

העולם הזה

הפרשה המסעירה
את צמרת
הביטחון

**פיקוח
של
דדגות
בצה"ל**

הדמטכ"ל
מוטה
גור

ידידים לישראל בכל רחבי הארץ

- הפגנות • מחאות • בימות-בידור • זיקוקין די-נור •
- אמנים • הגרלות • גולדה • פרסים • שמפניה •
- נשים • האו"ם בעמדת התגוננות

שו גולח. לאחר הטכס הובל הילד בתהלוכה ברחובות העיר. שפטה הגב' גולדה מאיר, לעיני 7000 צופים.

דבר המערכת

תמהנתנו על "מעריב" שנחשב אצלנו עד היום לעיתון ציוני. והנה, הקדימו "ידיעות אחרונות", שהיה עד עכשיו יותר "קוסמופוליטי", ופתח במיבצע הזדהות חינוכי תחת הכותרת היפה, "אני ציוני".

ו, "מעריב": שותק. או שמא יד זרה בוחשת במעריכותיה, שאלה וסימן שאלה בצידה.

אלפי ידידים מסורים לישראל נתגלו במהלך השבוע ביישובים שונים בכל רחבי הארץ. כתבינו בכל רחבי הארץ מדווחים על האירועים האחר-נשם במאבק נגד החלטת האו"ם ה- מרושעת:

בקרפיון-יעקב (איחוד)

עובדי הדגיה בקיבוץ קרפיון-יעקב (איחוד) החליטו אמש לתלות על כל הדגים שבבריכות הקיבוץ את הכתוב בת "אני ציוני", למען יראו הצפר-דעים וייראו. כמרכן השתתפה הגב' גולדה מאיר.

בבאר שבע

55 ילדי גן צילה שבבאר-שבע החליפו את שם גנם מ"גן צילה" ל"גן אסתר", במחאה על החלטת האו"ם. בטכס השתתפה הגב' גולדה מאיר.

ברעננה

הפנסיונר התחביבאי הוותיק יעקב פטקוב בן 67 מרעננה, כתב את ההער לטה האנטי-ציונית של הארץ על ה- ביצים שלו, ואחר-כך קרע אותן לגזר-רים לעיני-כל. נכחה הגב' גולדה מאיר.

בצירעה

במושב צירעה שבמקדאלה האכש כוורן ותיק על-ידי כנופית דבורים משתוללת, עת ניסה לחרוט על חזי-הן את הכתובת "אנחנו ציוניות". כן נעקצה הגב' גולדה מאיר.

ברמת-גן

תלמידי ביה"ס הממלכתי "לדוגמא"

ציוני.א.א.א.א.א.

עוד מהלומה מוחצת לאו"ם

איגוד השרברים הגיב אמש ב- מהלומה מוחצת על החלטתו הנפ-שעת של האו"ם.

מחזיק תיק-הברגים בהסתדרות, מר יוסף מוטרסה, הורה להמיר את שמו של האביון המשמש לחיזוק ברגים ונעילתם מ"אום" ל"ציונות".

מעתה יש לומר:

"הבא לי בבקשה שלושה ציונות ארבע צול", "לאן נעלמה הציונות?" רק לפני רגע היא היתה פה! או: "תשים לי קונטרה על הציונות, אברם". הטועים יענשו.

ברמת-גן תפסו ילד ששוטט ללא ה-טלאי הצהוב "אני ציוני". הילד נחשד בשיתוף-פעולה עם הארץ, ושער-רא-

ילדים,

אסור לכם ללכת לישון מאוחר

אסור לכם לשתות קפה שחור או קוניאק

אסור לכם לעשן סיגריות

אסור לכם לראות סירטי מין או אלימות

כי אתם עוד קטנים

אבל

מותר לכם להפגין לפי הוראות המחנכת

כי אתם כבר גדולים

מערכת "ZOO הארץ", בהקד-רימה באופן מפתיע את שאר ה-שבועונים, פותחת במיבצע ה-דהות חפירות-קדים וחינוכי בנושא הציונות. מול ההתנכלות העולמית נראה להם מי אנחנו. לפניכם, איפוא, חידון בידורי, אך חינוכי, מתולדות הציונות. (רמז) — תמיד השלישי הוא הנכון).

1. על שם מי קרוייה הצהרת בלפור?

- א. הלורד ג'ירפה.
- ב. דוקטור דוליטל.
- ג. בלפור.

2. מיהו האיש שבתמונה (חוזה-המדינה)?

- א. קוג'אק.
- ב. ג'ינה לולובריג'ידה.
- ג. בנימין זאב הרצל, חוזה-המדינה.

3. השלם את הפסוק "בבאזל יסדתי — מדינת היהודים".

- א. קרומפלוצ'ר-חצץ.
- ב. רשמקול (טייפ-ריקורדר).
- ג. את.

4. מי היא דגניה א'?

- א. אשתו של א.ב. יהושוע.
- ב. אב הקבוצות.
- ג. אם הקבוצות.

5. מי היא "אם הקבורות"?

- א. אשתו של א.ב. יהושוע.
- ב. הפועל פתח-תיקוה.
- ג. דגניה א' (רמז) — ראה שאלה קודמת).

ידיעות אחרונות

6. בתמונה מופיעה כו-

(המשך בעמוד 3, טור 4)

בגדה:

**התפרעויות של
תלמידים מוסתים
המחבלים מוצלים ילדים
למטרות פוליטיות**

בארץ:

**הפגנות מחאה של
תלמידים שאינכפת להם
ילדי ישראל מוכיחים
עירנות ציבורית**

תלמידים מוסתים בערים שכם ורמאללה התפרעו אמש בפראות בהצרות בתייסיפרם (ראה תמונה), כנגד ההצעה להעניק מימשל עצמי לערביי הגדה המערבית. כוחות מישטרה מוגברים פיזרו את ההתפרעויות, ועצרו כמה עשרות תלמידים.

תלמידים שאינכפת להם מכל רחבי הארץ הפגינו אמש בעצרת המונית (ראה תמונה), במחאה על החי לטתו הניכזות של האו"ם שהישוותה את הציונות לגזענות. כוחות מישטרה מוגברים שמרו על הסדר המופתני ששרר במקום.

התוויות שיעשו את העובדות

באותו יום בו החליטה עצרת האו"ם שהגזענות היא צורה של ציונות (או משהו כזה) היא גם החליטה על הקמת מדינה פלשתינאית.

שלושה מיליון תוויות, "אני ציוני" לא ישנו את העובדות.

יומיים אחר-כך החליט גם המימשל האמריקאי על הקמת מדינה פלשתינאית.

שלושים מיליון תוויות, "אני מצפת" לא ישנו את העובדות.

כל (אני אומר שנית: כל) מדינות העולם תומכות בהקמת מדינה פלשתינאית (לפחות) לצד ישראל.

שלוש מאות מיליון תוויות, "אני ז'יררדו" לא ישנו את העובדות. מדינה פלשתינאית קום תקום.

אלא שכרגיל יצטרכו להכריח אותנו לקבל את זה. בכוח.

אנחנו לא נישבר — אנחנו נילחם, נותש מעט, נפצע קצת, נהרג קמעא ואז, אחרי, "רעידת האדמה" הבאה או אחרי הבאה, נשלים עם העובדות.

וגם את העובדה הזאת לא תשנה כנראה שום תוויות.

אז להתראות בגיוס. צ'או.

מי אשם?

הכל, כרגיל, הוא עניין טכני. משהו לא דפק בגלל משהו ולכן קרה מה שקרה.

מה שנשאר עכשיו זה לחפש מי אשם.

יוסף לפיד טוען שזה כל מיני ליר ברלים כמו שולמית אלוני ואמנון רר בינשטיין, שכתבו מאמרים על אפליה בישראל.

הליברלים, לעומת זאת, טוענים ש זה בעצם אמנון קפליוק ומקסים גילן והכי הרבה זה ישראל שחק.

בשלב זה של המאבק על האשמה, גיראה שכולם, ליברלים ולא-ליברלים, נוטים להסכים על שחק.

אם כך, אז מחליטים ברוב דעות, ללא מתנגדים, שמי שאשם זה ישראל שחק.

מה שנשאר עכשיו זה לפטר אותו מתאגידברסיטה ואז הכל יהיה בסדר. עצרת האו"ם תבטל את החלטותיה ואש"ף יהפוך לאגודת-משוררים וכל ארצות אפריקה יחדשו את היחסים ונחשוף מחצבי דולרים בהרי אפרים ונגלה נפט בבאר-טוביה ולא יהיו שבי תות והפער יסגר וסאדאט יתגייס והפלסטינאים יעלמו.

וגם יכול להיות שיבוא המשיח. רק שחק, זה מה שמפריע לו להגיע.

תרת עיתון, "ידיעות אחרונות". של מי העיתון? א. של תנועת-הנוער הציונית "החלוץ" בפלוישטי. ב. של גדוד נהגי-הפרדות ו-בלתי-מפלגתיים. ג. של נוח מוזס. 7. מה זה, "ועדת פיל"? א. ועדת קישוט של שמורות-הטבע בקניה. ב. ועדה בראשותו של הלורד אלפנט לבדיקת השחיתויות בכ-דורגל. ג. ועדה מטעם השילטון ה-בריטי שגזרה גזירות על הציונות. עתה, השלם את הסיסמה: "אני צ — — — י". צרף 15 מיכסים של אבקת-כביסה תוצרת הארץ ושלח את הפיתרון אל: קורט ואלדהיים, או"ם-שמום, הרחוב ה-24, ניו-יורק, ארצות-הברית.

מכתבים

למערכת

תפוסטר רשות השידור!

לפני כשבועיים צפיתי בטלוויזיה ב-תוכנית "זה הסוד שלי" בהנחייתו של מר אורי זוהר.

אחד מבעלי-הסוד באותה תוכנית היה כדורגלנו המחונן מר נחום סטלמך, ש-זכה להבקיע את שערה של בריה"מ ב-נגיחת ראש נפלאה.

והנה, לאחר שנתגלה הסוד, שאל לפתע המנחה את מר סטלמך, האם זה נכון שהשער ההיסטורי ההוא הובקע מעמדת נבדל (אופסייד) ומר סטלמך אכן סיפר לצופים כי כך היה.

אינני רוצה לחטט במניעיו, הידועים היטב, של מר זוהר שניצל את תמי-מותו של הכדורגלן כדי להשמיץ את שם ישראל ברבים; אך תמהתי על הנהלת רשות השידור, על אשר אישרה מישרד כזה המספק, בימים קשים אלו של הש-מצת עם ישראל והתחדשות הנאציזם, נשק נוסף לתעמולתם הארסית של רוסיה הקומוניסטית וגרוריה הערבים.

הנני תובע על כן את פיטורי רשות השידור.

עמיקם עמיצה, הכפר הציוני

פיפון השבוע:

על מה דנו

עזר ורבין?

הידיעות שפורסמו על נושאי השיחה בפגישה שנערכה לאחרונה, בין ראש-הממשלה יצחק רבין לבין אלוף (מיל.) עזר וייצמן, הן ברובן משוללות כל יסוד. בפגישה בין השניים לא דובר כלל על תפקיד-חירום במילואים לעזר (שנקבע לו כבר קודם-לכן), וגם לא על שילובו בתפקיד ממלכתי כלשהו. השיחה הוקדשה כימעט כולה לדיון בהערכותיו של מי שהיה מפקד חיל-האוויר של צה"ל, על מצבו של החיל כיום.

לסקוב -

מבקר-המדינה

נציב כבידות-החיילים, רביאלוף (מיל.) חיים לסקוב, הוא המועמד לתפקיד מבקר-המדינה במקום הד"ר ארנסט נכנצל, כאשר יסיים זה את תפקידו.

ערב צאתו של לסקוב לאוסטרליה, בשבוע שעבר, הוא ערך שיחות עם ידידים, וסיפר להם כי נבדקה אצלו האפשרות למינוי. לדבריו הבעיה היחידה היא שהמבקר הנוכחי ממשיך בינתיים בתפקידו.

רכטר מסרב להופיע

בוועדת-הביקורת

המנכ"ל המושעה של "סולל-בונה", צבי רכטר, מסרב להופיע בפני ועדת-הביקורת של ההסתדרות.

יושב-ראש ועדת-הביקורת ניסים בכר הודיע, כי למרות שערבותו של רכטר במיטרה בוטלה וההליכים נגדו הוקפאו, תחקור ועדת-הביקורת את הפרשה. כדי להגיע למסקנות מהבחינה ההסתדרותית.

יושב-ראש מועצת-המנהלים של סולל-בונה וממלא מקום המנכ"ל, האלוף (מיל.) צבי זמיר, המעוניין שרכטר יחזור לתפקידו בסולל-בונה, ניסה להשפיע

מזכירת מפ"ם

בארצות-הברית

נרצחה

בלוס-אנג'לס

לאה דשפסקי, מי שביהנה כמזכירת מפ"ם בארצות-הברית, נרצחה לפני שבוע בעיר-מגוריה, לוס-אנג'לס. הרצח בוצע ככל הנראה על רקע של שור, דגא כל הקשר פוליטי.

עליו להסכים להופיע לפני ועדת-הביקורת. הבטיח לו כי ייתן לו את מלוא הגיבוי בוועדה ויפיע עימו לכל ישיבותיה. למרות זאת, מסרב רכטר להופיע לפני, בטענה: "הסיוט שעבר עלי עד כה מספיק בהחלט בשביל בן-אדם אחד".

הילל נזף

ברזוליו

בעיקבות השערורייה הציבורית שפרצה, אחרי שנודע ברבים כי עשרות קציני-מישטרה בכירים באו עם מכוניותיהם להקביל את פניו של מפכ"ל המיטרה שאול רוזנלוי בנמל-התעופה בן-גוריון, כאשר חזר מספור בחו"ל, דרש שר המיטרה שלמה הילל מרוזנלוי, שיוציא הוראות ברורות למען לא יישנה המיקרה.

לפי הנחיות הילל, אסור יהיה לקצינים בכירים לקבל את פני מפכ"ל המיטרה ו/או כל קצין אחר כשהוא חוזר מחו"ל, או ללוותו כאשר הוא נוסע. מילבד מפקד תחנת-המיטרה בגמל-התעופה. הוראה זו של הילל לרוזנלוי מתפרשת כהחרפת הקרע בין השניים, וכנוזסה של השר במפכ"ל. שלמי הגירסה הרווחת יפרוש מתפקידו בחודש ינואר הקרוב.

פיצויים מוגדלים

למפוטרי "דבר"

הנהלת יומון ההסתדרות, "דבר", הגיעה להסכם עם ועדת-העובדים של העיתון על פוטורים-למעשה של כ-75 מעובדי מנגנון העיתון, בתוכם כ-20 עיתונאים, במטרה לצמצם את הפסדיו המצטברים של "דבר", המסתכמים עתה בכ-10 מיליון ל"י. חלק מהעובדים יפוטרו, וחלקם יוצא לפנסיה מוקדמת.

העובדים תבעו כי נוסף לפנסיה, שתובטח להם, הם יקבלו גם פיצויים בשיעור של כ-25%. נראה כי ההסתדרות תסכים לשלם למפוטרים פיצויים מוגדלים בשיעור של 200% בלבד. דבר העלול להוות תקדים. שכן אין מדובר כאן בתשלום פיצויים מטעם חברה פרטית, אלא בכסף ציבורי מקופת ההסתדרות-העובדים. להבא, טוענים שוללי ההסכם, עלולים גם פועלי-הייצור המפוטרים לדרוש פיצויים בשיעור של 200%.

הג"א יעבור

לידי המישטרה

מישטרת ישראל עומדת לקבל לידה את הטיפעול המיבצעי של הג"א.

המיטגרת של הג"א תישאר צבאית, וחיללי אותו חיל ייקראו למילואים כחילי צה"ל, אך הג"א יהיה תחת פיקודה המיבצעי של המישטרה.

צירופו של הג"א למערך-הכוחות המישטרי הוא חולייה נוספת בהתעצמותה של המיטרה. לפני כשנה הוחזר מישטרה-הגבול לידי הפיקוד המיבצעי המישטרי, ובמיטגרתו הוקמה היחידה המיוחדת שתעסוק בפעולות מהסוג של מעלות ומלון טבוי. אל אלה מצטרף הגוף הענק של המישטרה האזרחי, שהוא חלק בלתי-נפרד ממערך המישטרה.

המושבים השיתופיים

לאיחוד הקיבוצים

בעשרה מושבים שיתופיים, מבין 29 המושבים השיתופיים בישראל, מבקשים לפרוש מתנועת-המושבים ודה-צטרף לאיחוד-הקיבוצים והקיבוצים של מישטרת העבודה. המושבים השיתופיים, המבקשים לשנות את הגדרתם התנועתית, הם היחידים

הכלולים במישטרת תנועת-המושבים. שאר המושבים השיתופיים שייכים לאיגודים כמו הפועל המזרחי, העובד הציוני, חרות והאיחוד-החקלאי.

אם אומנם יסכים איחוד-הקיבוצים והקיבוצים לקבל את המושבים השיתופיים לשורותיו, עשוי הדבר להגביר את מישקלו בתנועה הקיבוצית. כיום קיים כימעט שיתוף בין הקיבוץ-האצזי של השומר-הצעיר לבין איחוד-הקיבוצים. הן במספר הקיבוצים והן במספר הנפשות. נראה כי צפויה התנגדות מצד תנועות קיבוציות אחרות לצירוף המושבים השיתופיים לאיחוד-הקיבוצים. למרות שהדיונים המעשיים בדבר תנאי-הצטרפות כבר החלו.

גם עדי-המדינה

יוכרח לחו"ל

אריה חיימי, אחד מתשעת חברי כנוספית השודדים, העומדים למישפט על ביצוע 13 מעשי-שוד מזויין באזור הרצליה, עומד גם הוא לעזוב את ישראל. חיימי, שקיבל מבית-המישפט מעמד של עדי-מדינה, תמורת מסירת עדות מלאה נגד חבריו למשע, מחזיק בידו מיסמך בדבר עיסקה בינו לבין המישטרה.

כמו עדי-המדינה מיספר 1 בפרשה, נעמי כתרילאל, שכבר עזבה השבוע את הארץ (ראה עמודים 22-23) עומד גם אריה חיימי לעזוב את הארץ על חשבון המישטרה.

רצח חיי-

הלילה באילת

ניסיונה של עיריית אילת להפיק היסוד-עניינים בשיעור של 25%, על מועדוני-הילדה שפעלו בבתי-המלון של העיר, הביא לסגירתם המוחלטת של מועדונים אלה. עדיפה שידמו בעלי המזונות לשיטונות המכס מיסים בשיעור של 25% בלבד. חטלת המס עזיזי העירייה הסכה את הפעלת המועדונים, לפענתם, בלתי-ריווחית. צערה של העירייה, שהביא כלייה על הייחלילה בעיר דווקא עם הפעלת פיסות-השכר הישירות ממקדוניכיה לאילת, עזר, לדעת המזונאים, לסגוע בתיירות לאילת בצורה המזרח.

ערביי ישראל

יודעים עברית

לפי נתוני הלישכה המרכזית לסטטיסטיקה עלתה רמת-ההשכלה של ערביי ישראל בעשור האחרון במידה ניכרת. לעומת שיעור של 62% אנאלפביתים שנרשם בשנת 1961, מגיע מיספרם לפי הסקר האחרון ל-47%, רובם-ככולם נשים.

הסקר מצביע עדיף ש-59% מהאוכלוסייה הערבית הגדירה בישראל בקיאה בשפה העברית. בין הנשים יודעות עברית 43%.

שוטרים נחקרים על

קבלת טובות-הנאה

במיסעדה

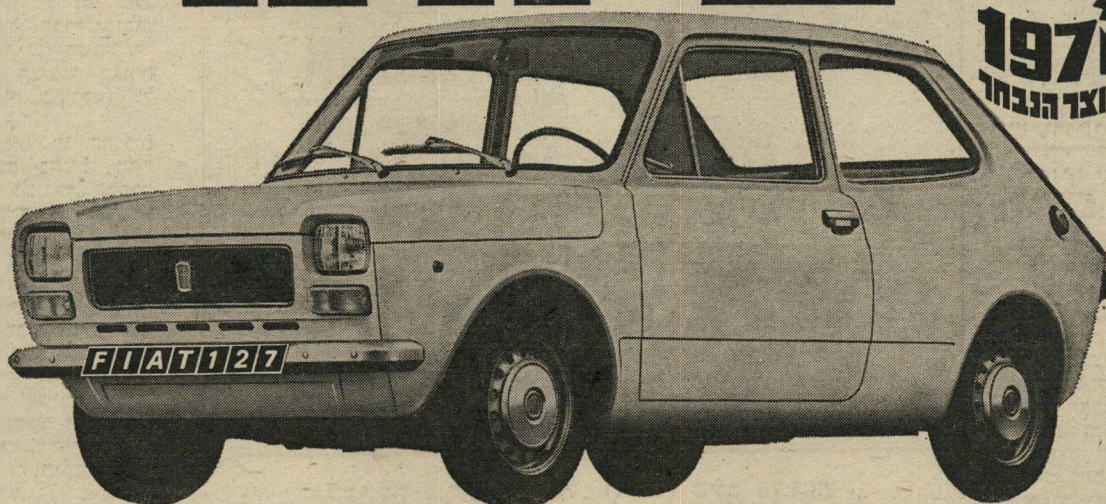
מישטרת מחוז תל-אביב מנהלת חקירה לגבי החשד שקבוצה של שוטרים מקבלת טובות-הנאה במיסעדה בצפון העיר.

השוטרים נהגו לבוא למיסעדה בשעות-הלילה המאוחרות, ובעלי-המיסעדה התבקש להביא להם לניידת, שהיתה ממתינה ליד הכניסה. חבילות שוטרים המסירים בעיר מגיעים במיוחד למיסעדה. כדי לסעוד בלילות, וקיים חשד שאינם משלמים תמורת ארוחותיהם.

54,650.- ל"י

FIAT 127

הנהניה הטובה ביותר

גם השנה זכינו במקום הראשון!

מכוניות "פיאט" העממיות זוכות מידי שנה במקום הראשון במשאלי דעת-קהל - הודות להצטיינותן במוניטין, באיכות ובחסכון - (83 אוקטן). לציון הישג זה, גאה הנהלת סוכנות מכוניות לים התיכון, להציע עכשיו מחירים* נמוכים - ללא תקדים.

FIAT 128

63,950.- (סלון) ל"י

צא

והשווה!

FIAT 126

44,400.- ל"י

הנכם מוזמנים לראות בטבלאות "פיאט" מודלים והמחירים שלהם. *סוכנויות מכוניות לים התיכון בע"מ, טל. 03-39777 *ירושלים - "גולדוין בע"מ", טל. 02-222231 *חיפה - "מוטמך בע"מ", טל. 04-529041 *באר שבע - "ש.ח.ן. בע"מ", טל. 057-74070 *בני ברק - "מכוניות גוש דן בע"מ", טל. 03-792257 *פתח תקוה - "אלי שלרוף", טל. 03-911547 *נתניה - "דרכי שרון בע"מ", טל. 053-23453 *חדרה - "קריצ'מן", טל. 063-22606 *נהריה - "וינסקוביץ", טל. 04-923344 *עפולה - "רכב הוד בע"מ", טל. 065-22644 *מכרה - "ורדי", טל. 067-20001 *קרית שמונה - "מוסך החולה בע"מ", טל. 065-40754 *נצרת - "פריד דהאר", טל. 065-55266 *ראשון לציון - "בגדרי", טל. 03-945148 *רחובות - "בוקסר לרגר", טל. 03-952823 *אשרוד - "סי.פי.א. בע"מ", טל. 055-25214 *אשקלון - "אוטו אשקלון בע"מ", טל. 051-24774.

רק ל"פיאט" יש מוניטין של "פיאט"

* המחירים כפופים לשינויים בשער המטבע ולמיסוי בישראל.

מי דיוק בפרטים?

פירסמתם ידיעה על הסדר הוצאות רכב וטלפון לעיתונאים (העולם הזה 1991), ש כולה מלאה אידיוקים. בליכרון-הדברים בין האיגוד הארצי של עיתונאי ישראל לבין איגוד העיתונאים היזמיים נאמר: "מוסכם, כי מ-1.475 השתתפות בהוצאות-רכב לעיתונאים תהיה על-פי הוראות האוצר, אשר קובעות, כי נוסף לתשלום ההוצאות החודשיות הקבועות תהיה השתתפות ההנהלה לפי 41 אג, 59 אג, לכל קילומטר, לפי השימוש ברכב לצורכי עבודה. כן ישלמו ההנהלות לעיתונאים את ההוצאות הקבועות לפי הוראות האוצר. יישום הסכם ייעשה במו"מ ישיר בין ועד-המערכת והנהלה בכל עיתון בנפרד. העיתונאים המקבלים השתתפות חודשית קבועה בהוצאות הרכב, יקבלו לפי הוראות האוצר תוספת על-פי שינוי תור ספתי-היורק. ההשתתפות בהוצאות הטלפון תועלה בין 20-50%, לפי השימוש בטלפון לצורכי עבודה. חילוקידיעות במערכות בין הצדדים בגין הני"ל יובאו לדיון ולסי" כום בוועדה פריטטית של הנהלת איגוד העיתונאים היומיים והאיגוד הארצי של עיתונאי ישראל".

לפי הסכם זה, שנעשה על-פי הוראות האוצר, ברור כי ההוצאות שישולמו בעד שימוש ברכב עיתונאי לצורכי עבודה הן 41 ו-59 אגורות, ואין בו זכר לתשלום של 64 אגורות. הוצאות לטלפון יגדלו בין 20-50%, ולא 50%, לכל, כפי שכתבתם. על כל הסכמים הללו ישולם מס, על-פי חוק הרפורמה.

אשר לקרן-ההשתלמות לעיתונאים, נודה גם בדיקת לפי אותם כללים של כל קרנות-ההשתלמות — לפי תקנות הקרנות והאוצר.

מאיר בדיקור, המרכז המיקצועי הארצי של איגוד עיתונאי ישראל, תל-אביב

הידיעה שהתפרסמה היתה נכונה. הקורא יגזור לא פירוט במכתבו כי נוסף על 41 אג' — 59 אג' עבור ק"מ לא רשום, ישולמו בין 360 ו-770 ל"י לחודש לפי מיסור הק"מ ברישום, ובנוסף כסוי ההוצאות הקבועות. לפי הערכת העורך הכלכלי של העולם הזה, הסכומים הם לפי הידיעה המקורית.

שרירות-לב מינהלית

כאורה ישראלי, אני מרגיש חובה לעצמי להביא לתשומת-לב הציבור, שרירות-לב מינהלית מצד משרד ממשלתי, אשר פגעה בי מאד והעלולה לפגוע בעוד אזרחים רבים. לפני כשנה התקבלתי לעבודה בבנק הדואר בירושלים. עבדתי שם ארבעה חודשים, שבהם השקעתי את מיטב יכולתי ואף גיליתי יחמה רבה. זו היתה דעת עמיתית-לעבודה, והיא ארשרה גם עליידי מנהל-המחלקה, מר א. חדר, בחוות-דעתי לעוד-האמרכלות ציין, כי אני עובד בהצטיינות, והמליץ לאשר את מינוי הסופי. כעבור יומיים, ללא כל תקלה שזיגא בינינו, יום מר חדר מיכתב-פטריון אלי. שאלתי החוזרת-זנישנות לגבי סיבת הפיטורין, לא נענו — ואף עזרו-האמרכלות, מר נצח גרנר, סירב לקבלני לשיחה. פניתי למבקר-המדינה, וכעבור חמישה חודשי פיסול (!) נעניתי כי אני מוזמן לשוב לעבודתי. התקשרתי, בחיקוקה, אל סגן-מנהל הבנק, מר דרור, וכאן הסתבר: א. עדיין לא היה בסיו כל הסבר לפיטורין הבלתי-צפוים, ב. אני מתקלה לעובד חדש, ללא זכויות הוותק והדרגה שצברתי במשך חודשי עבודתי, ג. אין כל ערובה שלא אפוטרו שוב, ללא כל סיבה או הסבר. כאשר ניסיתי לערער על תנאים אלה, הודיעני מר דרור כי אינו מוכן לקבלני לעבודה, או אף לשוחח עמי יותר. חזרתי ופניתי למבקר-המדינה, ולאחר טיפול נוסף נעניתי, לאכזבתי, כי מנהל-הדואר צודק בכך שאינו מוכן לקבלני לעבודה. אני רואה בעול שניעשה לי תקדים מסור כן ביחסים שבין מוסדות המדינה לעובדי-הציבור, מסתבר שעובד-ציבור מצטיין עלול למצוא עצמו מחוץ למישרתו, מסיבות שאין להן שום קשר לרמת שירותו, ואשר אינו מוכן לנמקן. גורע מזה, מסתבר שאף פנייה למבקר-המדינה, שתפקידו להגן על זכויותיו של האזרח הנפגע, ולמנוע שחיתות במינהל המדינה, הושבה ריקם — לאחר חודשי עיכוב רבים ומייגעים. (כל המיסומים הנוגעים לפרשה מצויים ביד.)

עזרא ברוך, ירושלים

השוטף של המיפלגות, ב-44%, הציבור נרשם. הוצע התפרץ מכל עבר, ושמואל המיד עמד במצב קשה.

הדיוקמה של תמיר היתה זו: הוא היה זקוק מאד לפירסומת אישית, אך הוא לא רצה לשלם את המחיר עבורה. היה לו קל מאד להשיג פירסומת, אילו הכריז פשוט: אני לא אקבל את ההעלאה. אני מחזיר אותה לקופת-המדינה.

זה היה קל, אבל זה היה עולה כסף. הרבה כסף. כי שארית-הפליטה של המרכז החופשי, שבה עושה תמיר כבהוך שלו, מקבלת כחצי מיליון לירות לשנה. אילו רצה להתחזר, היה צריך להחזיר למעלה ממאה אלף לירות. לזה לא היה לו חשק. (אגב: גם שום סיעה אחרת בכנסת, שיצאה חוצץ באונו העיתונאים נגד ההעלאה, לא מצאה לנכון להתחזר את הכסף. על מישקל, "הרצחת וגם ירשת", אפשר לומר: הן ניסו לרכוש סופולריות על-ידי גיווי ההעלאה, ולקחו את הכסף.)

אז איך משיגים פירסומת, מבלי להתחזר כסף? לאיש כמו תמיר אין בעיות. הוא פשוט בוצר בכתבה של העולם הזה, וכך, בכומבאסטיות המפורקת האופיינית שלו, יצא תמיר בגילויים מרעישים: יש למפא"י רכוש. איזה רכוש? זה שהעולם הזה גילה אותו, לפני חצי שנה.

על פי שיטתו, יחס תמיר את כל הגילויים לעצמו. "אנחנו גילינו", "אנחנו חשפנו", "יחי אנחנו". כמה אנשים תמימים, ששכחו את פיר-סומי העולם הזה, אף התפתו להאמין לו, ובירכוהו על המעשה החשוב. תמיר הרעיש עולמות, הגיש הצעות, מסר ראיונות לעיתונאים, התכוון להופיע בטלוויזיה, היה גיבור הרדיו, בסך-הכל: דוגמה קלאסית של שארלא

הכתבה ב"העולם הזה" (1964) מיום 23.4.75 שארלאטניות פוליטית

טאגיות פוליטית, מפי האיש המסיף הגיי-נות ויושר לעולם כולו.

אין עינינו צרה בשמואל תמיר. הוא זקוק לכל קורטוב של פירסומת שהוא יכול להשיג. בייאוש, אין בורדין באמצעים. נדמה כי תמיר הצליח סופית להמאס עצמו על כל ראשי הליכוד. אחרי שה מרכז-החופשי עצמו התרסק ותתפלג ל-שניים, עושות כל שאר החטיבות הקטנות בליכוד ידיאחת ומתכוננות להתאחד, כאשר המטרה היחידה הנראית-לעין היא לבודד את תמיר, שישאר מיניחטיבה לעומת שלוש חטיבות גדולות בליכוד. על רקע זה ברור, מדוע היה תמיר זקוק מייד לתעלול פירסומי כלשהו. השובע נאחו בקש, אפילו כשהו קש גנוב. השאלה היחידה המתעוררת בהקשר זה היא, איך כל מצלית תמיר, שוב ושוב, להשיג פירסומת כה רבה לתעלוליו, מידי עיתונאים היודעים היטב את מהותם.

תביעה, לא מצאו לנכון לדווח לקוראיהם שהיא בוטלה. מעריב לא נזקק לעניין כלל.

עקיבא נוף הוא רק מהדורות-כיס של מורה וגיבור, כ"כ שמואל תמיר. בכל ענייני פירסומת-עצמי הוא רק מעין מיני-תמיר, או תמירון. השבוע הוכיח תמיר עצמו שוב עד כמה הוא עולה על המידור, שביגללו הוא פוצץ את המרכזי החופשי, בשטח תעלול-הפירסומת, הוא עולה על נוף ללא השוואה. הוא הירשה לעצמו תעלול-פירסומת ממדרגת ראשונה — שגם הוא קסור בשבועון זה.

לפני שיבעה חודשים, באפריל, פירסם העולם הזה (1964) חקירה גדולה, פרי עבודתו של יגאל לבבי, תחת הכותרת "תעלומת גיכסי מפא"י". היה זה בשיאו של הוויכוח על ההלוואות לקונסולידציה של חובות המיפלגות. העולם הזה מסר אז לציבור דו"ח ראשון מסוגו על רכוש מיסלגת-העבודה — ממה הוא מורכב, מי שולט בו, על שם מי הוא רשום, ועוד. היה זה דו"ח פוקח-עיניים, והוא מסר את כל המידע הרלוונטי. בינתיים צץ עניין חדש: ההעלאה ה-שערוייתית של שיעורי המימון הממלכתי

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 243346-03. תאריך: 136. מען מברקי: "עולמפרס". מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן-אביגדור. הפצה: "גד"מ בע"מ". גרופות: "צינקוגרפיה כספי" בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. העולם הזה בע"מ.

קיא צי

מינהג יש בארץ: מגישים נגד עיתון תביעה על-פי חוק-לשון-רע ה- נודע-לשימצה, ומכריזים על כך בקול-קולות. כאשר היא מוגשת נגד העולם הזה, מובטחת לזה כותרת גדולה בכל עיתון. כעבור זמן זורק השופט את התביעה החוצה, בתוספת כמה הערות עוקצניות על-חשבון המגיש. אבל אז אין כותרות שמנות, ואין הכרזות בקול-קולות. בי-מיקרה הטוב ביותר — כמה שורות נידחות. זהו תרגיל של פירסומת, שלא לומר — תעלול של פירסומת. השבוע נסתיים תעלול כזה של הח"כ המלחין-הזמיר-מרקד, עקיבא נוף.

לפני חצי שנה בדיוק פירסם העולם הזה (1968) כתבה עובדתית של יוסי ינאי, ובה פירוט הנסיעות של חברי-הכנסת. נאמר כי חלק מהם נסעו על חשבון הי-כנסת, חלק על חשבון הציבור בצורה אחרת, וחלק קטן (שווהה בפירוש) על חשבון הפרטי.

המטרה: להוכיח שרבים מן הח"כים מבליט חלק ניכר מזמנם בחו"ל, תחת שמלאו את תפקידם הפרלמנטרי. הכתבה גם הראתה כמה היה צריך כל אחד מן הח"כים לשלם, אילו היה עליו לשלם מחיר מלא עבור נסיעות אלה.

דווקא לגבי ח"כ נוף נאמר כי הוא לא נסע על חשבון הציבור. הוא נסע באופן פרטי. הוא נשא אשה עשירה, והוא יכול להרשות לעצמו לנסוע על-חשבון המישפחה. הדבר לא הפריע לו להציג את הנסיעה כשליחות לאומית חשובה ביותר. האומה האמריקאית, כך אפשר היה להתייחס, ציפתה בכליון-עיניים לדבריה-החוכמה רשם, העלאים שהשמיע באוניה הוגה-הדיעות הנערץ מבית שמואל תמיר.

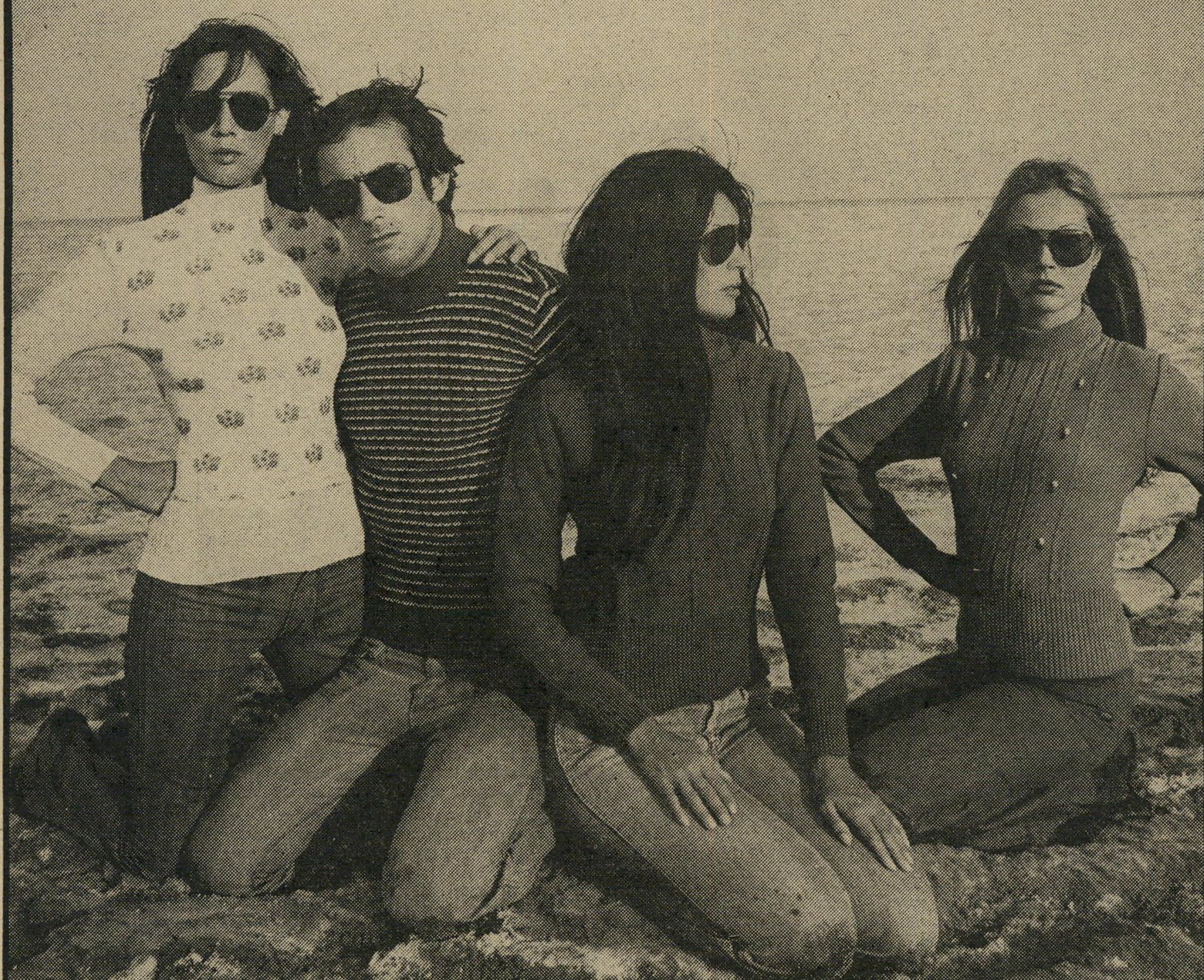
אלא שנוף — שהוא רב-אמן של תע-לול-פירסומת לטובת עצמו — ראה בי-כתבה זו הודמנת גדולה להתפרסם. ואיך אפשר להתפרסם טוב יותר מאשר על-ידי הגשת תביעה פלילית נגד עורכי העולם הזה? יבואו העורכים לבית-המישפט, יעוטו העיתונאים על המציאה, ויעמוד הח"כ הדגול במרכז ההתעניינות בכל כליה-התיק שורת. אלא שהעניינים התגלגלו אחרת.

שלב א' דפך כראוי. התביעה הוגשה. כמה עיתונים נתנו לכך פירסום רב. על המישפחה, למשל, כלי-כך התמיג לאידו של העולם הזה, שהוא הקדיש כותרת על שתי שורות על פני שני טורים, לידיעה המר-עישת: "ח"כ נוף הגיש קובלנה פלילית נגד העולם הזה".

אבל לאחר-מכן השתבש התהליך. עורכי העולם הזה לא הופיעו כלל בי-בית-המישפט. במקומם הגיש עורך-הדיון אמנון זיכרני כמה טענות טורמויות. בין השאר טבע, כי לא נאמרה בכתבה שום דיבה על נוף, ושהח"כ הנכבד משים עצמו כאופטרופוס על כל שאר חברי-הכנסת, שהוזכרו בכתבה, ומתיימר לריב את ריבם. יתר על כן: בכמה דברים קצרים ו-נוקבים, הוכיח זיכרני כי הפרלמנטר הי-דגול, שהוא עורך-דיון במיקצועו הרישמי, לא ידע אפילו כיצד מנסחים כהלכה כתב-קובלנה. בקובלנה שלו חסרו הפרטים הי-

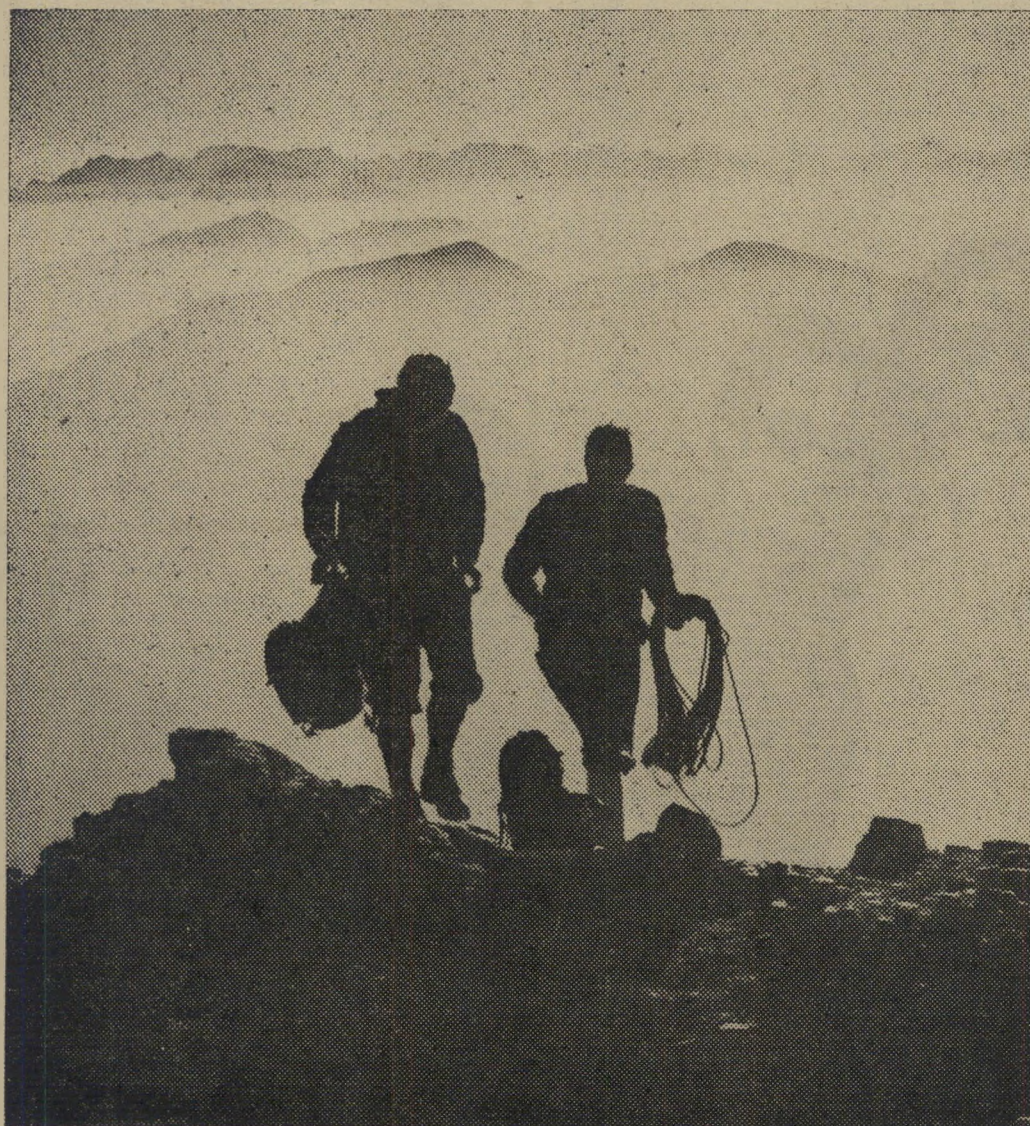
לוי אשכול

נוראסק

החולצה הסרוגה בגיזרה הספורטיבית

החורף אומר דברים שונים במקומות שונים

זה אומר יערות-עד מלאים בצייד, עשן
מדורות, צחוק מאושר של ילדים
הדוהרים על מזחלות ומיידים כדורי שלג.
זה אומר תעריפים מוזלים ומיטות
רכות-כסת, מרק מהביל והמון המון שלג.

זה כל כך שונה אולי מפני שזה במרחק של
כמעט ארבע שעות עם לופטהנזה.

בישראל, בין שאר הדברים זה אומר
רגליים רטובות וצחנת תנורים, רוח
פרצים בחלונות ורחובות מוצפים, צרות
עם האוטו והרבה הרבה בוץ.

בגרמניה זה אומר נוף תחת מרבד שלג,
ביקתות חמימות בהרים עם נפצוצי עצים
בוערים באח, סקי בשלג ואגמים קפואים
להחלקה, מכירות ענק ועונת הקונצר-
טים, רכבות מחוממות וירידים עליזים.

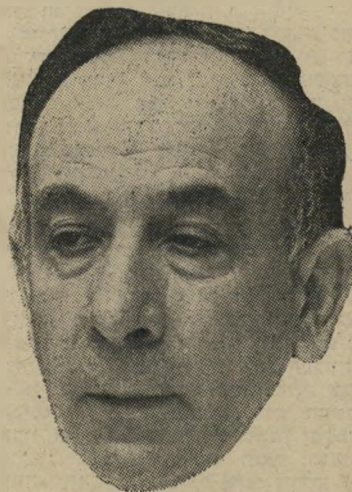

Lufthansa

לופטהנזה מייצגת את משרד התיירות הגרמני הלאומי בישראל.

הורביץ רוצה לצאת מן הבוע המשוחרר

חבר-הכנסת יגאל הורביץ מנחל עתה מגיע עם מינהל-מקרקעי-ישראל כדי להיחלץ מהשקעות בקרקעות המוחזקות באזור ירושלים, בהם השקיע

ח"כ הורביץ
עומק באדמה מוחזקת

סכום הנאמד ב-2 מיליון לירות. מקורות במינהל מסרו, כי הם מוכנים לשלם את מחצית הסכום שהשקיעה קבוצת יגאל הורביץ. פירוש הדבר הוא כי קבוצתו תפסיד כמיליון לירות על עסקאות אלו. הורביץ קנה שטחים גדולים של קרקעות ממזרח לירושלים באמצעות תושב בת המקום, רחל עינבר. לאחר הקנייה והתשלומים התברר כי לא ניתן לסיים את העסקאות, מאחר שממשלת ישראל אוסרת על פרטיים לרכוש קרקעות בארץ זרים אלו. התברר גם, כי במיקרים רבים שולמו סכומים גבוהים מן המחיר הריאלי, וכן שולמו סכומים תמורת שטחים שלא ניתן לקבל את הבעלות עליהם. הורביץ, איש ארץ-ישראל השלמה, הס' תבד בעיסקה מתוך תיקווה כי תעמולת הליכוד תכריח את הממשלה לשנות את המדיניות — דבר שהיה מכניס לו רווח גדול.

ח"כ הורביץ אמר בתגובה, כי מדובר בשתי עסקאות, אחת של קבוצה ירושלימית ושנייה שלו ושל קבוצה אחרת. את השטחים של הקבוצה הירושלמית הוא הציע למינהל לרכישה. אשר לשטחים ה"אחרים", הוא הציע למינהל להקים עליהם, בשותפות עימו, שכונת-מגורים. הוא טוען כי יפסיד סכום קטן בהרבה מזה שנוקבים אנשי המינהל.

ל"ידס" משלמת הפסדי "סילברסטון"

מן הביטוח, ונראה כי מדובר בסכום של 2-3 מיליון דולר. תשלום זה שווה לכל ריווחי ענף הביטוח-חימי אשתקד.

המיבצעים של צ"צ

יריבו של צ"צ בעיריית תל-אביב מותחים ביקורת קשה על שני מיבצעים שלו, שיעלו לעירייה כעשרה מיליון לירות ויביאו, לדבריהם, תועלת שולית בלבד.

הראשון: צ"צ הורה לרכוש מנוף-ענק בסכום של 2 מיליון לירות. הכסף נלקח כהלואה בריבית צמודה, שתעלה לעירייה 40% לשנה. המנוף נועד למימון שיחיה צורך לחלץ אנשים ממבנים במיקרי-אסון, הקורים לעיתים רחוקות. מחלקת-הכספים של העירייה המליצה, כי תחת שישקיעו את הכספים ב"מנוף שיעמוד ללא שימוש, לבוא לידו תסכם עם אחת החברות הממוזיקיות מנוף פיס דומים, לשלם דמי-שכירות של 1000 לירות לחודש תמורת הזכות להשתמש במנוף במיקרי-אסון.

הוגשה גם הצעה להתקשרות עם אחת החברות, אולם צ"צ החליט — לדברי יריבו — לקנות מנוף לצרכי פירסומת, ודאג כי תמונת המנוף תופיע בכל ה"עיתונים.

המיבצע השני הוא תיעול שדרות-ירושלים ביפו. הרחוב מוצף במים יומיים בשנה, ונגרם נזק לעוברים-ושבים בו — ביומים הללו. צ"צ הורה לעשות תיעול בשדרות ירושלים למניעת ההצפה בימים אלה. התיעול עלה 5 מיליון לירות, או — תן לוותה העירייה בהלוואה צמודה, ש"רק הריבית עליה תעלה 2 מיליון לירות לשנה. הקבלן שעזמו נחתם ההסכם נע"תר רק לאחר מניעים ממושכים, שחרגו מתקנות הוצאת עבודות.

אנשי הגזברות טענו כי היה הרבה יותר זול לעירייה לקנות כל שנה געליים ומיכנסיים לכל הנרשבים בשני ימי-השי"טמן, ואף לצפות את הסוליות בזהב.

היורדים והיתרות

הפירסומים הרישמיים מודים ב-20 אלף יורדים לשנה. יש להניח כי המספר האמיתי, כולל תיירים לכמה שנים לכאורה, הוא כפול לערך. כל יורד לוקח עימו מטבע זר בכמות מכסימלית. אם הוא בעל דירה, הוא מוכר אותה עם שאר הרכוש שלו. מאחר שחלק ניכר מן היורדים הוא בעל מושפחה ובעל רכוש, סביר להניח כי כל יורד מוציא עימו מן הארץ 10 אלפים דולר.

בהנחה כי מרבית היורדים הם רווקים, הרי אם מניחים ש-20 אלף יורדים ותיירים לכמה שנים לוקחים 10 אלפים דולר כל אחד, הרי רק כאן מפסידה המדינה, לשנה 200 מיליון דולר! הדור לרים הללו ניקנים, רובם ככולם, בשוק השחור.

מקורם הוא בתיירים, ביצואנים וביתי-לומנים המוכרים מאות מיליוני דולרים לשוק השחור, וכן במקור חדש, עובדי האו"ם למאותיהם, המשתכרים כאלפיים דולר לחודש בממוצע כל-אחד.

הכלכלה השחורה

הרי נתונים: בשנת 1974 ירדה הצריכה הפרטית לנפש ב-3.5%. ההכנסה הפרטית לאחר מיסים ירדה ב-4%, והיבוא כולו ירד ב-2%. מה צריכה להיות התוצאה הכלכלית מכך, לפי הספרים? הקטנת הגירעון בסחר-חוץ, לא כן? מה קרה בפועל, באותה שנה? הגירעון הזה גדל ל-3.7 מיליארד דולר. איך מסבירים זאת?

לכלכלן סבר פלוצקר יש הסבר סביר. לדעתו, את מחצית ההחמרה בגירעון ניתן להסביר בירידה בייצוא ה"תעשייתי הריאלי, שהיתה בשיעור של 5%. עכשיו, אומר פלוצקר, אם היצוא ירד ועימו הצריכה, הרי שייצרנו פחות מוצרים, ומכאן שצריכה להיות אבטלה גדלה והולכת. אבל הסטטיסטיקה מרי"אח כי לא היה גידול באבטלה, כלומר לא ייצרו פחות מוצרים. סתירה זאת ניתנת להסבר, לדעתו, רק בקיומה של כלכלה שחורה שאינה משתקפת בסטטיסטיקה הלאומית.

אם, למשל, הוסיפה הכלכלה השחורה השנה בערך 8% לתוצר הלאומי, או כ-5 מיליארד לירות, הרי במקום מיתון ורי"סון מקבלים עליה ממוצעת ברמת החיים. ממוצע זה נוצר מירידה ברמת החיים של אנשי הכלכלה הלבנה, וב"מקביל עליה ברמת-החיים של אנשי הכלכלה השחורה.

מוואדוך חזרה לוואדוך

כאשר פתח שופט בית-המשפט המחוזי בת"א שלמה לובנברג את המכתב של נכסיו ורכוש, "בנק ארץ-ישראל-בריטניה", לא תיאר לעצמו מי יהיה ה"זוכה. בית-המשפט הציע למכירה פרטית רכוש שנמכרו למרבה במחיר, ללא עניין רב.

המתח עלה באולם כאשר הוצע למכור רה פרדס בן 27 דונם בתל-מנזר. הפרדס היה רשום על שם אחת החברות הווא"דוציות של קבוצת "בנק ארץ-ישראל-בריטניה". הוא תואר לפני הנוכחים באר"לם כפרדס מניב, השווה הרבה כסף ל"קקלאים. ואמנם, מייד עם הצעתו למכור רה התרום מושבניק מכפר-חם, הודיע כי הוא רוצה בפרדס.

עוד השופט מבט בו, וכבר התרום אדם נוסף, הציע עצמו כמיופה-הכוח של חברה רשומה בליכטנשטיין. השופט לו"בנברג לא עצר מקורו: "מה, שוב פעם ואדוך?" והביט תמה כיצד המושבניק והוואדוצי מתחרים זה בזה בהצעות מחיר. אולם לעמוד מול כסף ואדוצי קשה לחקלאי ישראלי, והפרדס נמכר ל"חברה הוואדוצית במחיר של 25 אלף לירות לדונם.

לדעת מבני-דבר, המחיר המכסימלי של הפרדס הוא 17 אלף לירות לדונם. עתה שואלים הכל: מה ראתה החברה הוואדוצית לשלם מחיר מופרז תמורת פרדס?

הפסדים כבדים

לצינור ולמיכליות

צינור-הנפט צובר הפסדים כבדים, כ"תוצאה מירידת כמות הנפט הזורמת בו ל-20 מיליון טון לשנה, במקום 30 מיליון טון. מקורות מהימנים מסרו, כי במחיר ההובלה הנוכחי של דולר לטון נה, שגובה הצינור, ניתן להרוויח רק אם יעבירו 30 מיליון טון לשנה לפחות. ב"כמות ההובלה הנוכחית מפסיד הצינור 60 סנט לכל טונה שהוא מעביר, או 12 מיליון דולר לשנה.

הבעיה העיקרית של צינור-הנפט וח"מיכליות שחקר וקנה, היא ירידת ערך המיכליות בעולם. כתוצאה מכך ירד ערך המיכליות של הצינור ב-60 מיליון דולר. הבנקים שנתנו הלוואות לרכישת המיכליות, וקיבלו כביטחונות את שווי המיכליות, דורשים עתה לכסות בערבויות אחרות את ירידת השווי.

כדוגמה מביאים מיכליות-ענק (230 אלף טון, שמחירה בהזמנה רגילה היה 53 מיליון דולר. לפני כשנה הוחלט לקנותה בכל מחיר, וישראל קני"תה אותה בשעה שמחיר המיכליות היה בשיא, שילמה עבורה 83 מיליון דולר. המימון לקנייתה ניתן על ידי "בנק-לאר-מיליטרי" ו"דויטשה-בנק" הגרמני. ה"מיכליות הרוויחה בחודשים הראשונים לעבודתה, בהובלות סביב אפריקה, כ-30 מיליון דולר, מהם 20 מיליון בשתי ה"הובלות הראשונות, עת המחירים היו בשיא. היא עלתה, אם כן, לצינור, 53 מיליון דולר, אולם שווייה כיום בשוק הוא רק 23 מיליון דולר, ויש לכסות את ההפסד בערבויות.

מקורות בענף הנפט משבחים את מנ"כ"ל הצינור, דב בן-דרור, על שמסך את המשאיומתן עם חברה שדרשה לפני כשנה שינוי חוזה הובלת הנפט של מיכליותיה. הצינור חתם עם חברה חר"זה-הובלה במחיר של 1.05 דולר לטונה

מנכ"ל בן-דרור
עומק בצינור

נפט, המחירים בעולם ל-5 דולר הטון, דר"ש החברה תיקון, וב"דרור הצליח למ"שוך את המגעים עד לירידה הנוכחית של מחירי המיכליות.

בעוד הצינור הישראלי עובד רק בשני שלישים מיכולתו, מודיע הביטאון "חד" שות הנפט" הישראלי, כי קו צינור הנפט המצרי, מסואץ לאלכסנדריה, באורך של 316 ק"מ, כבר הושלם לאורך של 56 ק"מ. הצינור הוא בקוטר של 42 אינץ', והוא מורכב משני צינורות מקבילים ב"קוטר זה, שכוסר הובלתם יהיה 100 מיליון טון לשנה. העלות תהיה 400 מיליון דולר, וההשקעה באה מחצייתה ממצריים ומחצייתה מארצות-הנפט הערב"בית. "הבנק האמריקאי ליצוא ויבוא" הילוה לחברה 100 מיליון דולר, לרכי"שת ציוד ושירותים אמריקאיים. חברה אמריקאית מנהלת את עבודות הצינור.

בראות לקויה, וכואב לי הלב לראות את התנהגותם הפרועה של נהגי הקצינים. **ניסים טואטון, צה"ל**

זולטן זיין אימענטש

אינני מבקר-ספרות וגם לא מבקר מבק' ריס-סיפורתיים. ברצוני רק להתייחס לכתבה על הביורסות של משה סורוקה ז"ל (העולם הזה 1991) — יושב-ראש מרכז קופת-חולים שנמטר. איני מבין לשם מה צריכים להשתמש בכלעם כדי להבהיר ביוגרפיה. אם רוצים להיווכח בדבר אמיתות פועלו של המנוח, אפשר פשוט לקחת את פרוט' פקט המיפעלים של קופת-חולים, וברור שמרבית המיפעלים הנ"ל ניבנו על-ידי המנוח. הייתי מייעץ לעיין בחוברת דקה שכתבה על-ידי משה סורוקה ז"ל, לרגל 50 שנה לעלייתו ארצה ושם כתוב כשמש הצעיר, נסרד מאביו, אמר לו האב: „בני, לאן שרק תבוא, תדע להיות בן-אדם (זולטן זיין אימענטש)“, באידש. וזה מתייחס גם לכתבי העיתון.

אברהם שמואלי, רמת-גן

2 תשלומים = 1 פירסומת

בטלוויזיה מופיע תשדיר-פירסומת של דוגמנית פזרת-שיער, חבוקה בורנעו דוגמן. דומני שזאת רונית רונשטיין. מטרת הפירסומת היא להוכיח לצופים שהגיע מועד התשלום השני של הטלוויזיה. אני חושבת שבזמנים קשים אלה, שבהם המיסים מרקעים שחקים, וגם התשלום עבור אגרת-הטלוויזיה הוא מאמץ ומעמסה, צורמת מאד הפירסומת הזאת. שעלתה בוודאי למשלמי האגרות אלפי לירות. כמה כסף, למשל, קיבלה הדוגמנית עבור השתתפותה? וכמה קיבל הדוגמן? כמה עלו צילומי הפירסומת האידיוטית הזאת? ומי בכלל צריך את זה? באינו חוצפה קוראים לנו לשלם עבורה? נראה שהאח"ראים בטלוויזיה ירדו לדרגת אפסות חדשה. הרי אפשר פשוט להקריא זאת, או לפרסם מישפט אחד בכתב.

דבורה רובינשטיין, חולון

קבירה בשארי-רוח

הרי תמונת מצבה שנתגלגלה לידי. והשבתי שתמצאו בה עניין — חזותי לפחות.

מה יש לדבר, פעם היו קברים פה אנשים עם קצת שארי-רוח. המצבה מדברת, כמובן, בעד עצמה.

יוני אפרת, ירושלים

● המצבה בעלת שארי-הרוח — ראה גלופה.

זרחות את הפרויקט

ברצוני להביא לידיעתכם, שבאילת עומ' דים לבנות בריכת-שחייה בבית-החיל, על-ידי משרד-הביטחון. היקף העבודה הנ"ל

טראגדיה של שני עמים

קראתי לפני חודשים מיספר ספר מרתק בשם או ירושלים, פרי-עטם של שני כתבים בעלי מוניטין בינלאומי, סאנה סאן ועמוס אילון. זהו חומר מרתק ואובייקטיבי על טראגדיה של שני עמים. האחד לאומני-

אברהם קופל

מתונים וקיצוניים

ערבי והשני ציוני-עברי. הדימיון: בשני המחזות יש מתונים וקיצוניים. זו הפעם הראשונה, מאז הצהרת-בלפור ומלחמת-השיחור, שלמתונים יש סיכויים כלשהם. לכן, הרמזים השקופים במאמר „אנטישמים“ (העולם הזה 1991) אינם מר סיפים לטהור האווירה ולהרגעת הרוחות. ובכלל לאחות-עמים. הקיצוניים שבין ה' ערבים גם הם אינם טלית שכולה תכלת. **אברהם קופל, אנטוורפן**

בעד נוערי-השודיים

בכתבה על נהגי-הקצינים, קלעתם בול למטרה. זהו נושא החייב לקומם כל אזרח שאינו מוכן להשלים עם ביובוז ואי-סדרים בצה"ל.

דניאל סופר, תל-אביב

בכתבה „בנוין נספך כמים“ (העולם הזה 1992) טען מר זאב יפת, בין השאר, כי נהגי-הקצינים הם „בעלי האכזר האנושית הירודה בין נהגי צה"ל. רבים הסתבכו עם החוק, ואחרים פוסעים בשוליו, וכו'. לא נותר לי אלא לשאול את העיתון, המתמיר „ללחום“ לפעמים למען נוערי-השוליים וכנגד ההזנחה בקרב נוער זה: כיצד הוכללו בכתבה האמורה תיאורי גזענות מסוג זה?

האם היתה זו תרומה לשילוב נוערי-השוליים בחברה הישראלית?

דב ברנשטיין, ירושלים

● הקורא ברנשטיין צודק.

חסול הנתיבה הפרועה של חיילי צה"ל,

הורים!

נותרו ימים סכורים למבצע עידוד החסכון לחינוך

הבטיחו לילדיכם חינוך תיכון וגבוה בתשלומים חודשיים נוחים באחת הקופות:

חסכון לתיכון המשותפת לבנק הפועלים ומרכז השלטון המקומי - בכל שניפי בנק הפועלים בארץ.

„גחלת“ תל-אביב, רח' מונטיפיורי 25, ובכל לשכות המודיעין העירוניות

„חסך“ חיפה, רח' החלוץ 38

„חגלית“ רמת-גן, בנק קופת עס; רח' צומת לבני 4, רח' ירושלים 50.

כדאי להרשם עד
21 בנובמבר
במסגרת המבצע.

חיסכון לחינוך- החסכון שיש להתחיל בו מיד

המצבה בתצלום הקורא אפרת
בעיטת פרידה

הוא כ-3.5 מיליון לירות. למרות המטרה שלמענה תוקם הבריכה, נדמה לי שהביובוז והזמן אינם הגיוניים. כל עוד מתבקש כל אחד „להדק את הי' חגורה“, האם לא ניתן לדחות את הפרויקט?

אינה בעייה שלא ניתן לגבור עליה. אם המיטרה הצבאית תגלה יותר יוזמה ותע' רוח ביקורת קבועות במרכזי העיר, כל התופעה הזו תיעלם. אני עצמי חייל. משרת בעיר בגלל

ייקט לזמנים טובים יותר?
מדוע אין ההיגיון והדוגמה לחיסכון עובי
דים גם במישרד-הביטחון? עול חדש על
כספי-ציבור בזמן שכזה, הוא פשע חמור
לא פחות ממעילה.

אזרח, אילת

השתלבות הרמונית במרחב

מגיע לאורי אבנרי שיאמר שיבחו בפניו,
ואם גם התממהתני — לעולם אין זה
מאוחר. כל הכבוד לניתוחו המבריק על
ואת אישיותו של יצחק רבין (העולם הזה
1983) שבו הוכיח, נוסף לכל השאר, גם
כשר-חדירה נדיר לנפש האדם.
אורי אבנרי הוא האדם שניתן בכישורים
האינטלקטואליים הכל-כך חשובים למנהיג

דויד דהיבובון
תחום צר

גות הנחוצה לעם זה ולא רק זו בשעה זו.
וכונתי לכשר-הניתוח האנליטי החד,
החריף והמדויק. המשולב בהלך-מחשבה
יצירתי, בידע אמפירי רב ומקיף בכל
הקשור לנושא החיוני של חינו: השתלבות
הרמונית במרחב.

לכן כה צר שאדם כמדון לא ינחן בכוח
שיאפשר לו לפרוק מתחומו הצר, להגיע
אל לב מחנה-השלום, לאחדו ויחד איתו
להגיע אל לב העם ואל המנהיגות-בפועל.
דויד דהיבובון, סביון

לפטר את ברילב!

לאחר שפורסם רישמית, כי תוכנית הגר
ברת הייצוא איננה מתבצעת, חייב השר
הממונה על מחדל לאומי-כלכלי חמור ביותר.
שיה חיים ברילב, להתפטר מייד, ואם
יסרב כדרכו, וידבק בקאריירתו, יש לפטר
בכל מחיר!

לא ייתכן שלאחר כישלון נוסף ומובהק
קבל עם ועדה, ימשיך תשר בתפקידו כאילו
לא אירע מחדל לאומי-כלכלי חמור ביותר.
גם את בעלי "העור העבה", כדוגמת בר-
לב, אשר הקאריירה האישית נמצאת אצלם
מעל ומעבר לאינטרס הלאומי — יש ללמד
לקח, כדי שלא יחשוב מישהו אחר שזאת
הדוגמה הטובה במדינת היהודים.

די הרבה מחדלניקים חוזרים לעמדות-
שילטון, ויש לבולמם בכל מחיר ובכל דרך.
עמי ליבנה, ע"החרוד מאוחד

חידרדרותו של מקום

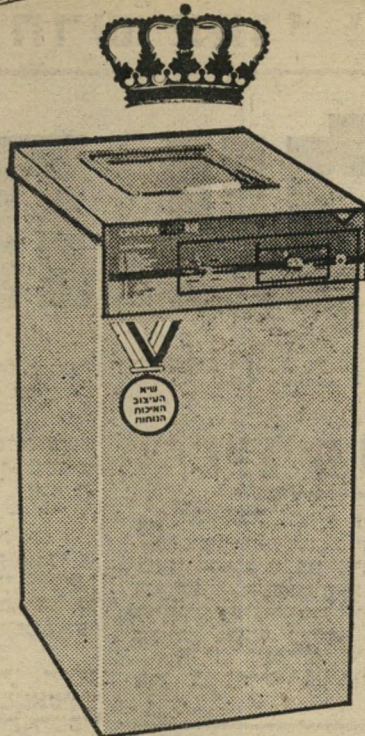
יש בארץ מקום קטן, שמיסדיו ייקים
אקדמים שברחו מגרמניה והתיישבו במי-
קום גידח, כדי לחיות ולהתפרנס מעבודת-
כפיהם, וקראו למקום הזה על שם אחד
מגדולי הצינים בגרמניה — שמריהו לוין
— כפר-שמריהו.

עברו שנים, ותושבים חדשים כבשו את
המקום, שהוא כעת קרוב לתל-אביב. באו
דרום-אפריקאים, אמריקאים והרבה צברים,
שהשם "כפר-שמריהו" בתור כתובת. נותן
להם הרגשה של שייכות לאריסטוקרטיה
— שחסרה להם מהבית.

יש עכשיו בכפר הזה הכל — בוטיקים
אחדים בעלי שם לוועי, שכל סחורתם
על טהרת התוצרת המיובאת מחו"ל, שלור
שה (1) איטלקים המוכרים את כל מה שבא
מהחזיר — אבל איטלקי כשר אין בנמצא
בכפר. כמירון יש בכפר-שמריהו בית
כנסת מפואר כשרלמהדרין (להבדיל ממה
שנאמר קודם), שרבו, הסופר-סטאר של
הטלוויזיה והעיתונות, מתגאה בכך שונים
רבות מהכפר, כמוכן מהחברה-הגבוהה,
באות ל-בייבל-קלאס" שלו במינסים קצר-
צרים ישר ממועדון-הטנים כדי לבלות עימו

(המשך בעמוד 14)

ליידייש רק אחת...

...ואין שניה לה!

כשמכונת כביסה הופכת להיות מספר 1 בשוק, מיד מגסים אחרים לחקותה.
לכן, לטובתך שימי לב, ודרשי אך ורק ליידי קריסטל האמיתית.
בקנותך ליידי קריסטל:

אנו מבטיחים לך - תמורה מלאה לכסף.

אנו מבטיחים לך - מכונת כביסה עם כל היתרונות והמעלות.

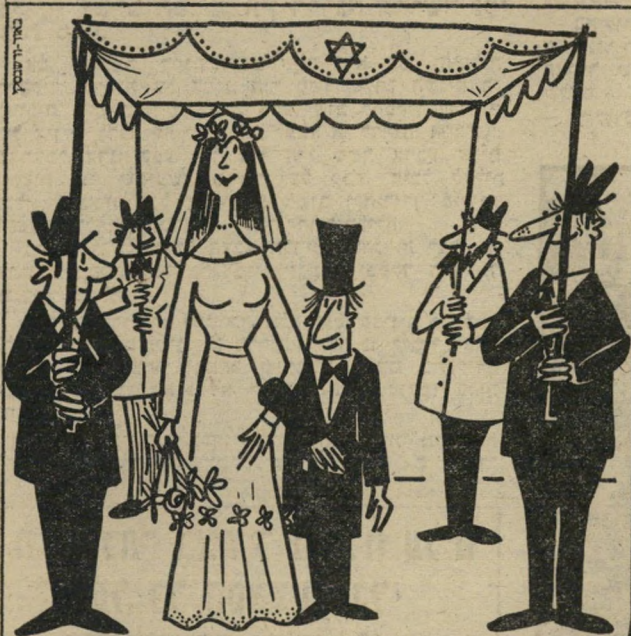
אנו מבטיחים לך - כביסה נקיה ופעולה תקינה של המכונה לשנים רבות.

אנו מבטיחים לך - שירות טוב ומסור, לאורך זמן.

אנו מבטיחים לך - הנאה מלאה מפעולתה של ליידי קריסטל.

גם את תהיי ליידי-עם קריסטל ליידי

קריסטל

קצר וצמוד

התכנית הקצרה. הצמודה הרווחית
ביותר והיחידה הנותנת 100%
הצמדה כבר לאחר 24 חודש.

הבנק הבינלאומי הראשון

40 סניפים לשרותך ברחבי הארץ.

קרנית

מכון לעדשות מגע

עדשות

רכות וקשות

הסבר אדיב מסורס

ינתן במקום.

גורדון 31, תל-אביב

טלפון 238642.

הפיחות בדרגות הקצונה. שפשוט בצה"ל אחרי מלחמת ששת הימים.

ושהגיע לשיא חדש אחרי יום הכיפורים. הוא רעה חולה

שולכת על הכתפיים

שקרה בצה"ל הוא, שכל אותם גויים עזו, או זינקו, על כספים הצטיינות אישיות — ואף יורק על סמכה, בעוד ה"שולכת" הצה"לית מפילה עליהם דרגות על כל הקצינים, בלא שיופלה השומה מן הגאון, או המצטיין מן המסגר ובלא שיועשה אפילו ניסיון לכך.

יתירה מזאת: עלה בדרגה לא רק מי שנפל בגורלו לקבל תפקיד פיקודי גבוה יותר בקרב — תכופות, מחוסרי ברירה ורק מפני אי-היכולת לאתר ולמנות אחר, מתאים ממש — אלא גם מי שישב ומילא טפסים במחנות שלד תל-אביב, או מכר ופלים בשק"ם. כיוון שגם בצה"ל, כמו בכל צבא אחר, אמורה הדרגה התיקנית להתאים לשיא שאליו ניתן להגיע בכל תפקיד, הרי היה זה רגיל שקצינים רבים מאד ישרתו בתפקידים גבוהים משל דרגתם-למעשה.

פער זה, שבין הדרגה המעשית ל"תיקנית", הוא — ורק הוא — שיוצר את "שולכת" הדרגות, "המשמש תמריץ ודרכן מרכז, להציג פיון במידות כל תפקיד. מתהדרגות זה נעים ונקבר כליק, עוד לפני הפרדת הכוחות, במפוי "השולכת" הטוטאלית.

תכונת הסיטונות של "השולכת" די היה בה, ככל תופעה אינפלציונית דומה, לגרום פיתוח מידי ומשמעותי ביותר בערך הדרגה ובמישקלה. חטא זה לבדו היוותה תמריץ רצינית תחת אושיות הסדר הנכון ויעילות הקצונה של צה"ל.

אולם הפשע שנוסף עליו, היה חמור ממנו. כנראה לשם מראית-עין של בקרה איכותית על הענקת הדרגות בשיטת התיצף, נדרשו חוות-הדעת מתאימות מטעם מפקדיהם של כל המועמדים לעלייה בדרגה. עד אותה תקופה (ששת הימים) עדיין היתה חוות-הדעת האישית של המפקד הממונה ניתנת באופן גורמלי, פחות או יותר, והציונים שנרשמו בה התאימו להערכתו של המפקד-המעריך כמו שהיתה.

בעידן הרחוק ההוא היו ציונים גבוהים ניתנים בחוות הדעת רק למי שהמפקד הנותן חשב שהוא סקור מצטיין באמת; ומתן דרגה חוץ קיצור הפו"מ נעשה רק במקרים יוצאי-דופן. על סמך כמה חוות-הדעת תקופתיות רצופות, שבכולן זכת המוערך בציונים גבוהים במיוחד. גורל זה לא שונה באופן רישמי — רק כדי לאפשר הענקת-הדרגות הסיטונת אחר ששת-הימים, בלא שייפגעו, מבחינה חיי צונית, הנוהלים הקיימים עד ששת-הימים, נעשו לפתע כל המועמדים להעלאה בדרגה "מצטיינים". כך בוצעה "השולכת" הראשונה, בלא שנפגעו, חלילה, הסטנדרטים האיכותיים המסורתיים שעליהם, כידוע, תפארתנו! מוכן כי מאותו זמן ואילך, הפך גם מוסד חוות-הדעת מוכה אינפלציה, וכל מי שלא צוין בהן כקצין משובח ומעולה נחשב קצין כושל; כלומר, הציונים המעולים הפכו, למעשה, שווי ערך לביונונים — והטובים או הבינוניים, הפיכו שווי-ערך לירודים.

כולם "טובים מאד"

ומרתה המיוחדת של התופעה נעוצה בכך, שי בצה"ל — חוות-הדעת של המפקד הישיר היא אמצעי הבקרה הסורמלי היחיד לקידום הקצין (מלבד מעבר קורסים). זהו, כשלעצמו, פיגור ומחדל בלתי-מובן והרה-עיוותים (כפי שעוד נראה מאוחר יותר, בבחנה את אופן

מאליות, לגבי כל הקצינים, בלא יוצא מן הכלל, בלא הבחנה ובלא בדיקה של ממש.

ינגייט ואייזנהאואר

ומאליות זו היא, אולי, הדבר הגורע ביותר בפרשה. טיפוס מואץ בסולם התפקידים והדרגות איננו מיוחד במינו. בצבאות מודרניים, הנתונים במילחמה כללית, ממלחמת-העולם השנייה ניתן לדלות מאות של דוגמות לזינוקים מטיאוריים של מפקדים, אשר גם שיאי מהירות הקידום בצה"ל יחווירו לעומתם. אורד וינגייט הידוע היה ערב המלחמה סרן. כעבור ארבע שנים וחצי בלבד היה כבר

הפרשן הצבאי של "העולם הזה" מפקד הפעם את סידרת כתבותיו על ליכתי מילחמת יום הכיפורים, כדי לדון בתופעה חשובה מיוחדת. מאמר זה, ככל מאמריו, מבטא את דעתו האיי שית. "העולם הזה" יפרסם ברצון גם דיעות אחרות, תגובות והערות על כתבה זו.

מאח בנימין עמידרור

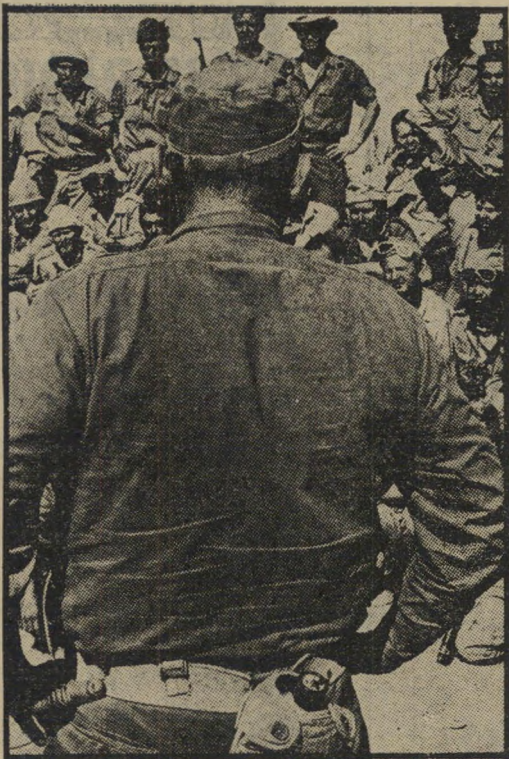
תת-אלוף — ורק כפסע היה בינו לבין דרגות גבוהות יותר.

קצינים רבים, בכל הצבאות, החלו את המלחמה כי מפקדי חטיבות וסיימות, כעבור 4-6 שנים, כמפקדי קבוצות-ארמיות, בדרגת גנרל. מלא" (של ארבעה כ"ר כבים). או פילדמרשל (חמישה כוכבים). לפי הסימון האנגלי (סכס); כלומר, עליה של ש ש דרגות, אשר בצה"ל איננה אפשרית אפילו מבחינה טכנית.

אחרים, אייזנהאואר או רומל הגרמנים, עזו לדרגות הגבוהות ביותר. משך זמן עדיין של אייזנהאואר, מדרגת רס"ן בערב המלחמה, לרמה ולדרגה של סופר-מרשל, במישגינו, נמשכה שדוש שנים ומשהו.

בחילות-האוויר השונים, ובעיקר, דומני, בלופטוואפה הגרמני, הונהגו עוצבות, הגדולות (מיספרית) מכל חיל-האוויר שלנו, עליידי נערים, במחצית שנות העשרים שלהם.

השוני הקיצע בין דוגמות אלו לבין מה

אברהם יפה: מפקד-מילואים

מן הפלמ"ח ירש צה"ל תכונות, השקפות ומושגים שליליים, ובין אלה נותרה ומשפיעה עדיין גם התייחסותו לדרגה הצבאית.

מימי נעורינו, זכורים הסיפורים על הפלמ"חניקים הפייטרים, אשר דחו כבזו (אידיאולוגי) את ה"בולשים" האנטי-סוציאליסטיים-קבוצתיים של יוצאי הצבא הבריטי. אחד מסימלי מאבקם לייחודו של צה"ל — כלומר, לשמירתו ברמת יכולת וביצוע של חבורת כנופיות מזוינות — היה זילזולם המופגן בדרגות. אלה תוארו אז כהמצאות מטעם ה"ג'ובניקים" של "בית-רומו" (שנחשב אז התגלמות, "העורף") וגאונות הפלמ"חניקים, עם כל מחקיהם ומעריציהם. היתה על אי-ענינה מופגנת של דרגות וזילזול בן, או אי-החשבתן.

מאז ועד היום — מועד הדרגה, היחס אליה והקריטריונים להשגתה, הם ממאפייני צה"ל, המייחדים אותו משאר הצבאות המסוריים בעולם, כארגון בעל תכונות אנטי-צבאיות ברורות. אין צבא אחר, שמעמד הדרגה בו כה נחות, שמישקלה מועט כליכך ושכה מעט נדרש כדי להשיגה. הכיטוי המובהק ביותר לכל אלה נמצא במגיפת "שולכת הדרגות", אשר היכתה בצה"ל פעמיים: הראשונה, אחרי ששת-הימים ובשנות, מייד לאחר יום הכיפורים, בין הפסקת-האש להפרדת-הכוחות.

כפי שפירסמו העיתונים בהרחבה הוחלט, בשני הי מיקרים הללו, כי כל קצין יעלה מייד לדרגה התיקנית של התפקיד שמילא במלחמה (אבל, כמדומני, לא ביותר מדרגה אחת). משמע: סרן צעיר שנותר לו, נאמר, שלוש וחצי שנים עד שיעשה רס"ן לפי "פרק-הזמן חמינימלי" (או "הפומ") חסך לעצמו, מבחינה אחת, כל אותן שנים ארוכות ונעשה מייד רס"ן. רק מפני שבמשך מלחמת ששת-הימים — כלומר, לתקופה של יממה אחת עד ארבע, לפי החזית שבה שירת — שימש בתפקיד, אשר דרגתו הרשומה בתקנים היא רס"ן.

התופעה כשלעצמה איננה מיוחדת, לכאורה, במינה: גם בצבא הבריטי ובאלה ההולכים לפיו מקובל כי כל מפקד, שהוטל עליו תפקיד בכיר יותר, עולה מייד לדרגה התיקנית המתאימה, כולל תשלום ושאר נספחים. ההבדל הקטן מתבטא בכך, שבצבא הכריי טי, עד לסיום הפו"מ, אין הדרגה החדשה נעית שית קבע.

אם, לדוגמה, דרגת-הקבע שלך היא סגן והועלת לתפקיד ולדרגה של רס"ן, הרי משך שלוש השנים הי קרובות ניתן להורידך, בכל רגע, שוב לתפקיד ולדרגה של סגן — ודבר לא יקרה לך, לצבא או לדרגה. אחר-כך, כשתקבל דרגת-הקבע של סרן הרי משך ארבע שנים נוספות, עד שתיעשה מייגר של קבע, תוכל לעלות לתפקיד ולדרגת סרן — וכך חוזר-חלילה. בחוכמתו, לא החיל הצבא הבריטי נוהג זה לגבי מי שמונה לתפקיד, שדרגתו מייגר-גנרל (מפקד דיוויזיה/אוגדה) ומעלה.

צבאות אחרים לא נהגו כך, אלא העלו קצינים בתפקיד, בלא שיעלו אוטומטית גם בדרגה; וזאת זו קיבלו לאחר תקופת זמן, לאחר ומאחר שהוכיחו עצמם בתפקידם הבכיר יותר וגם לא נמצא, לאותו תפקיד, מועמד בכיר מהם.

הגינה של גישה זו בכך, שהדרגה ה"תיקנית" מתייחסת לשיא התפקיד, לא לקרקעיתו. כלומר: אם מפקד

ה"שולכת" בצה"ל הפילה עליה על כל הקצינים, בלי להפלות בין שומה לגאון

פלוגה, לדוגמה, יכול להגיע, בתפקיד זה, עד רס"ן (מייגר). אין זאת אומרת שאי-אפשר לו למלא תפקיד זה ואפילו לסיימו, כסרן (קפטן) בלבד. כל זאת גם לגבי קצינים המפקדים על יחידות לוחמות, ולא משך כמה ימים, אלא חודשים רבים ורצופים. כבר מבחינה זו לבדה היתה החלטת צה"ל להעניק לכל קצין את הדרגה התיקנית המירבית של התפקיד שאותו מילא בעת המלחמה — ולוא אפילו במיקרה, ולימים ספורים בלבד — חסרת כל הניין.

גם המענה שהקצין הנוגע, "הוכיח עצמו" איננה תופסת כלל, מפני שההעלאות היו טוי

ללא קושי מיוחד. אבל ילדון. בתחילת שנות העשרים שלה, איננו בשל לקפיצות פתאומיות וארוכות כאלו. זהו חלק מן ההסבר לכך, שחלק גדול מדי ממפקדיו הבכירים של צה"ל ניהל בכך מיד חמותו, עוצבות במושגים של גדוד או מחי לקה: מפני קידום המואץ מדי לא נדרמנה להם האפשרות הסכנת להרחיב כראוי את בסיסם המושגי והמעשי והם נותרו כך, תי נקות-מיקצועיים מגודלים.

לכן, קידום של סא"ל לתת-אלוף משך שנתיים איננו מעשה מופלא או מוזק ביותר — אם מדובר בסא"ל מוכשר במיוחד — בעוד שקידום סגן לרס"ן, בתוך אותו פרקציון, ראוי להיחשב פשע מיקצועי ממדרגה ראשונה.

כל סגן - רס"ן

תופעה שלילית נוספת, שאיננה את צה"ל של יום-הכיפורים היתה עודף קצינים ואבטלה סמויה (ולא תמיד כל-כך סמויה) בדרגות הגבוהות, המלווה בי מחסור, לעיתים חמור, של קצינים בתפקידים הנמוכים.

סיבתה הישירה של רעה חודה ומשונה לכאורה זו, תימצא ב"שאיבה" כלפי מעלה, שנוצרה אז, כתוצאה מהעלאה מיטונית בלתי מבוקרת, או בלתי-מחושבת דיה, של קצינים בדרגות הבינוניות, אל הגבוהות. בעיקבותיה נותרו חלז"רים בשיבת-הבינוניים, תוך גרימת "התפוצצות אוכלוסין" בדרגות הגבוהות.

הבעיה נוצרה בכך, שקצין יכול למלא תפקידים ברמות, שדרגותיהן התיקניות (כלומר, המירביות) גבוהות משלו — אולם כבר איננו יכול להתמנות לתפקיד, שדרגתו נמוכה משלו. השאר ניתן לחישוב בחשבונאות אלמנטרית: על-פי המקובלות האוניברסליות, כביטויין בפז"מים הקבר צים בצבאות השונים, נהוצות שנה-שנתיים להכשרת סג"מ

רומל: קפיצה אחרי זחילה

הסיכוי להפיתכן מכשיר-בקר יעיל יותר, אם ובמידה שהיה משהו רוצה להפכן מז שעליתן להיות.

מעת שהפכו קיצורי הפז"מ מכת-מדינה, חדר הקידום המואץ להיות יוצא מן הכלל ופרס למצטיין בייכך וההנאה ממנו הפכה דבר רגיל ונפוץ.

בין ששת-הימים ליום-הכיפורים לא נעשה כימעט דבר לתקון המעוות: דרגות גבוהות מדי המשיכו לצמוח על כתפי קצינים רבים מדי, לאחר סירקיומן קצרים מדי. לאחר יום-הכיפורים ועוד קודם ששכנו הדי היריות, הדי ליט המטכ"ל, כנראה, הקדום, כי הצרכים וגם המוראל מחייבים, תיכף ומיד, "שלקת" נוספת, ושוב מצאו לפתע המוני קצינים, על כתפיהם, דרגה אחת — ולעיתים אף שתיים או יותר — גבוהות מז שנסאו בעת המלחמה. הפז"מ איננו המצאה של צה"ל והצורך בו, כמו וגיונו ותועלתו, ברורים.

קצין העודה בדרגה בלא פז"מ, מתקדם מהר מדי ועולה גבוה מדי, קודם שהתבנה, התנסה ונבחן ריו — לעצמו וגם ערפי קרי טריונים חיצוניים ואובייקטיביים וכן חוות-ידעי תם של אחרים. כיוון שהפז"מ מכוון להבטיח דרגות, ניסיון, התנסות ומיבחנים מספיקים, ברור מיד, כי מגיפת ה"שלקת" וקיצורי ה"פז"מ, כתופעה כללית וברונית, הזיקה בגדל פגיעתה בדרגים הנמוכים, יותר מאשר בי גבוהים.

מכנה משותף לכל הדוגמות אשר הבאנו מן ההיסטוריה הצבאית המודרנית לקריירות מסאוריות הוא, שתחילה התקדמו בעליהן לאיטם, בדרגות הנמוכות ורק לאחר שנים רבות של זחילה בדרגות סג"מ-רס"ן, באה המלחמה ועימה — זינוק המסחרר מעלה. (יצאו מכלל זה רק ורורות-האוויר אשר, ברוב הצבאות של המלחמה השנייה, התפתחו בהיקף ובקצב יחסיים גדולים משאר חלקי הצבא, וגם שיעור האבדיות שלהם היה עצום — בסיפור המפציצים של הרא"ם, לדוגמה, נפגעו או נישבו 60% מאנשי צוותיהם-האוויר, אשר שירתו בו משך כל המלחמה. לכן, קאריירות מטיאוריות נעשו שם שיגרה — אבל גם בהם היו כל תפקידי-הצמרת מאוישים על-ידי אנשי-קבע, שירתו עוד קודם למלחמה).

שכבייה-קדמותו של וינגייט ויכולים לשמש דוגמה יפה גם לגבי השאר: וינגייט כיצע את כל עתידותיו הידועות בארץ בהיותו סרן בלי

צוצקים, שמבחינת ניסיונם ובגרותם צריכים להימצא בתפקיד של סגן וצפים לתפקיד רס"ן בכיר

לדרגת סגן: שלוש-ארבע שנים להכשרת סגן לסרן; כי ארבע שנים בין סרן לרס"ן וגם בין רס"ן לסא"ל ובין סא"ל לאל"מ (מעבר לאל"ם דומני שאין נהוג פז"מ פורמלי קבוע, על-כיל-פנים, לא הדרגות הגבוהות הן הן חשבות לענייננו, וגם עמדנו על כך, שהפז"מ משמעותי בעיקר בדרגות הנמוכות).

לכן, שעה שמועדה רס"ן לדרגת סא"ל, צריך שיהיה מוכן קצין מתאים — והוא לא רק כחור כשרוני, אלא גם סרן ותיק, שעבר לפחות מחצית הפז"מ שלו — למלא את התפקיד שפינה אותו רס"ן; וכן נחוצו סגן ותיק, שייכנס במקום אותו סרן; וסגן צעיר, או סג"מ בסוף תקופתו, שיכוא במקום הסגן הוותיק; וסג"מ טרי, שיתפוס את כיסאו המתפנה של הסג"מ העולה.

אבל ב"שלקת" הועלו אל הדרגה הבאה, בבתי-אחת, צעירים וגם ותיקים בכל דרגה ודרגה. כך הועלה לתפקיד רס"ן סרן צעיר מדי, בעוד שסגן חדש לגמרי הועלה לסרן ושובץ לתפקיד של סרן ותיק.

באופן זה נוצרו פערות של 3-5 שנים בין הקצין לבין תפקידו, וזהו פער שהוא עצום לגבי קצין צעיר, שמרם מלאו שנתיים או שדרש לסיום קורס-הקצינים שלו.

בסופו נוספו על הנוקים הללו עוד כמה תופעות-לוואי שליליות. עקב הפיחות הניכר והבלתי-ימנע במעמד הדרגה, אבד הרבה מאד מכוח-מיכתה וכן היכולת להשיג תמס בה כתמריק, תוך ניצול מתת-הדרגות שבכל תפקיד, גם רמת-הציפיות של הקצינים הצעירים עלתה לאין שיעור. המושגים אשר שררו בצבא-הקבע בשנות שירותי שלי (55-62) היו קרובים למקובלות ההגיוניות וגם האוניברסליות בקשר לקידום קצינים צעירים.

אך המצב שנשתרר אחרי ששת-הימים והרבה יותר, מיד אחרי "שלקת" שיהיה יום-הכיפורים, בכל הנוגע לרמת-הציפיות של ה"קצונה, נראה מדהים: צוצקים, אשר מבחינת הפז"מ הנורמלי, בנרותם וניסיונם צריכים היו להימצא בדרגה ובתפקיד של סגן אישם בתפי קירי סגן בינוניים, החלו מצפים, כמובן מלאין, לתפקיד רס"ן בכיר — מה שמשמעותו, לפי המקובלות, פער של 6-8 שנים בין רמתם והתאמתם המיקצועית בפועל לבין התפקיד המרובר.

מה טבע בשיטתו

ידום קצין בתפקיד וכן העלאת בדרגה חייבים להיעשות על-פי שני קריטריונים בלבד, הראש ור הראשון הוא צרכי-הצבא, השני הוא מידת התאמתו של כל פועמד, לתפקיד ולדרגה הגבוהים

אייזנהואר: קפיצה מסרן למצביא

יותר, ביחס למפעמים אחרים: הטוב במועמים יקדים תמיד את כל הפחות-טובים — אך גם המעולה והמתאים שבמועמים לא יקודם ולא יועלה, בתפקיד או בדרגה, אם הדבר איננו מתחייב מצרכי הצבא. כלומר: אם במלחמה נתגלה רס"ן מסוים כקצין למפת ואפילו מלא-בסופו לתפקיד של סא"ל, לא יועלה לתפקיד ולדרגה של סא"ל, אם מתברר, בהתארגנות שלאחר המלחמה, כי כבר מצוי בצבא סא"ל קיים, המסוגל למלא את התפקיד המדובר.

לכן, ניתן היה להבין האצתייתר בקידום קצינים ואפילו להסכים עימה, אם מפני אבירות כבודות, התרחבות פיתאומית של סדר-הכוחות הסדרי, או צירוף שני גורמים אלה, נוצרה לפתע דרישה דוחקת וחיונית לקצינים (בצבא-הקבע), בכמות העולה הרבה על זו, שניתן לספק בקצב הרגיל של קידום, תוך דבקות בפז"מ.

בהתעורר צורך הכרחי ומידי כזה, אכן אין ברירה אלא להגביר, בבתי-אחת, את תפוקת הסג"מים — על-ידי זירוז והרחבת קורסי-קצינים ואם בדרך העלאת משקים מצטיינים לסג"מ, ללא קורס — כדי שעל בסיס זה יינתן, "למתוח" את מערך הקצינים על פני כל הסד"כ, באמצעות קידום מואץ.

אך אפילו כך אסור, באיסור החמור ביותר, לכצע את הקידום המואץ על-ידי העלאה מאי סיבת של גושיקצינים, בשיטת ה"שלקת", חומרים-יחומרים, ללא הבחנה. אלא, מן ההכ"ח לערוך את כל המועמדים בסדר-עדיפויות להעלאה, אישי-איש לפי מידת יכולתו והתאמתו האישיים, ביחס לזחירים.

כך, ברגע שהיו השורות מתמלאות, היה התהליך נוסק מיד, תוך שהובטה, ולוא רק על דרך התכללה, כי מכל דרגה ודרגה עלו היתר-מתאימים לעלייה ונשארו הפחות-מתאימים.

מובן כי ה"שלקת" מבטלת מראש, בוודאות נחרצת, כל סיכוי לבקרה כזו — והתוצאות הבלתי-ימנעות הן בהתאם.

אין כל סימן או ראיה, ששני הקריטריונים הנזכרים היו מוכרים לעושי ה"שלקת", אף שאינם רק מובנים מאליהם מבחינה הגיונית, אלא גם מקובלים ומייששים בעולם, מקדימת-דגא, יתר-על-כן, דומה כי שתי ה"שלקות" — זו שאחרי ששת-הימים והשנייה, הגדולה ממנה, שהיתה ממעשי-ידי האחרונים של דויד אלעזר — נעשו תוך

מאגר קציני-המילואים לא נוצל כראוי ביגלל העודף בקציני-קבע

התעלמות מודעת מכל קשר הכרחי בין צרכי צה"ל האמיתיים לבין היקף ה"שלקת" וקיצבה.

למשל: אם בתפקיד מסוים, שדרגתו הי תיקנית (חמירית) רס"ן התחלפו, במהלך הי מלחמה, נניח מפני פציעה, שוששה סרנים, מחייב "פרינציפ השלקת" ששלושתם ייפסקו רס"נים. העובדה שהאחד בהם מצטיין, השני מוכיח-מדי והשלישי בינוני, לא תענה ודא תוריר דבר, לעניין עצם קבדת הדרגה, כמו לעיתוי.

עוד פחות תשפיע העובדה, החשובה יותר, שלצרכי סתימת פער-האמת אשר נוצרו בצה"ל, אין נדרש שיעלה לרס"ן אלא אחד בלבד מן השלושה.

צבא רגיל היה כורע מיד תחתיו בלחץ שיי טפון כזה, המציף בכתי-אחת את פירמידת הדרגות תוך ניפוח ראשה — כלומר, דרגות סא"ל, אי"מ ותא"ל — הרבה מעבר ליחס הסביר והנכון. אבל צה"ל איננו צבא רגיל.

מפני טעמים בלתי-רלוואנטים של סדר נכון ויעילות, לא יקופחו אצלנו חברים-חיילים, שלחמו באומץ כה רב (המשך בעמוד 30)

מכתבים

(המשך מעמוד 11)
על קפה, עוגות ותורה שעות אחדות
(מצוטט מדיברי הרב עצמו, לאשה מתאריך
22.9.75).
אולי הגיע הזמן שראש העדר הזה ינסה
להזרים לקהילתו קצת מהערכים שהם הי
יסוד של קיום צמנו: יושר, קצת צניעות
וקצת-קצת ציונות. ובכך תבוא עליו הברי
כה.

רחל וצבי לוי, הרצליה

להקה — אבל אחרת

למיכתבה של הגברת ממך (העולם הזה
1990) צורפה תמונה של גליה געש, רותי
ארנשטיין וסיגל עינבר, שלוש רקדניות
מלהקת המחול המודרני של רמת-השרון.
להקה זו אכן הופיעה בערב הספרט

להקת רמת-השרון
אמנות, לא הפועל

שאירגן מעריב, אך איננה קשורה לאגודת
הפועל.
את הלהקה (של רמת-השרון) מדריכה
ומנהלת אשתי, דורית שמרון. ייתכן ה
גברת ממך אכן התכוונה לבנות הלהקה
של הפועל — התעמלות אמנותית. אם כן,
או פירסמה את התמונה הלא-נכונה.
יורם שמרון, נווה-מגן

קריטריונים של הונאה

קראתי את המודעה של ממשלת ישראל
והסוכנות היהודית (העולם הזה 1990),
ואיני יכול להתאפק מלהגיב.
מודעות מסוג זה מגבירות את חרצון
להגר, בתיקה שבעוד כמה שנים יוכה
הזוג הצעיר שיחזור בהטבות מיוחדות,
האם יש טעם עוד להזכיר, שזוג צעיר
בארץ שאיגנו פרוטקציונר או אלים, אין
לו סיכוי להגיע לדירה משלו, במחירים
הספקולטיביים של הדירות בארץ?
מדיניות הקריטריונים של משרד-השי
כון לגבי זוגות צעירים, היא הונאת הציר
בור, ורק גורמת שהיות ותצהרות-שקר.
אברהם כהנא, תל-אביב

טעות לעולם צורקת

ייתכן פורמליזם כתב אתמול,
שרעב באים על המדינה וכבר
צתה חשים התושבים במחסור ב
חבל ובחמאה.

דבר, 3.11.75
חנה זהבי, תל-אביב

הבעיה הישראלית: מדוע מעז
בעלמסעדה להמשיך לדרוש אצלנו
את אותו מחיר, כאשר הוא מקטין
את המניח? מדוע מעז התעשיין
לדרוש את אותו מחיר כאשר הוא
מוריד את איכות המוצר?

ידיעות אחרונות, 4.11.75
נורית רזין, תל-אביב

העולם הזה 1994

גם ביציאתך לחו"ל
תשיג את BROADWAY שלך
במטוסי אל על
ובחנויות פטורות מכס.

BROADWAY 100
INTERNATIONAL QUALITY

בשורה אחת עם הסיגריות
המפורסמות ביותר בעולם
סופר קינג סיין
תערוכת אמריקאית
תוצרת דובק

אנטי-היסטוריה

אין אמת-מידה אובייקטיבית למדידת היחס בין הטוב והרע, החיובי והשלילי. זה תלוי במלואו בהשקפתו ה"סובייקטיבית" של השופט. ציוני נלהב יכול להאמין כי הבניין היה כה מפואר, עד כי התוצאות השליליות אינן אלא שבבים חסרי-שיבות, שניתנו בעת המלאכה. אחרים, ובייחוד השבבים עצמם, יכולים לחשוב אחרת, ולהאמין כי המפעל היה פסול-מעיקרו ביגלל העוול שנתלווה אליו. **שאלה היסטורית זו לא תסוכם לעולם כהח" לטה שהיא. לפטור אותה בשניים-שלושה מסוקים, כאסיפה בינלאומית של פוליטיקאים מיקצועיים ורדודים — הרי זה ניסיון גרוטסקני.**

הא דינו של ההיסטוריון בבוא העת כאשר יהיה. דבר אחד הוא יצטרך לקבוע מעל לכל ספק: **לעומת כל העוולות האמיתיות והמדומות שאפשר לייחס למיפוע הציוני, יש עוודה אחת שממנה הוא טחור לגמרי: הגזענות.**

אפשר לטעון נגד הציונות שהיא לאומנית, או דתית-אכסלוסיבית. אבל דווקא הגזענות אינה ממלאה בה תפקיד כלשהו.

הגזענות היא תורה המבחינה בין בני-אדם על פי המוצא הגזעי, כעובדת-יסוד מברעת.

היא דוגלת בעליונותו של גזע אחד (הארי, הלבן, המונגולי) על-פי גזעים נחותים (היהודים, השמיים, הש"חורים, הסלאביים). מאחר שהגזע הוא נתון ביולוגי, אין אדם יכול בשום פנים ואופן לעבור מגזע אחד למשנהו. נגזר עליו, מרגע לידתו, להשתייך לגזע מסוים — עליון או נחות.

ההלכה היהודית, שנכפתה על מדינת ישראל באמצעות חוק חילוני, כללת אפילו מחסירות רבות, אך אף אחת מאלה אינה גזענית. הממור עומד מחוץ לקהל בשל התנגדות המינית של אמו, לא בשל מוצאה הגזעי. "גוי" (מושג מבחיל למדי!) יכול להיות ליהודי כשר, ולהשתייך לעם הנבחר, אם יעבור גיור אורתודוכסי כדת וכדין. נישואי-ערובה אסורים בתכלית, אבל לא מטעמים גזעניים, אלא דתיים-לאומניים.

החוקים היהודיים והחוקים האזרחיים אכן מפלים בין אדם לאדם, אך לא על פי מוצאו הביולוגי-הגזעי, אלא על-פי הלכה דתית. הם מבטלים דווקא יסוד ביולוגי אחד של ההלכה הדתית: בעוד שלפי ההלכה יהודי נשאר תמיד יהודי, גם כשהוא עובר לדת אחרת, קובעים חוקים אלה שהיהודי חדל מלהיות יהודי, גם אם נולד לאם יהודיה כשרה, כשהוא עובר לדת אחרת.

אפשר להתנגד לכל החפלות האלה, ולהא' מין שלא יכירנו מקומם במדינה מודרנית נאור' רה. אבל אי-אפשר להדכיק להם תווית של גז' ענות דווקא.

די לחביט את כל הגרוטסקיות של ההאשמה בגזענות, די בציון עובדת-יסוד אחד, מברעת. שנשכחה בלהט הוויכוח על-ידי האנטי-ציונים והציונים כאחד (ולא במיקרה).

בסיכום הישראלי-ערבי, ימנה הגזענות למדא דווקא תפקיד חיובי.

בי מוצא הגזעי המשותף — השמי — הוא אחד הדברים המעטים המחברים את שני העמים.

אילו היתה הציונות תורה גזענית, היתה צריכה דווקא לראות בערבים אחים ורעים, כשם שהנאצים ראו בבריתים את אחיהם-לגזע. ושאפו לברית עימם, גם בשיא מלחמת-העולם.

אין אלה מליצות בטלות. היה לפחות ניסיון היסטורי אחד בכיוון זה.

ב-3 במארכ 1919 כתב האמיר פייצל, אז המנהיג הבולט ביותר בעולם הערבי, צאצא הגבאי ומצביא המרד הערבי נגד התורכים, על גייר-המיכתבים הרישמי של מישלחת חידג'א (כיום סעודיה) בוועידת-השלום בפריס, מיכתב אל המנהיג הציוני-האמריקאי, פליכס פראנקפורטר, נאמר בו, בין השאר:

"אנו ודעים שהיהודים והערבים הם בני דודים מביניה גיזעית... שתי תנועות" נו משזימות זו את זו. התנועה היהודית היא לאומית, ולא אימפריאליסטית... בסורה יש מקום לשנינו, אנו הערבים... רוחשים אהדה עמוקה ביותר לתנועה הציונית..."

(אולי חבל שבמישרד-החוץ הישראלי יושבים בורים, שכל עניין ערבי רחוק מהם וחלאה, ועליכן לא ידע חיים הרצוג שקיים מיסמך כזה, שניתן היה לצטטו במהלך הוויכוח).

לא במיקרה דיבר פייצל במיכתב זה, וגם במיכתבים אחרים, על הקירבה "הגזעית". אילו האמינו שגי הצדדים לסיכסוך — הציונים והערבים — שיש חשיבות כלשהי לגזע, יכלו להשתלב ולהתאחד בגלל. **למרכה הצער, לא היתה להם אמונה כזאת.**

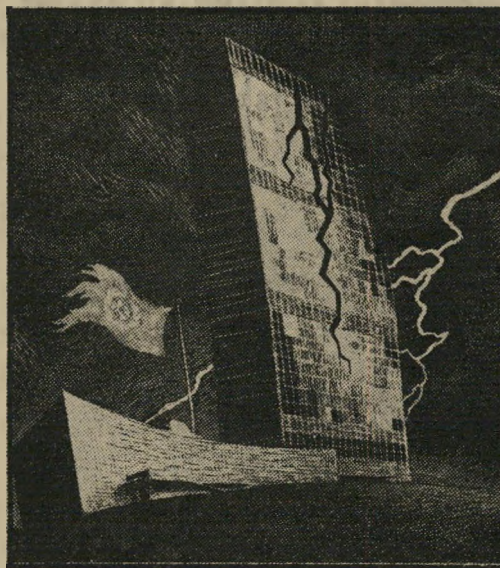
השבות, או את יחסי ישראל-דרום-אפריקה — אפשר היה להתווכח על ההחלטה. אפשר היה לגנותה, או להייר בה, או להתקומם נגדה — אבל הוויכוח היה ונשאר בתחום ההיגיון הפוליטי.

אולם ההחלטה מדברת על "ציונים". לא על התנועה הציונית, לא על המיפעל הציוני, לא על המדינה הציונית, אלא על הציונות בתור שכזאת.

היא מגנה את "הברית הבלתי-קדושה בין הגזענות הדרום-אפריקאית לבין הציונות". היא תובעת לחסל את "הקולוניאליזם, הניאורקולוניאליזם, הכיבוש הור, הצינונות, האפארטהייד והאפליה הגזעית על כל צור רותיה". היא מוקיעה "באופן חמור את הציונות, כאיום על השלום והביטחון בעולם". וקוראת לכל המדינות, "להתנגד לתורה גזענית ואימפריאליסטית זו". היא קובעת כי "הציונות היא צורה של גזענות ושל אפליה גזעית".

כלומר: היא מדברת על תורה, על אידי' אולוגיה.

כאשר מוסד פוליטי כלשהו שם עצמו שופט על תורה אידיאולוגית, הוא מעמיד את עצמו במצב מגוחך. באותה

החלטה מבחילה תגובה היסטורית

מידה של סבירות יכול היה מוסד פוליטי כלשהו לגנות את הקומוניזם, הקאפיטליזם, הקאטוליות, הקונפוציאניזם או הסוציאליזם.

באותו מצב מגוחך היתה עומדת הכנסת שלנו, למשל, אילו קיבלה החלטה בגנות "הקומוניזם". מה זה קומר ניום? איזה קומוניזם? התיאוריות של מארכס ואנגלס או הפרקטיקה של לנין? המישטר של סטאלין או של ברז'ניב? הגרסה של מאו טסה-טונג או של טיטו? מעשים של קונתאל או של תופסי טובי?

אפשר לגנות את פישעי סטאלין, או את המדיניות הסובייטית בפני ההגירה היהודית, או את מחנות הקג"ב. אבל לגנות את ה"איוז" לפסול במישטר אחד אידיאולוגיה היסטורית שראתה ריגועי-בורה ומעשי-זוועה, אידיאליסטים צרופים וביורוקראטים רודניים, הרי זאת איזוהת גמורה.

ה ציונות היא אחת האידיאולוגיות הגדולות של העת החדשה. השתלבו והתנגשו בה מגמות רבות — הומאניזם ודת, לאומנות ואופוסים חברתי, קידמה וריאקציה, סוציאליזם קאפיטליזם. שהנהיגה האידיאולוגיה הולידה תנועה היסטורית, שהנהיגה את תהליך הקמתה של מדינת-ישראל, רק ההיסטוריונים יוכלו בעתיד הרחוק, לחרוץ דין על תנועה זו בכללותה, בפרספקטיבה היסטורית.

קרוב לוודאי כי ההיסטוריונים האובייקטיביים ביום (ככל האפשר) יקבעו אז שחיתה זו תנועה שכדלה חרבה מאוד אור, וגם לא מעט צללים. היו לה הרבה כוונות טובות, שהסתלסו בחלקן בעיקבות המחלד ההיסטורי של ההתעלמות מקיומו של עם שני בארץ זו. היא יצרה דברים מפוארים, כמו הקיבוץ וכיבוש השממה, וגם דברים מייחדיים-במינם, כמו החייאת השפה העברית. ליצירה זו נחלו תופעות שליליות חמורות, כמו שלילת היישות הלאומית מעם אחר, בריחת המוני פליטים והפקעה סטיונית של אדמות.

ה חלטה עצרת-הא"ם בגנות הציונות מעוררת בחילה.

ההיסטוריה הלאומית המפוברקת, שבה נתי קבלה אצלנו החלטה זו, מבחילה כימעט באי תה מירה.

ב מידחמת-העולם השנייה, כאשר שירתו רבבות צעירים יהודים מארץ-ישראל בצבא הבריטי, אירעו מאות קטטות בין חיילים בריטים ויהודים ביגלל שתי מילים.

כאשר היה חייל אנגלי שיכור מתרגז על חייל ארצ' ישראלי, היה מפליט את המילים: "Bloody Jew!". היהודי היה רואה עצמו חייב להגיב על העלבון הלאומי בורוע נטויה. חברי שני הניצים היו מתערבים, וכך נולדה שוב רשוב תיגרה המונית.

פעם אירע המיקרה הבא:

באת של קורורכבת, בדרך מלוד לקאהיר, ישבו זה מול זה שני חיילים: בריטי ואיש הבריגדה היהודית. שניהם היו שקועים בקריאת עיתונים.

לפתע הרים הבריטי את עיניו, ראה את מן-הדודי שעל שרול האיש ממולו, ואמר: "Bloody Jew!".

החייל הארצי-ישראלי הרים את עיניו מעיתונו, והשיב "Bloody Englishman!".

בזאת נסתים העניין. שני החיילים חזרו לעיתונותם. כשסיפדו לי בשעתו את חיספור הזה, אמר תי דעצמי: "זהו! סוף-סוף הפכנו עם נורמלי!"

ה שהתרחש השבוע, מערער הנהה זו. במידה שהתגובה הישראלית להחלטה האנטי-ציונית היתה ספונטאנית ובלתי-מפוברקת, היא הוכיחה שאנחנו עדיין רחוקים מאד מלהיות עם נורמלי. עוד מקנים בליבנו כל התסביכים של הגטו היהודי.

כי ההחלטה היתה רחוקה מאד מלסכן את מדינת ישראל, או את העם היהודי, או אף את התנועה הציונית (במידה שזו קיימת).

היא היתה חסרת-חשיבות, וכימעט מגוחכת. מבחינת חלוקת-הכוחות, היתה בה מפלה מוסרית ומעשית לבעליה. מבין 142 המדינות שהיו חברות-הא"ם ביום קבלת ההחלטה, הצביעו בעדה רק 72 — אחת יותר מן המחצית. 35 הצביעו נגד, 32 נמנעו. 3 נעדרו במתכוון. במיקרה זה הימנעות והיעדרות דינו כהצבעת-נגד. **מרב המורה, כימעט נשכה איך נזרדה הצעת-ההחלטה זו.**

הממשלות הערביות הקיצוניות יזמו מיבצע לגירוש ישראל מעצרת-הא"ם. המדינות הערביות המתונות, בהנ' הגת מצריים, קיבלו על עצמן לסכל מיבצע זה, כחלק מן התהליך לקראת הסדר, שמצא את ביטוייו בהסכם הביניים הישראלי-מצרי.

אי-אפשר היה לממשלת מצריים להתנגד סתם ליוזמה אנטי-ישראלית. מבלי להציע אלטרנטיבה כלשהי, אחת היה אנוואר אל-סאדאת חושף את עצמו לטענה שהוא, חלילה, סוכן אימפריאליסטי-ציוני.

המצרים חישבו תכנים כדשהו, שואפשר די עצרת לגנות את ישראל באופן מופשט, מכדי שתהיה לכך מפקנה ביצועית. כך נזר הרעיון שלא דרוש כל פעודה נגד ישראל, וגם לא דחזכירה כלל, אלא לגנות משהו מעורפל חי קרוי "ציונות".

קרוב לוודאי שיוזמי ההצעה סברו כי הם עושים בכך טובה לישראל. הם סברו כי ההחלטה היא חסרת-ערך, מפני שהיא בלתי-מעשית. יקבלו איזשהי החלטה מגוחכת, ינאמו כמה נאומים, וכל העניין יישכה כעבור שבועי שבועיים.

הם לא הבינו, כי דווקא בהחלטה זו הם פוגעים באחת הנקודות הרגישות ביותר של הציבור הישראלי, ושעלור לות להיות לכך השלכות מעשיות חמורות ביותר.

מתגלה כאן שוב תופעה הרתיאסון, המטרי דה את ציזה על כל חסיכסוך הישראלי-ערבי: כשם שאין לצמרת הישראלית שמך של הכנה בפסיכולוגיה של העמים הערבים, כן אין די צמרת הערבית שמך של הכנה בפסיכולוגיה של העם הישראלי.

ד וקא כוונתם של יוזמי ההחלטה שלא לגעת בשום עניין מעשי, היא המעניקה להחלטה זו את אופייה האנאכרוניסטי.

ההחלטה אינה מגנה מדינה, או מדיניות, או מעשה מסוים כלשהו. היא מגנה "איוז".

מזה נזרף ריח של מידחמת-ידת, מידחמת-אמונות, מידחמת-אידיאולוגיות, כנוסח ימירי הכיניים.

אילו גינתה העצרת את המדיניות של ממשלת ישראל, או את יחס התנועה הציונית לעם הפלסטיני, או את חוק-

הפסיכוסף בין שני העמים אינו על רקע גיוע, ואף אחד משני הצדדים לא לקה בגזענות. הפסיכוסף הוא לאומי מובהק, ומעולם לא היה אחר.

עקורי אקריט וביורעם ממשיכים לסבול, לא מפני שהם שייכים לגזע אחר, וגם לא מפני שהם שייכים לדת אחרת. אלא מפני שהם שייכים ללאום אחר. הם גורשו מכפריהם, כדי שאדמתם תינתן לכניי הלאום היהודי. מי שרוצה "לייהד" את הגליל, רוצה להעבירו לעם היהודי. הגזע אינו מעניין אותו.

את עקורי אקריט עצמם בוודאי לא מעניין אם יגלו אותם מכפרם ביגלל היותם בני יישוב מעלה, נוצרים, ערבים או פלסטינים. אבל מי שהולך לגנות "איוס" מוטב שיבין לפחות מה הוא שח.

קרבן לוורא בי עשרות מבין המצביעים בעד ההחלטה לא הבינו אותה, ואולי לא קראו אותה כלל. כמו רוב חברי הכנסת שלנו, הם הצביעו כפי שאמרו להם להצביע, מבלי לדעת עד מה הם מצביעים.

דבר אחד צריך להיות ברור לכולנו: הערבים באמת שונאים את הציונות. מבחינה זו, משקפת ההחלטה אמורה, המורשת עמוק מאד בלב כל ערבי. גם הערבים הדוגלים בשלום עם ישראל — ואולי דווקא הם — מקפידים להדגיש כי אין פירוש הדבר שהם שינו את דעתם על הציונות. לוחם שלום מובהק וכן כמו סעיד חמאמי, נציג אש"ף בלונדון, שקרא במסימון היסטורי לדורקים ישראלים פלסטינים, הקדים להצעתו תיאור היסטורי, הכולל את כל הסטנות נגד הציונות. שוחררי השלום הערביים מוכנים להכיר בי קיומה של מדינת ישראל ולהשלים עימה. אולם אין הם מוכנים להכיר בכך שמדינת ישראל לא קמה כצד ק.

וזהו עובדת-הימים, שיש לקבל אותה כמות-שהיא. אפשר להגיע לירי הסכם על העתיד המשותף, אך קשה הרבה יותר להגיע לירי הסכם על העבר. וזה נכון, אנב, לגבי שני הצדדים.

השבוע שודרה בטלוויזיה הישראלית תוכנית, שתארה את ראשיתה של העיר תל-אביב. הופיעו בה כמה זקנים וקנאות, שדיברו על הערבים (של אז) כעל חבורת רוצחים ופורעים, שסופי וזהמה וזדון.

בתוכנית שרתי לך ארצי, שגם היא אינה פוליטית, מדובר תמיד על "כנופיות", "פורעים", "מאורעות". בעיני הערבים, "כנופיות" אלה היו יחידות של לוחמי-שיחור, שהתקוממו נגד הפלישה הציונית לארצם. ה"פורעים" היו גיבורים, שמסרו את נפשם למען עמם. ה"מאורעות" היו מרד ערבי מפורא. שום ערבי אינו יכול לדרוש מאיתנו שנספיי להערכות אלה. באותה מידה עצמה אין אנחנו יכולים לדרוש מן הערבים שיסכימו לדעי תנו על הציונות.

את הדימוי המוצלח ביותר לאירועי העבר המציא ההיסטוריון היהודי הלא-ציוני, יצחק דויטשר. אדם קופץ מן החלון של בית בווער. הוא נוחת על ראשו של עוברי-אורח ופוגע בו. אקופץ ביקש למלט את נפשו, ולא היה איכפת לו באותו רגע שיש אנשים ברחוב.

לעוברי-אורח שנפגע לא איכפת מדוע קפץ האיש, ומניין איכפת לו רק שהוא נפגע, על לא עוול בכפו. הקופץ מסרב להכיר בצידקת זעמו של עוברי-האורח. כשהלה מתנפל עליו, הוא מניב בחימה שפוכה. אין לשניים שפה משותפת — כי כל אחד רואה רק את הצד שלו, ומאמין שהשני תקף אותו.

מבין שזהו רק משל, ושום משל פשטני אינו יכול לשקף תהליך היסטורי מסובך. אך יש בו כדי להסביר את אשר אירע באמת.

היהודי רואה בציונות את החלק הראשון של הסיפור — הקפיצה מן הבית הבורי, הצלת העם היהודי מן הפשע המחריד ביותר שידעה האנושות. הערבי רואה בציונות את החלק השני — הנחיתה על ראשו של העם הפלסטיני, שלא היה לו חלק בזוועות אירופה.

ייתכן שיבוא יום ושני העמים יראו את התהליך בשלמותו, כמדיניות היסטורית כפוי לה, ששני קורבנותיה צודקים. אבל יום זה עדיין רחוק. הוא יוכל לבוא רק אחרי תקופה ממושכת של חיים זה-בצד זה.

ההשלמה הנפשית עם העבר לא תבוא לפני השלום. היא תהיה תוצאת השלום.

את השלום יש צורך לחשוף בין שני עמים החזוקים באופן קיצוני בדעתם על אשר התי רחש עד כה. לא נוצר דפנות את דעתנו עדיי הם. הם לא יוכלו לכפות את דעתם עלינו.

הניסיון לכפות גירסה זו או אחרת, בכוח הנשק (כפי שרצו ישראלים רבים) או בכוח ההחלטה של האו"ם (כפי שמנסים עתה הערבים) — נידון לכישלון.

יש שתי גירסות, ובעלי שתי הגירסות יצי שרכו להשלים ביניהם, למרות הגירסות.

בסך-הכל לא הביאה ההחלטה כל ברכה ליוזמיה. להיפך, היא פגעה בעניינם, כשם שפגעה בתהליך לקראת השלום.

היא היוזמה את היסודות הלאומיים ביותר בישראל. רוח-השרב של ההיסטוריה-הגדולה חרכה את השתילים של רוח-השלום, שצמחו על קרקע הסדרה-הביניים.

וחשוב יותר: החלטה שלילית זו השכיחה כימעת כליל את ההחלטה שנתקבלה יום לפניכן — זו הקוראת לשיתוף אש"ף בתהליכים להשגת השלום.

ביסודה, היתה זאת החלטה חיובית ביותר, לא היתה שלום אמיתי בלי שיתוף הפלסטינים. לא היתה שיתוף הפלסטינים אלא באמצעות אש"ף, הפסקת הטרור המווע, הכרת אש"ף בישראל, הנחת היסוד לשלום בין שני עמי הארץ — כל אלה ייתכנו רק במסגרת ועידת-שלום, שבה יישבו נציגי ישראל ואש"ף סגים אל סגים.

לודא ההחלטה האוטונית על הציונות, וכי לה החלטה קודמת זו להשפיע לטובה על הציבור הישראלי, המנסה להתעלם מן המציאות.

ההחלטה האנטי-ציונית עברה בקושי, ברוב זעום ביותר, ההחלטה על הזמנת אש"ף לזנבה, לעומת זאת, עברה ברוב עצום. הצביעו בעדה 29 מדינות מאותן שסירבו להצביע נגד הציונות, ורבים אחרים נמנעו.

כל מי שנמנע מן ההצבעה בעניין הציור

אהרו שחיר
זו דעתי
יורדים מהעצים ומשמיצים הציונות
כתאום קם אדם בבוקר, רואה שהוא עם, יורד מהעץ ומתחיל להשמיץ את הציונות.
אין זו בושה לרדת מהעץ ולהי יות עם. להיפך, כל הכבוד, אבל התפתחותו של עם, כהתפתחותו של אדם, מתחילה מהגן, דרך בית הספר אל ההשכלה הגבוהה. כמו שבושה היא שבגריהגן יתמנה דרקטור האוניברסיטה, גדולה ה חרפה כשהיורד-מז'העץ הופך ל מנהיג העולם.

אנטי-גזענות!
קטע זה, שכמעט לא ייאמן, פרי עטו של עיר תונאי ידוע, התפרסם השבוע בתגובה על החלטה האו"ם שהוקיעה את הציונות כגזענית. קשה להעלות על הדעת קטע גזעני יותר — כאילו בא הכותב לספק אישור לעצרת.

נות הביע בכך, למעשה, תמיכה בישראל. דעך מת זאת, כי מי שנמנע מן ההצבעה על הצי מנת אש"ף לזנבה הביע בכך, למעשה, הס תייונות ממדיניותו של ממשלת ישראל.

במקרה הראשון נמנעו רבים מידידי הערבים, שסברו כי גינוי הציונות אינו צודק. למשל: רומניה. במקרה השני נמנעו רבים מידידי ישראל, הסבר רים כי תקמת מדינה פלסטינית לצד ישראל היא הפיתרון הנכון והצודק לסיכסוך. למשל: אוסטרליה, דנמרק, בהצבעה זו נותרו לצד ישראל רק שבע מדינות — וגם אלה מתקדמות לקראת רעיון המדינה הפלסטינית. הפגנת-הסרק האנטי-ציונית מושמשת תמונה זו, מבחינה זו היתה ניצחון-פירחוס לערבים, ומתנה מן השמיים לממשלת ישראל.

ב בחלומותיהם הוורודים ביותר לא יכלו תועי מלניה של ממשלת-ישראל לחלום על מתנה טובה יותר. חיים הרצוג (שהופעתו היתה מכובדת ומרשימה הרבה יותר מן ההתקפות הפרועות שבהן הצטיין קודמו) אמר זאת בגלוי, בטלוויזיה הישראלית. ההחלטה האנטי-ציונית, דווקא מפני שהיתה כה מוגזמת ובחלי-סבירה, נתנה בידי ממשלת ישראל מעדותה של ישראל באו"ם, אבל מבחינה פנים-ישראלית ופנים-יהודית, היתה להחלטה השפעה חשובה לאין-שיעור.
יש בניסוח ההחלטה הזאת משהו המפי עיר את המנגנון העמוק החבו כלבו של כל יהודי, שנוצר במשך דורות ארוכים של רדיפות.
אין זה מנגנון של עם נורמלי, היושב על אדמתו, המגיב על סכנות שמקורן מעבר לגבולו. זהו מנגנון של מיעוט נדרף, המקובץ בגטאות, והחש בשינויים הקלים ביותר באקלים הנפשי סביבו.
מנגנון זה אינו רלוונטי לקיומה של מדינת-ישראל. להיפך, הוא יכול להפריע, אבל תגובות נפשיות, שהת-

גבשו במרוצת דורות רבים, אינו נעלמות בדור אחד. כלבו של האדם הישראלי, החי במציאות לאומית חדשה, עדיין קיימות כל התגובות של כנייהגטו, המציץ מעבר לחומה כדי לרי אות מרחוק את הקוואק השיכור הראשון. בכל ימות השנה חבויות תגובות אלה, ורק אנשים כמו גולדה מאיר או הרצל רוזנבלום מבטאים אותן. אבל כאשר מופעל המנגנון החבו הזה, פורצת לפתע החיס-סריה היהודית בכוח-איתנים של תופעת-טבע. אנשים נורמליים מתנהגים לפתע כאילו השתבשה דעתם, פרשנים, הכותבים בשאר ימות השנה בדלים שקולים ונבונים, צוללים לפתע לתוך מצולות אי-השפיות. הפחדים האפלים ביותר משתללים ללא-מעצור, ופסוקים משוגעים נשמר עים לפתע כדבריי-חוכמה עמוקים.

אין זה מראה יפה, ואין הוא תורם לכוחנו הלאומי, אך במידה שזה ספונטאני ואמיתי, יש לקבלו כתיכונות לעברנו הלאומי.
אך כאשר מתלווה להתפרצות ספונטאנית זו מפעם מיוכנן של היסטוריה מפורקת, זה מעורר סלידה.

ה היסטוריה המפורקת — כולה שלילית. היא משחיתה את פני המדינה.
היא דומה להמליא למסעיה-העוררות של מישטרים טוטאליטריים, מימין ומשמאל.
אסיפות מפורקות של תלמידי בתי-ספר, עצרות המוניות שבהן מופיעים ראשי-המישטר, החלטות-הגיוני של אירגונים מקצועיים וועדי-עובדים — כל זה מתאים לרוסיה הסובייטית או לסין האדומה. שלא לדבר על מישטרים גרועים יותר, מה לכל זה ולנו?
הממשלה מדרבנת היסטוריה זו, מפני שהוה אמצעי זול לרכוש פופולריות. בשביל זה אין צורך לריב עם ארצות-הברית, להרגיז בעלי-בית בעולם או אופוזיציות מבית. אפשר לארגן אורגיה גדולה של התלהבות לאומית, מקיראליקרי, מבלי להרגיז אף אחד ומבלי שזה יעלה פרוטה, להיפך, זה אפילו מכניס מיליונים למגביות. באותה הזדמנות אפשר גם להשתמש בהיסטוריה זו כדי לסכל את תביעות העובדים לשמירת שכרם, מי ידרוש את חידוש חוויית-העבודה ואת העלאת תוספת הווקר, כאשר פיסת-נייר גוראת מאיימת על העם היהודי? ההיסטוריה קודחת, הלכלכלה השחורה פורחת.

זהו יום-הג למטורפים, לדיכויים ולקנאים מכה הפוגים.
אי השר הכסיל, שלא השמיע השבוע בכלייהתקשורת את פרי הגותו המטומטמת? אי העסקן מדרגה עשירית, שלא זכה השבוע בכותרת בעיתון, כאשר גינה את האנטישימים המנוולים? אי הפרשן, שלא שפך את כל קיתון הבאנאליות שלו בעל-פה, בכתב או בציוור, על העולם המתנכר?

העולם כונו נגדנו, רחמיו, יהודים, רחמו על עצמכם. ההחלטה היא אנטי-שמית, האו"ם הוא אנטי-שמיי, העולם כונו אנטי-שמיי. כולם רוי צים לשפוך דם יהודי. קורט ואלדהיים התיך ליאסר עראפאת לרצוח את תושבי ישראל חי ציונית. העולם אופה מצות כרם ירדים יהודיים. ההחלטה גינתה את הציונות הגזענית. התעמולה הרישמית שלנו מאשימה את העולם כולו באנטי-שמיות, כלומר בגזענות. שתי הסטנות נמשכות על אותה רמה. באוישהו מקום מיטשטשים הגבולות, ה אורגיה מתמזגת עם האורגיה-ההנגדית, ושוב קשה להפריד בין טירוף אחד למישנחו.

ה דבר היה בולט ביותר במישור הפרלמנטרי. ההחלטה האנטי-ציונית נתקבלה בעצרת האו"ם בכוח "הרוב האוטומטי" של הקומוניסטים, הערבים וה מוסלמים. כך נאמר, באדק.
אכן, יש בעצרת-האו"ם רוב אוטומטי, רוב כזה יש כפרלמנטים רבים, והדוגמה הטובה ביותר לכך היא כנסת ישראל.

(אבא אבן אמר שהרוב האוטומטי בעצרת האו"ם יכול להצביע גם "נגד עשרת הדיברות". הרוב האוטומטי בכנסת הצביע נגד מגילת-העצמאות של ישראל. הצעתו, בשעתו, להעניק לסעיפים המרכזיים של מגילה זו מעמד של חוק, הצעת-חוק שלי נדחתה כימעת פה-אחד על-ידי הרוב האוטומטי, שהבירו לא ידעו כלל על מה הם מצביעים. זה גם לא היה איכפת להם.)

השבוע גויים הרוב האוטומטי בכנסת נגד חרוב האוטומטי באו"ם. לא היה זה מחזה יפה. כל מילתה, גדולה וקטנה, שלחה נציג כדי להסביר בפני האולם הריק של ה"מליאה" מדוע היא נגד ההח לטה האנטי-שמית המנוולת. חבריי-כנסת, שרמטם האיני טלקטואלית היתה מביכה ילד בכיתה ח', נשאו נאומים היסטוריוזופיים, כמו בכל האורגיות הלאומיות, הפוקדות את הכנסת מדי כמה חודשים, היתה זו מקהלה-מדברת, בעברית קלוקלת.

אך לא זה העיקר. השוב שיושבת הכנסת, כמו שיבת עצרת האו"ם, נסתיימה בתרגיל של טרור פרלמנטרי.

כל חברי-הכנסת, מלבד רק"ה, היו מוכנים להצביע בעד גינוי ההחלטה האנטי-ציונית של האו"ם. אבל הממ שלה רצתה לחרוג כאותה הדוממות זנב נוסף, היא רצתה להשיג מן הכנסת אישור נוסף לעמדתה הנוגדת (המשך בעמוד 30)

פועלי ישראל דא

יקבנו את תוספת-היוקר

אבל המפלגות יהנו ממנה

לא היה אדם אומלל יותר מאשר מזכ"ל ההסתדרות ירוחם משל ביום השישי האחרון, כאשר פורסם מדיוקן המחיה לחורש אוקטובר. עד לצאתו אותו יום עדיין השתעשע משל בתיקוה כי עליית המדד בחודש זה לא תעלה על המישה אחוזים. גם תחזיות של כלכלנים ובנקאים ניבאו כי שיעור עליית המדד לא יעלה על חמישה אחוז.

כאשר פורסמו נתוני הלישכה-המרכזית לסטטיסטיקה והסתבר כי המדד בחודש אוקטובר עלה ב-6.3% לעומת החודש שקדם לו, ניצב ירוחם משל במצבו של אדם שהתברר כי השטר שנתן הוא ללא כיסוי. רק לפני חודשיים, בעיקבות הפיחות והצעדים הכלכליים האחרונים שנקטה הי

ננר זנבר

אינדקס מיוחד ליחיד הסגולה

ממשלה, ניסת ירוחם משל שוב להוסיף כמגן ציבור השכירים בישראל. "אם יסתבר כי המדד יעלה ביותר מחמישה אחוזים כתוצאה מצעדי הממשלה" אמר אז, "חד" רוש ההסתדרות תשלום תוספת-יוקר לי עובדים".

עתה היה עליו לפרוע את השטר, אלא שהוא לא יכול היה לעשות זאת. היה ברור לו כי כל תביעה לתשלום תוספת יוקר עתה, אחרי שהממשלה והמעבידים הצליחו למעשה לעקר את תוספת-היוקר הקודמת של חודש יולי, תיתקל בהתנגדות חמורה מצד האוצר והמעסיקים גם יחד. הוא יואשם על-ידי הממשלה כמחבל בכלי כלה המידרדרת ממילא לקראת שואה. משה זנבר, נגיד בנק ישראל יאשים אותו כמחבל בכלכלת העם הציוני במצור. מצד שני, אם לא ייקים את הבטחתו לעובדים, הוא יוצג בפניהם שוב כבובה, שי הממשלה מושכת בחוטיה מאחורי-הקלעים. שני סוגי אינדיקס, משל ניסה לצאת מחסכר, בהופעה אומללה בטלוויזיה גימ גם משה, כאילו חיתה הבטחתו בשעתה על-תנאי. הוא ניסה לגייס את הלישכה המרכזית-לסטטיסטיקה לעזרתו, כדי שזו תפסק איזה חלק מעליית-המדד נבע מ"מדיניות הממשלה והפיחות, ואיזה מהת ייקרות עונתית". אם יסתבר כי ההתייקרות כתוצאה מצעדי הממשלה היא פחות מ-5%, חרי שאין מקום לדרוש תוספת יוקר, חסבירו אנשי.

אבל הלישכה לא הושיעה אותו. חסי תבר כי אין ביכולת אנשיה לקבוע בדייק קנות ממה נבע כל אחוז בהתייקרות. משל מצא את עצמו בין הפטיש והסדן, כשברור שהוא יאלץ לסגת מהבטחתו ולהיכנע בי פעם נוספת לממשלה. מי שיהנה מתוספת-היוקר לא יהיו חפזי עליה, אלא המפלגות. אלה דאגו לחבר טיח את עצמן מראש לקראת עליית הי אינדקס בשיעור של 5%. תיקון שהוכנס לאחרונה בחוק מימון המפלגות קובע, שהמענק לכל למפלגות שהוצמד למדד, יועלה אוטומטית בכל פעם שהאינדקס יעלה ב-5%.

חבריה-הכנסת היו חכמים יותר מירוחם משל. הם לא היתנו את ההצמדה במדיניות הממשלה, וכך הסתבר שבמדיניות-ישראל יש מעטה שני סוגי אינדקס: אחד לבחיריה-עם, ואחד לבוחריהם.

מחול-השדים סביב המיסוך המבשר את המיכנה סונדרס הנורא

● ההצעה כי ההכרה של אש"ף בישראל תלבש צורה מעשית של שינוי ההחלטה 242, כך שבצד ההכרה בזכותה של ישראל להתקיים תוכר גם זכות דומה לפלסטינים.

● הסכמה לחלוקת ועידת-הפיסגה הערבית בריכאט, לפיו מהווה אש"ף את הנציג היחיד של העם הפלסטיני (תוך סילוק ירדן מהעניין).

עיתוני ישראל יצאו בהתקפה היסטורית על סונדרס. תיארו את המיסוך כאנטי-ישראלי, כשם שתיארו את החלטת עצרת האו"ם על הזמנת אש"ף לוועידת-השלום ב'ונבה.

אך למעשה אין במיסוך זה שום דבר אנטי-ישראלי, אלא רק שלילת האשליה המגוחכות וחרות האסוף שבהן משתעשעת עדיין ממשלת ישראל.

העקרונות של סונדרס תואמים את הצהרת-העקרונות של המועצה הישראלית למען שלום ישראל-פלסטיני, ואת התיזות של נציג אש"ף בלונדון, סעיד חמאמי, בעל התוכנית הפלסטינית לשלום עם ישראל.

אם עורר המיסוך דאגה בירושלים, הרי חיתה מוצדקת. כי מיסוך זה של האדם המרכזי בווינגטון המטפל בענייני המיזרח התיכון, איש-אמונו הקרוב של קיסניגר, מבשר את שינוי העמדה הרישמית של ממשלת ארצות-הברית.

מחכשים את שימחה

● מעשה נובעת מן המיסוך של סונדרס גישה אמריקאית פשוטה. פורד-קיסניגר-סונדרס אומרים לאש"ף: ניטשו את הקו הסובייטי, השתלבו במאמצי-השלום של ארצות-הברית, ותקבי לו מאיתנו מדינה פלסטינית בגדה וברצועה. אחרי שנגיע להסכם בינינו, נדאג שממשלת ישראל תקבל את הדין. קיסניגר לא התרגש מן הסערה שפרצה בישראל. כאשר התרעם שימחה דיניץ על כך שלא הראו לו את המיסוך מראש, הודיע משרד-החוץ האמריקאי, בלי רמז של חיוך, כי סונדרס

דוש ב"מקריב" אובייקט חדש לשינאה

חפש את דיניץ באותו בוקר, אך לא מצא אותו. קיסניגר מצידו אמר שהמיסוך אינו חשוב — אך לא הסביר מדוע היה צורך לחפש את דיניץ. בשביל מיסוך שאינו חשוב, למישלחת המצחיקה של הכנסת, שהסתובבה אותה עת בווינגטון כרוז-רפאים, הבטיח קיסניגר ש"אין שינוי". ואכן: זה-מכבר מצהירים פורד וקיסניגר בפה מלא שבשום פנים ואופן הם לא ידברו עם אש"ף. "כל עוד הוא לא יכיר בישראל", זה הרגיע את עיתונאי ישראל, שאינם יודעים לקרוא. איך קראו את הפסוק בעיון, היו נוכחים לדעת כי מירושן הוא בדיוק הפוך: שארצות-הברית מוכנה לפתוח במשא-ומתן רשמי עם אש"ף, אחרי שתימצא נוסחה כלשהי של הכרה בישראל.

למשל: אם יקבל אש"ף את הנוסח המתוקן של ההחלטה 242, מבחינה זו היתה הצדקה להיסטריה בעיקבות "מיסוך סונדרס". הוא מבשר שבעתיד הדא-רחוק עומדת הקרקע להתמוטט מתחת למדיניותה של ממשלת ישראל, רבין, אם זו לא תשנה את המדיניות הנוכחית במהירות-ישיא.

● בסך-הכל פקיד בינוני, ניהמו שידורי ישראל את קהל הישראלי. "אין מה להתרגש מאיושנו נייר שכתב איושנו פקיד, הרגיעו. "החוגים המדיניים" המפורסמים. אבל בשיטפון ההיסטריה שהציף השבוע את ישראל (ראה הנדון), גם נייר זה גרם מחול-שדים. דוש צייר סל של נחשים ארסיים, והקדיש אותו לאותו פקיד. כתבים הוזהרו מפני שואה ממששת ובאה. כל זה ביגלל אדם, ששמו אינו אומר דבר ל-99.9% מן הישראלים. השבוע התפרסם שם זה, כאובייקט חדש של שינאה: הארולד סונדרס.

פגישה בבית הלבן

מי הוא סונדרס המיסוך, שעמד במרכז המחול המסורף של כלי-התיקשות? הוא רחוק מאד מזהויות "פקיד בינוני".

קוראי העולם הזה הכירוהו לראשונה לפני שש שנים, ביוני 1969. אז ביקר אורי אבנרי בארצות-הברית, כדי לשוחח עם מעצבי-המדיניות על הצורך לשלב את הפלסטינים בכל תהליך לקראת שלום. במרכז הדיווח שלו בשבועון עמדו ארבעה שמות. שלושה מהם היו שמות ידועים: הלורד קארדון, ראש מישר לחת בריטניה באו"ם ומנסח הצעת-ההחלטה 242, צ'ארלס יוסט, או ראש המישלחת האמריקאית באו"ם ומנסחי תוכנית-רור גרס; וג'וזף סיסקו, אז עוזר שרי-החוץ האמריקאי. כל השלושה התנגדו אז, בחריפות ניכרת, לרעיון של שיתוף הפלסטינים בשלום. בעל-השיחה הרביעי היה שם חדש לגמרי: הארולד סונדרס. כתב או אבנרי (העולם הזה 1659): "איש שונה מכל אלה הוא הארולד סונדרס — אדם נמוך יותר בסולם-הדרגות, אך קרוב יותר לאוזנו של הנשיא (ניכסון)... נפגשתי עם סונדרס, ולא הצטערתי על כך. כי השיחה, שהתחילה בצורה שיגרתית, לבשה חשימה אופי מרתק ביותר. עוררתי, שרשמה את הדברים, ציינה בשוליים של אחד הדפים: אלה דברים מרעישים!

...סונדרס נמצא בתפקידו הרבה זמן לפני ניכסון וקיסניגר גר — עוד מימי הראשית של נשיאות קנדי. הוא עבר מממשלה לממשלה, מנשיא לגשיא, מבוס לבוס — אות לכן שמלאכת-הניחוח שלו זוכה בהערצה.

אף שאין לסונדרס העליונות הבריטית של קארדון, האישיות שופעת-העוצמה של סיסקו או הברק האינטלקטואלי של יוסט, נמשכה השיחה שלי עימו יותר מכל שאר השיחות — כימעט ארבע שעות.

מכיוון שהשיחה — כמו שאר השיחות באותו מסע — היתה "לא לציטוט", לא פירסם או אבנרי את תוכנה. השבוע הוסיף כמה פרטים:

"בכל מקום שעוררתי או את העניין הפלסטיני בווינגטון, אמרו לי: גש לסונדרס. הוא האיש שלך". במיוחד המליץ עליו צ'ארלס יוסט, שניהל אותו כאיש שמאחרי תוכנית-רורגס, וכאחד המוחות המזהירים בעיר-הברירה.

סונדרס היה אז האחראי לענייני המיזרח-התיכון במטהו של היועץ לענייני ביטחון-לאומי — הנרי קיסניגר. היה לו משרד בבית-הלבן (באגף הקרוי, הבניין הביצועי), כשבאתי לפגישה, מצאתי אדם הנראה באופן כימעט-מוזגם כמו, האמריקאי הממוצע — צעיר ממושקף, אדיב, חסר כל ברק חיצוני. תחילה חשבתי לי: עוד ביוזקראט אחד מרבבות.

רק כששקענו בשיחה, הסתבר לי שיושב מולי מוח חריף במיוחד, בעל היגיון קר וחזק כתער. לא הרגשתי כיצד חלפו ארבע שעות ביעף, חשמש שקעה. מן הדשא בחוץ עלה קולה של תיזמורת (ניכסון חזר מאחד ממסעותיו בחו"ל) אך נשארו שקועים בשיחה מבלי לזוז. הנושא האחד: העבייה הפלסטינית. "פה נשבה רוח אחרת לגמרי מאשר בשיחות הקודמות. לסונדרס היה ידע מדהים בכל הנעשה במחנה הפלסטיני, והוא לפת הידע בינינו היתה מרתקת בשבילי. הוא חקר אותי לא פחות מכפי שחקרתי אני. הוא התייחס אל המחנה הפלסטיני כאל עובדה קיימת, שרק טיפש יתעלם ממנה. "היה ברור לי, בתום השיחה, כי סונדרס עומד לעבר הצעות לגישה חדשה לבעייה זו."

לקראת שינוי

מי אז אותה שיחה דרך כוכבו של סונדרס. כשעבר קיסניגר מן הבית הלבן אל משרד-החוץ, לקח את סונדרס עימו, והעניק לו תואר של עוזר לסגן-השר. בכל מסעותיו של קיסניגר במרחב, הלך מאחוריו גבר שאינו בולט, ממושקף ואל-מוני. רק יודע-ידבר ידעו כי זהו, אולי, האיש החשוב ביותר בממלכה: המוח המתכנן. ומשך כל אותה תקופה קיננה במחנה הפורה של סונדרס השאלה המברעת: כיצד לשלב את הבעייה הפלסטינית בתהליך החשגת השלום.

השבוע עורר סונדרס סנסציה עולמית, כאשר נודעו פירטי הנייר שהגיש במיסגרת מסירת עדות בגיבעת הקאפיטול. היו כלולים בו עקרונות חדשים — ומהפכניים בווינגטון — לגבי הבעייה הפלסטינית. בין השאר: הקביעה כי הבעייה הפלסטינית היא ליבי שה סיכומך הישראלי-ערבי, ועל כן אין ערך להסדר שלא יביא לפתרון.

● ההודעה כי בקרב אש"ף מתגברים עתה הכוחות המתורגמים, המוכנים לקבל מדינה פלסטינית לצד עם ישראל.

במדינה

מדיניות

ידידים, אך לא חוזמים

35 מדינות הצביעו נגד

גינני הציונות. אך רק

8 מהן תמכו בממשלת ישראל

נגד הזמנת אש"ף

רק 72 מדינות הצביעו באו"ם בעד ההחלטה שהוקיעה את הציונות כגזענות (ראה הנדון). אולם 101 מדינות תמכו בהצעת ההחלטה המצרית, שחבעה להזמין את אש"ף לוועידת השלום בלונדון. בהצבעה על הציונות נמנעו 32 מדינות. בהצבעה על אש"ף נמנעו 25 — אך הן היו ברובן מדינות אחרות. מי הן המדינות שהתנגדו להחלטה האנטי-ציונית מתוך אהדה למדינת ישראל — אך שהביעו בצורה בוטה את התנגדותן למדיניות האנטי-פלסטינית של ישראל? נגד יפוע. כימעט כל 72 המדינות שהצביעו בעד גינני הציונות, תמכו גם בהזמנת אש"ף. החריגות הבולטות היו עיראק, לוב, אלבניה וסין, שלא השתתפו בהצבעה. הן מתנגדות עקרונית לעצם קיומה של ועידת לונדון, ועל כן גם לא הצביעו בעד הזמנת אש"ף אליה.

אולם מבין 35 המדינות שהצביעו נגד גינני הציונות, רק 7 נשארו עם ישראל גם בהצבעה נגד הזמנת אש"ף. השבע: קוסטה-ריקה, גרמניה המערבית, הונדורס, הולנד, ניקארגואה, בריטניה וארה"ב. אפשר להניח כי לגבי רובן היתה הצבעה זו הפגנה של תמיכה בממשלת ישראל, יותר מאשר הסכמה עם מדיניותה. השיר ללת טוטאלית הידברות עם אש"ף.

מבין אותן 35 המדינות שהצביעו נגד ההחלטה האנטי-ציונית, חמש הצביעו בעד ההחלטה להזמין את אש"ף: פיג'י, פינלנד, חוף-השנהב, ליבריה ופאנאמה. הרוב המכריע של המדינות שהצביעו נגד גינני הציונות נמנעו מהצבעה על הזמנת אש"ף. אלה הן: אוסטרליה, אוסטרליה, באהאמה, בראבאדוס, בלגיה, קנדה, דנמארק, הקהילה הדומיניקאית, אלסלוואדור, צרפת, האיטי, איסלנד, אירלנד, איר טליה, לוסמבורג, מאלאווי, ג'ורג'יה, גורבניה, סוואילנד, שוודיה, אורוגוואי. רוב המדינות האלה ידועות, כמו צרפת, כתומכות בגישה חדשה לעניין הפלסטיני. אם נמנעו, תחת להצביע בעד הזמנת אש"ף, הרי זה מתוך התחשבות בממשלת ישראל, ההימנעות של ידידות-ישראל אלה היא הבעת הסתייגות ברורה.

לא אוטומטים. תמונה דומה נתנו המדינות שנמנעו מהצבעה על הציונות. מבין 35 מדינות אלה (32 שנמנעו יי"ש מית ו-3 שלא השתתפו בהצבעה), 29 הצביעו בעד הזמנת אש"ף ללונדון. הרשימה: ארגנטינה, בוסאן, בוסטואנה, ברמה, צ'ילה, קולומביה, אקוודור, ארץ יופיה, גאבון, גאנה, יוון, ג'מייקה, קניה, לאסוטו, מאוריציוס, נפאל, פרו, פיליפינים, ג'ם, סיארה-ליאונה, סיגאסור, תאילנד, טוגו, טרינידאד-טובאגו, וולטה, עלית, ונצואלה, זאיר, זאמביה, ספרד ורומניה. בולטות ברשימה זו כמה מדינות שגילו אומץ לב רב באי-הצטרפותן לגינני הציונות, למרות יחסיהן הדוקים עם הערבים. הימנעות זו היתה מצפונית — אך הן לא ראו סיבה מצפונית להתנגד להזמנת אש"ף.

רק ארבע מדינות נמנעו משתי ההצבעות — על הציונות ועל הזמנת אש"ף — כאחת. הארבע: בוליביה, גואטמלה, יפאן ופאראגוואי. אחת שנמנעה בהצבעה על הציונות לא השתתפה בהצבעה על הזמנת אש"ף: פאפואה. דרום-אפריקה לא השתתפה בשתי ההצבעות.

לא היתה אף מדינה אחת שנמנעה מן ההצבעה על הציונות, ושהצביעה בעד עמדתה של ממשלת ישראל נגד הזמנת אש"ף ללונדון.

המסקנה: לגבי מדינות רבות היתה תמיכה בעת רחוקות מלהיות "אוטומטיות". יש עשרות מדינות שאינן מזוהות אוטומטית עם הערבים או עם ישראל — ואלה הכריעו ברובן המכריע נגד גינני הציונות ובעד הזמנת אש"ף ללונדון. מבחינה מוסרית, יחיה לעמדתן מישקל.

* אחת הנמנעות בהצבעה על הציונות, הקהילה המרכז-אפריקאית, לא השתתפה בהצבעה על הזמנת אש"ף.

דירות לרווקים ולזוגות צעירים

נווה צה"ל

תל-אביב יד-אליהו

דירות 3 חדדים 72 מ"ר במחיר החל מ-163.000 ל"י משכנתא נד-65.000 ל"י

לפנות למחלקת המכירות, שיכון עובדים, תל-אביב, לה גרדיה 58 טל: 30721

תן טרמפ לחייל

המנוי

קיבלת חשבון, אנא, פרע אותו בהקדם.

מחלקת המנויים

חשבון 1994

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן חסות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור וחיסור כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

$$\begin{array}{rcl}
 \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} & - & \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} \\
 & & \times \\
 \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} & - & \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} \\
 & & + \\
 \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} & + & \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array}
 \end{array}$$

גילויים חדשים בפרשת המיליונר היהודי-צרפתי פלאטו:

מסי הכנסה רצה לתפסו והמישטרה גירשה אותו

תים אף שנים מאוחר יותר, מבול של היטלים ומיסים, נרשמה בחוזה של חברה באמצעות שותפות, ודווח עליה לשלטון נותחם עוד בטרם הוחל בעסקה עצמה. זוהי דרך הונאה משונה, כאשר מור דים בפני שילטונות המס עוד לפני שבוצעה!

הרשה נא לי להזכירך כי — בעיקר בות החקירה, שראשיתה בניסיונות אשר תודה, אדוני השר, היו מיוחדות במינן (אני עצמי יומתי חקירה זו) — הגישו שילטונות המס הכפופים לך דרישות מופרזות אשר על פיהן גמיע לאורה חוב המס לסכום-עתק של 60 מיליארד פרנקים ישראליים — כאשר מיסוי זה כפול כמעט מסכום ההכנסות מאותן עסקות.

על מנת להבחין היטב באופי המגוון של הדרישות, אשר חושבו על סמך מידע מוטעה ומעוות בידועין ובכוונה תחילה, די לצייין כי בין היתר תבעו סכום של 14 מיליארד פרנקים ישראליים כמס מפקדי אשר משכורתו ההודשית הממוצעת הסי תכמה בפחות מאלפיים פרנק.

שעת האמת הגיעה אם כן (כאשר החליט בית-המשפט על מינוי בורר). שעת עריכת החשבונות בפיקוח כונסי-ההכנסים והפעם בכובד-ראש וללא משוא-פנים. ובשעה זו, כאשר גיע סוף-סוף הרגע בו תושקנה ההשמצות משוללות היסוד, חסי

נשיא בית-הדין, בהסכמת כונסי-ההכנסים מטעם משרד-המישפטים הצרפתי, את אחד מגדולי יועצי-המס בצרפת, כבורר, שיקבע מה גובה המס שיש להטיל על העסקות שעשו חברותיו של סמי פלאטו בעבר.

לפי ההערכה עשוי הבורר להחליט על פשרה, לפיה ייקבע גובה המס שעל פלאטו לשלם, בסכום השווה לכעשרה מיליון דולר. זוהי פשרה שקבוצת פלאטו תהיה מוכנה להשלים עימה.

אולם החשש הוא שאחרי תושג פשרה כזו בבית-הדין, היא לא תזכה באישורו של משרד-האוצר הצרפתי, בשל הלחצים הפוליטיים שיופעלו עליו. לשם כך פנה השבוע סמי פלאטו במכתב-גלוי לשר הכוללה והכספים הצרפתי, ז'אן פייר פור-קאד. הוא לא עשה זאת מפאריס, אלא מתל-אביב. כי בניגוד לדיעות שפורסמו לאחרונה בעיתוני ישראל, לא חזר סמי עדיין לפאריס וזאת בשל העובדה הפשוטה שצו-הגירוש נגדו טרם בוטל.

טען סמי פלאטו במכתבו לשר-האוצר הצרפתי, שנמסר לפירסום גם בעיתוני פאריס:

„מזה חודשים מיספר עושה העיתונות שימוש בשמי בקשר לפרשת העלמת-המס אשר זכתה לכינוי פרשת המאה. כל אחד עשה במידע זה כראות עיניו ומאז שבבו

מה רכשה תמורת 30 מיליארד פרנקים ישנים את הבניינים הפאריסיים של קבר צת פלאטו אשר הועמדו למכירה במיכר לה-פטרונל היתה המציע היחיד במיכרז ולדעת הכל — אם אומנם הפסידה חברת הבת שלה כספים במימונם של בניינים אלה בעבר, הרי שלה-פטרונל לא עשתה עסק רע כאשר שבה ורכשה במחיר כזה את אותם הבניינים עצמם.“

אז אנשי הקאנאר אנשנה לגבי עסקות אחרות, שבהן שוב נתגלתה לה-פטרונל כרוכשת העיקרית של נכסים של סמי פלאטו שהועמדו עליידי כונסי הנכסים למכירה: „אם כל הנכסים האלה היו חסרי-ערך לחלוטין, ואם אכן היתה קבוצת לה-פטרונל כה ענייה, מדוע זה תשי קצו מחדש, באמצעות חברת-בת מיסתר רית, באותם נכסים עצמם?“

לדעת ידידיו של פלאטו לא רק שלה-פטרונל לא הפסידה פרנק אחד כתוצאה מההלוואות שנתנה בזמנו לקבוצת פלאטו, אלא שהיא הרוויחה מהן בינתיים עשרות מיליוני דולרים, בשל היעדרו של פלאטו מפאריס. בעלי חברת-הענק זו, שהם מראשי הבורגנות הצרפתית, אנשים רבי-השפעה בחוגי המימשל והעיתונות, היו הן נשכרים העיקריים מכל פרשת פלאטו.

בינתיים הסתבר כי הפרשה היא הרי בה יותר מסובכת מכפי שנראתה תחילה. אין היא סתם פרשת חוב למס-ההכנסה הצרפתי, אלא כדור במישחק הכורחות הפוליטי המתנהל מאחורי-הקלעים של החיים הפוליטיים בצרפת, בו מעורבים אישים רמי-מעלה, שכל אחד מהם מנסה לנצל את הפרשה כדי לגנוח באמצעותה את יריבו.

אחת הדוגמאות לכך ניתנה לאחרונה. היה זה אחרי ששבועון החדשות הצרפתי „לאנס" חשף, באמצעות הכתב-כוכב שלו, ז'ק דרז'ו, את פרשת פלאטו, כשזו כבר התגלגלה יותר משנתיים. אחרי הפירסום ב„לאנס" פרסם עיתון החדשות בישראל והיפנה את הורקורים אל אישי העסקים הישראלי שמואל שרון שהתגלה כסמי פלטו, נשלח דרז'ו על-ידי עיתונו לישראל, הוא הגיע לארץ בלוויית צלם, כדי לשמוע את גרסתו של פלאטו על הפרשה ולפרסם את סיפורו.

דרז'ו ישב עם פלאטו במלון הילטון במשך שלושה ימים. הוא חזר לצרפת כדי לפרסם את הפרשה מנקודת-ראות חדשה, זו של סמי. אולם המאמר שכתב כתוצאה מביקורו בישראל לא ראה אור מעולם. בשל לחצים פוליטיים שהופעלו על מערכת העיתון, פסל בעליו, סרנן שרייבר, את המאמר.

אבל סמי לא היה מוכן להשלים עם כך. „על בסיס צו-הגירוש שהוצא נגדי“, אמר, „אני יכול להיות בשקט עד סוף ימי מבלי לחזור לצרפת. אבל אני רוצה לפני עוד חיים ארוכים ואני רוצה להמשיך ולעשות עסקים — גם בצרפת. משום כך אני רוצה להסיר את שמי. אני רוצה לחסל גם את הפרשה הזו של תביעות המס נגדי. יש גורמים המעוניינים למשוך את הפרשה הזו עד בלי סוף, כדי לחפות על הטעויות שעשו. אני רוצה לחסל אותה!“

צורך זה יצא סמי פלאטו למית קפת-נגד. פרקליטיו הצליחו לשכנע את בית-הדין לענייני-מיס, שם מתבררת התביעה נגדו, כי הדרישה לתשלום מס-בסכום של 30 מיליון דולר שהוגשה נגד חברותיו היא מופרזת ומוגזמת. כתוצאה מכך מינה

סמי פלאטו ורעייתו

סמי פלאטו, המולטימיליונר היהודי-צרפתי שהואשם על-ידי שילטונות מסי-ההכנסה בצרפת כאילו ברח מצרפת והתיישב בישראל כדי להתחמק מתשלומי מס בסכומי-עתק, לא נמלט מצרפת. הוא גורש משם.

בשעה שאחד האגפים של מישטרת צרפת חיפש אחרי סמי פלאטו כדי לעצרו לחקירה, בקשר למה שנודע מאז בצרפת כפרשת „מיגדל-בל“, הוציא אגף אחר של המישטרה צו-גירוש נגד שמואל שייביץ, פליט מפולין, שמוא הגיע לצרפת כילד ערב מילחמת-העולם השנייה היה חסר-תעודות והתגורר בצרפת בדרכון פליטים מיוחד. כנראה שלפי תביעות חוק הצרפתי התי צורך בחידוש דרכון זה מחקופה לתקופה, וכאשר הדבר לא נעשה הוצא נגד בעליו צו-גירוש אוטורי מטי מצרפת.

האם לא ידעה זרוע אחת של מישטרת צרפת מה שעושה זרוע שנייה שלה? האם לא ידעו במשרד-הפנים הצרפתי, לו כספי פה המישטרה, כי סמי פלאטו ושמואל שייביץ הם אדם אחד? האם היה צורך הגירוש שהוצא נגד פלאטו רק אקט פורמלי שיגדיר, הננקט נגד כל בעלי דרי-כונסי-הפליטים שאינם מחדשים אותם ושני תן לערער עליו בקלות?

לטענת פרקליטיו של סמי פלאטו, הממי שכינים לנהל בצרפת את המאבק לטיהור שמו מעבירות הונאה המס בהן הואשם, לא כך התגלגלו הדברים. בישיבת בית המישפט לענייני-מיס, שם מתבררת תביעת ממשלת-צרפת נגד חברותיו של סמי, לתשלום מס בסכום השווה ל-30 מיליון דולר, האשים אחד מפרקליטיו: „זה היה קשר מכון! סמי גורש מצרפת בטעות כדי לאפשר לאחרים להשתלט על נכסיו ורכושם, מבלי שיוכל להתגונן!“ פרקליטיו של סמי לא היו היחידים ש טענו זאת. השבועון הצרפתי „האסטרדי והביקורתי“ לה קאנאר אנשנה, גילה רק לפני חודש ימים כי חברת-הביטוח הגדולה לה-פטרונל, שכביכול הפסידה עשרות מיליוני פרנקים מהעלמו של פלאטו מצרפת, יצאה למעשה במפתיע נשכרת מכך. לה-פטרונל היתה חברת-הביטוח, שבאמצעות אחת מחברותיה של הילווה כספים לחברותיו של סמי פלאטו תמורת משכנתאות נאותות על נכסיו.

אולם כאשר הגיעה שעת מימוש הנכסים כדי לכסות את המשכנתאות, הסתבר, לדברי קאנאר אנשנה, כי חברת-הביטוח גילתה נדיבות נדירה, הציעה לבעלי הדיניות של החברה שהסתכנה כביכול, לי המיר את מניותיהם במניות חברת-הבת אחת שלה שהיו „בראות לחלוטין“. אחרי שבעלי המניות מהירו לעשות זאת, התגלה כי חברת-הבת של לה-פטרונל, שאמורה היתה להפסיד, לא רק שלא הפסידה, אלא שעשתה רווחים נאים. שורי מו לכיסי חברת-האם.

טען הקאנאר אנשנה: „לה-פטרונל עצי

MINISTRE DE L'INTERIEUR

DIRECTION DE LA

Police Générale

8ème Bureau
75-E. 194.204

M. SZYBIEWICZ Samuel

né le 12.1.1930

à Lodz-Polo-nc-

réfugié polonais

est avisé qu'il lui est loisible de saisir d'un recours

contre l'arrêté d'expulsion

pris à son encontre le 12 juillet 1973

la Commission des Recours instituée par la loi du 25

צו-גירוש זוהי ההודעה ממטה המישטרה הצרפתית במשרד-הפנים הצרפתי על צו הגירוש שהוצא נגד שמואל שייביץ, שנודע בשם סאמי פלאטו. בצו נאמר כי נגד סאמי „שנולד בלודז שבפולין ב'18 בינואר 1930, ושהוא צעיר פולני, הוצאה פקודת-גירוש“ — בדיוק בימים בהם ניסה מסי-ההכנסה לתפוס אותו.

כיום גם אתה כי פרשת בבל אינה אלא פרי דימיון משולח כל רסן.“

בסיים המיכתב מבקש פלאטו משר-האוצר הצרפתי להצטרף לדרישה „כדי שנוכל להגיע למיתרון של פשרה המתבקש מהמצב לטובת כל הצדדים ומכאן שגם לטובת האוצר.“

הסביר סמי השבוע את פשר המיכתב ששיגר לשר-האוצר הצרפתי: „אני רוצה שהשולחן, עליו מתבררים ענייני עתה, יהיה גדול יותר. שיותר אנשים, המייצגים את כל זרועות המימשל הצרפתי, ישבו סביבו, כדי שכולם יהיו שותפים להסכם שיושג. זוהי השעה לתקוף התקפת-נגד את יריביי, המעוניינים למשוך את המישי פטים נגדי עד אין סוף. אני הוא המעוניין שהעניינים יבוררו עד תום ומהר. ממשלת צרפת נקלעה למצב מבוי. היא לא יודעת איך להודות בטעויות שנעשו נגדי, עכשיו זה הזמן לשחרר אותה מהסכין“

סיפורי-בדים, שקרים והשמצות רבות מדי אודותי. כמו כן לא היסטו שני „פרופסור רים“ לחוק ומישפט בסיפרם אשר כשמו כן תוכנו — הא' כמו הונאה — לכנותני. בתואר „גיימס בונד של העלמות-המס“, קל לשפוך קיתונות של רותחין על משלם-מיסים הנמצא בעלי-כורחו מחוץ לי-צרפת, בעיקבות צו-גירוש שהוצא נגדו על-ידי שרי-הפנים ב'12 ביולי 1973. כאשר במצבו זה נבצר ממנו לחלוטין להשיג מיע את טענותיו כבר מתחילת ההליכים שנקטו נגדו על-ידי משרדו.“

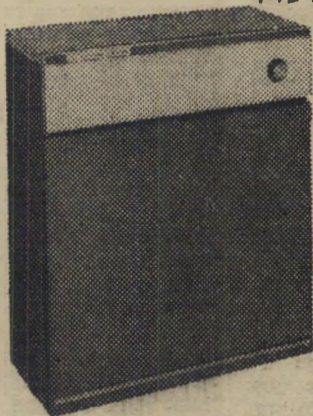
המשך המיכתב טוען סמי, כי מינוי הבורר על-ידי בית-הדין למיס-חר, בו מתברר עניינו, עשוי להבהיר מיס-פר אמיתיות, שהוא מפרט כמה מהן: „כל עסקה אשר הולידה, חודשים ולעיי

המשפחה החמה של אמקור

משפחת תנורי החימום המביאים לך החורף חימום לכל הדירה או לכל חדר בנפרד לפי צרכיך. תנאי אשראי מיוחדים ונוחים במבחר תנורי ההסקה ואוגרי חום - לתקופה קצרה בלבד!

תנור הסקה דירתי
לחימום מרכזי אחד ונעים של כל הדירה. מופעל בנפט או בסולר ומצוייד בארובה להבטחת אויר נקי. מתאים גם לדירות בבתים משותפים. הוצאות התפעול נמוכות מכל שיטות החימום המרכזי.

מבצע מיוחד!
לתנורי הסקה ואוגרי חום שלם במזומן 25% והיתרה - ב-12 תשלומים ללא ריבית.

מזגן האויר
המספק בחורף אויר חם ונקי. סקר מכון התקנים קבע כי מזגן-האויר הוא שיטת החימום החשמלית הזולה ביותר תפוקת החום במזגן גבוהה בהרבה מכל שיטת חימום חשמלית אחרת באותו הספק.

אוגר חום חשמלי
מופעל בזרם לילה ולכן הוצאות התפעול זולות יותר. מקרין חום שעות רבות גם לאחר ניתוקו מהזרם.

תנור הנפט "כדור האש" (FIREBALL)
הקמין המסתובב לכל כיוון עד 360° - מבלי להזיז. ההדלקה אלקטרונית בלחיצת מתג. משך הבעירה מעל 30 שעות.

קמין חשמל
מקרין חום נעים בכל החדר וניתן להזזה לכל פינה.

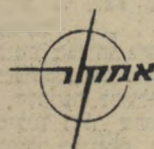
ההפעלה פשוטה והתוצאה מיידית. 2 דרגות חום.

המפיצים:

אמקור

וסוחרים מורשים

לי תמכור רק
אמקור

צויתנועה לאנשי
המירוואים: עזיכם
לחתייצב להפגנה

אחד השינויים הבולטים במערך צה"ל אחרי מלחמת יום הכיפורים, היה רישום חיילי המילואים הירשבים ישיבת קבע מן חוץ לגבולות ישראל. במודעות מאירות עניינים בישרו הקונסוליות, בכל עיר, שעל הישראלים למלא שאלון ולציין בו, נוסף על פרטיהם האישיים, מתי ברצונם לצאת לישראל ולשרת במילואים.

רבים מהישראלים בחו"ל מחזיקים ב"דרכון ישראלי מחוסר-ביטחון", כי החוק הישראלי אינו מרשה לאזרח, שעזב את הארץ, לוותר על אזרחותו. אלה לא נרשמו כלל בקונסוליות. אחרים ראו ב"תקנה החדשה" אמצעי זול לנסיעה לישראל, שלא יכלו להרשות לעצמם בדרך אחרת, ונרשמו ברצון.

הזמנה אנטימית. בשבוע שעבר הוברר לישראלים בניו יורק כי שאלונים ופרטיהם האישיים מיועדים לגיוס — אך לא לדחוקא למילואים בישראל.

כל אחד מחיילי המילואים בניו יורק קיבל מעטפה, ששם השולח לא הופיע עליה, ובה הזמנה להפגנה נגד החלטת האו"ם נגד הציונות. על תווית הוסיף המייסד הצבאי האישי של כל אחד מה נמענים.

ההפגנה אורגנה על-ידי "מועצת נשיאי האירגונים היהודיים בארצות-הברית" — גוף בלתי-נבחר של מנהיגים ממונים, רובם בידו עצמם. המתייצבים למילואים, סברו לחתום על את פרטיהם האישיים מסרו ללישכת הגיוס של צבא ההגנה לישראל, כדי שיעשה בהם שימוש בילערי על-ידי צה"ל.

אף אחד מחיילי המילואים לא נשאל אם ברצונו לקבל הזמנות וחומרי-עמולה מ"אירגונים יהודיים מקומיים".

השימוש הבלתי-חוקי ברשימות-כתובות אסור לחלוטין בארצות-הברית, כשם שה"חוק האמריקאי" אסר אירגון הפגנות על-ידי נציגות של מדינות זרות.

רת

נכון או פירון?

יצחק רפאל בוחש

ברכנות הצבאית כדי

לחזק את מעמדו

כאשר יצא, לפני שבוע, האלון מרדכי פירון למסע בחו"ל בשליחות משרד-הדתות ומשרד-החוק, לא הבינו רבים מה מסתתר מאחרי נסיעה זו.

פירון, הרב הצבאי הראשי, ממלא תפקיד זה מאז שפרש ממנו שלמה גורן, כאשר פנה שר-הדתות יצחק רפאל אל פירון והציע לו לצאת למסע-הסברה דתי-ציוני, הסכים פירון התמים להצעה, לא הבחין במלכודת הסמוכה בה.

סגנו של פירון הוא תת-אלוף גד נבון. נבון הוא ממוצא מרוקאי, והדבר קוסם מאד לרפאל. כי רפאל שואב את כוחו, בין השאר, מבני העדות במפד"ל. הרב והח"כ אהרון אברהמיצ'ק, למשל, נימנה עם תומכיו. עתה מחזר רפאל במרץ רב אחר נבון, וכדי למשכו אל צידו הוא מנסה למנותו כרב הצבאי הראשי של צה"ל.

אלא שבינתיים ממלא את התפקיד הזה פירון, ליד יוגה, ואין נגדו טענות. על מנת להוציא את התפקיד מפירון החליט רפאל להעביר את פירון לתפקידים דו-לומטיים קוסמים. כעתחלה הוציאו למסע הסברה בחו"ל. אם יתלהב פירון לתפקיד החדש, ויעזוב את תפקיד הרב הצבאי הראשי — מה טוב.

בינתיים כבר הודלף לעיתונות על חיי לופו הקרוב של פירון בנבון. אך התרגיל לא נעלם מעיני שר-הביטחון ויועציו, ש"לא הסתירו את מורת-רוחם ממנו. השבוע הדליפו הם: פירון ימשיך בתפקידו לפחות עוד שנתיים, וכל תוכניותיו של רפאל יעלו בתווה.

ה"ם חושבים שאני יותר מדי זקן בשביל להיות ראש-המפלגה, ואני חושב שאני יותר מדי צעיר בשביל להיות נשיא המפלגה." האיש שאמר מילים אלו בשבוע שעבר, הוא אחת הדמויות האפורות אך המכובדות ביותר בפוליטיקה הישראלית — מנהיג המפלגה הליברלית, הד"ר אלימלך רימלט.

ואומנם, ב-24 בחודש, כאשר תתכנס ועידת המפלגה הליברלית, מיפלגה היא חברה בליכוד ולה 13 חברי-כנסת. תגיע דרכו הציבורית של רימלט לקיצה, למרות שניסה במלוא כוחו, אפילו בעדינות ש"אינה משתלמת בסיווג-החיים המפלגתיים בישראל, למנוע קץ זה.

תחילת הפרשה לפני מיספר חודשים כשרימלט, כמו מנהיגים רבים אחרים, היה כי יפרוש בוועידת המפלגה מתפקידו הרשמי, כראש המפלגה הליברלית. רימלט לא התכוון ברצינות לאיום שכיח זה, אך קבוצת העסקנים, הממתנה כבר שנים רבות להכרזה זו, קפצה עליה כי מוצאת שכל רב.

רימלט חשב כי מייד לאחר הצהרתו תיערך עליה לרגל של מנהיג המפלגה הליברלית ללישכתו, ואלה יתחננו לפניו כי יחזור בו מכונתו להיפטר. להפתעתו, לא טרח איש מידידיו לבקש ממנו זאת. רימלט הנדהם הצהיר שוב-שוב על כוונתו להתפטרות שלו, ושוב נתקל בשתיקה רועמת.

השיטה

של ארליך

כ"ל אותה עת פעל ח"כ שימחה ארליך, מי שמכונה השרגא-נצר של הליברלים, כדי להבטיח כי הוא-הוא יקבל את הירושה שרימלט מגיח אחריו. ארליך, עסקן ערמומי, אפילו אפור, כמו כל שאר מנהיגי מפלגה זו, הגיע למסקנה שאסור לו להעמיד עצמו לבחירה לתפקיד המפתה. הוא חשש מתחרות, בעיקר מצידו של ראש עיריית רמת-גן, הד"ר ישראל פלד.

פלד, אשר לו אינספור-ציונות פוליטיות-ממלכתיות, מעבר לתפקידו כראש עיר הגנים, רמז לארליך כי יציג את מועמדותו נגדו, ואף החל מגייס לשם כך כוחות בתוך המפלגה, ביניהם את עמיתו, ראש עיריית תל-אביב שלמה ("צ"צ") להט.

אך ארליך הערמומי מצא דרך להתגבר על פלד. הוא הציע, והצעתו עומדת לי-התקבל בוועידה, כי לא תיערכנה בחירות

ח"כ רימלט
1991

ח"כ רימלט
באמצע

רשימה עמד עורך-הדין יצחק ברמן, מה"אנשים החזקים בליברלים, והוא שהביא לארליך את הניצחון הגדול, על מגש של כסף.

רשימה נוספת הקשורה בארליך היא רשימת הסוחרים, שבראשה עומד משה נהרי. רשימה זו זכתה ב-10 אחוזים, חי מצטרפים ל-50 אחוזים של רשימתו-ה"מוצגת של ארליך.

שתי רשימות אופוזיציה, האחד של איי-גור-העובדים בראשותו של צבי רנר, וה"שנייה של מי שהיה מועמד הליכוד ל"תפקיד ראש עיריית תל-אביב בבחירות של 1969, מנחם סבידור, נכשלו, כשהראשונה זכתה ב-11 אחוזים וזו של סבידור ב-9 אחוזים בלבד.

רוח חדשה

ודם צעיר

כ"היה ברור לרימלט כי תסתלקות היא מוחלטת בעיני מיפלגתו, הוא החל מתכנן את עתידו הפוליטי. רימלט, רב לשעבר, דוקטור לפילוסופיה ובעל רשת של בתי-ספר פרטיים שאותה מנהל אתו, סירב בכל תוקף להצעתו של ארליך להיבצע למעלה — לשאת בתואר הבלתי-משמעותי של נשיא-המפלגה — תפקיד שבוטל במיפלגה מאז פטירתו של פרץ ברנשטיין.

באוזני ידידים טען רימלט, כי הרעיון של ההנהגה הקולקטיבית בראשותו של ארליך, נידון לכישלון. בסתר-ליבו מקווה רימלט, כי תוך שנה עד שנה וחצי יחישל ההנהגה החדשה והוא ייקרא להציל את המפלגה. לשם כך הוא החליט לשמור על קשר עם החיים הפוליטיים ועם מיפ"לגתו.

לכך לא יכול היה ארליך להסכים. הוא אומנם לא יכול היה לדרוש מרימלט ש"יתפטר מחברותו בכנסת, דרישה שהייתה מקוממת את עסקני המפלגה המערצים את רימלט, אך הוא מנסה להפריע לכל מגמה של המשך פעילותו הפוליטית של המנהיג היוצא.

באופיים שונים שני חברי-כנסת אלה זה מזה לחלוטין. רימלט ידוע כ"הד"ר הישר", ואילו הדימוי הציבורי של ארליך הוא של עסקן ערום הבקיא בכל רזי התכונות המיפלגתיות.

בעוד רימלט נוהג בדרך-כלל לחזור לביתו אשר ברמת-גן מדי-ערב, ורק כאשר נמשכים דיוני הכנסת עד שעה מאוחרת הוא שוכר חדר במלון הנשיא בירושלים. מתגורר ארליך דרך-קבע, בימים שבהם

זוהרים את רימלט

מתכנס בית-המחוקקים, במלון-הפאר המלך דוד. בעוד ארוחותיו של רימלט ידועות בצניעות, אהב ארליך את הארוחות ב"מיסעדות המפוארות.

כדי למנוע כל אפשרות של תחרות מצד רימלט תכנן כבר ארליך את צעדיו-ה"באים. מייד אחרי נעילת הוועידה הוא יעבור לשבת בלישכתו של רימלט, במישר רדי המפלגה שברחוב אבן-גבירול בתל-אביב. למרות שהוא מחזיק במכונת מסוג פיאט 132, עומד ארליך לדרוש מרימלט שיחזיר למיפלגה את מכונת הוולוו שבה השתמש ראש המפלגה, ולפטר את נהגו של רימלט, אשר בעצמו אינו יודע לנהוג, אשר שירת את רימלט משך שנים רבות.

כאשר ביקשו ידידים של רימלט מאר-ליך כי ישעה גזירות אלה, ואף טענו בפניו כי לרימלט יקשה לגיע לישבות-ה"כנסת, שבה ימשיך להיות חבר, הסכים ארליך להסדר-ביניים, לפיהם יותר לרימ"ל להשתמש בלישכתו מיספר שעות ב"שבוע, ואף הבטיח שידאג להסעתו של רימלט לכנסת וחזרה בכל פעם שיירדש הדבר.

אין ספק כי ארליך עומד להכניס סיגנון חדש למיפלגה הליברלית הישנה והאפורה. לדברי חסידי, הוא יכניס רוח חדשה ודם צעיר, ויביא להתחדשות הליברלים. ואילו מתנגדיו טוענים, כי הוא יכניס את ה"המיפלגה לאחריה אשר תזכיר את תקיפתו של שרגא נצר במפא"י.

ח"כ ארליך
אחרי

ביד רמת. הרשימת המרכזית, שבה הופיע ארליך ברוב ענוות במקום האחרון, וזכתה ברוב מוחלט של 50.1 אחוזים. בראש אותה

בוני בגדה בקלייד

כמו בסיפור בוני וקלייד (למעלה מימין) ביצעו נעמי כתר־אל, אלמנת־המלחמה יליד

עשרות כלשים ושומרים במדים תפסו השבוע עמדות, במדרגות ובי מסדרונות הקומה השישית של בית־המשפט המחוזי בתל־אביב. בכניסה ל־אולם, שבו ישב הרכב של השופטים ד"ר זאב צלטנר, שולמית וולנשטיין ומרדכי בן־דרור נערך חיפוש על גופו של כל מי שהורשה להיכנס. מחשד לנסיגה־התקשורת בחייהם של שני עדיה־המדינה שעמדו ל־הופיע.

אולם בית־המשפט עצמו נראה כמו ב־מצור, כלשי היחידה המרכזית של מישטרת

דוגמה בקולנוע

וקלייד האגדי. כאן, בתמונת־ברחה מתוך

שוד בהרצליה נעמי כתר־אל משחזרת למען המישטרה את השוד בהרצליה, שבוצע בשעה אחת בלילה, ב־6 באפריל השנה, על־ידי ארבעה שודדים רעולי פנים ומזויינים בנשק.

הם יתקמו בי בגלל שאני מספרת עליהם במישור על השודים שעשו ולכן לא סיפרתי בעדות הק את הדברים שאני רוצה לספר עכשיו, ואני להתחיל הכל מהתחלה. אחרי שלקחתם אותי לבדיקה במכונת־אמת, שאני שיקרתי כשאמרתי שרפי ססי לא הסתיר בדירה שלי בחולון, ראיתי שאין טעם שאני אכ לשקר. אין טעם יותר להמשיך ולחפות על רפי גבריאל בוגלו, אריה חיימי, אחיו מיקי (מי) חיימי, משה בוארון והיתר שהשתתפו בשודים. מרגישה נקיות־מצפון על מה שעשיתי, ומצט אני מבינה היום שרפי ססי בעצם סידר אותי, אלמנת־מלחמה. בעלי נהרג במלחמת יוסי־הכיסוף ונשארת לבד עם הילדים. גרנו אז ברעננה. חרג בדירות ודיכאון.

ועל עדויותיו של עדיה־המדינה מס' 2, אריה חיימי, נמשך הקרב בבית־המשפט, בין סניגוריהם של הנאשמים לבין התביעה. זהו וידויה המלא של נעמי כתר־אל, כפי שנמסר בהצהרתה ל־מישטרה:

"אני מצטרת שלא סיפרתי את האמת

**..אני מבינה היום
שרפי בעצם
סידר אותי"**

מהתחלה, וזה בגלל שפחדתי גורא מרפי ססי ידידי, ומאחיו אברהם ססי, ולכן גם סיפרתי את כל מה שקשור עם השוד דים שבהם השתתף רפי ססי. בעדות שלי, שמסרתי לפני חודש בערך, פחדתי ש־אברהם ססי ורפי ססי יתקמו בי בשביל זה שאני מספרת לכם כל מה שקרה. פחדתי גם ממשה בוארון ומגבריאל בוגלו. שגם

תל־אביב, עמדו בכל פינה, נכונים לזנק כדי להגן על חייהם של עדיה־המדינה, ש־היו אמורים לספר על פישעי חבריהם לכנופיה.

בתודש אפריל השנה עצרה המישטרה תישעה צעירים, כחשודים בהשתייכות ל־כנופיה שביצעה 13 מעשי שוד־מזויין מ־ספטמבר 1974 עד סוף חודש אפריל 1975. בין העצורים היתה אישה צעירה, נעמי כתר־אל, ילידת ארגנטינה, אלמנת מלחמת יוסי־הכיסורים ואם לשני ילדים. נעמי ניי הלה רומן סוער עם אחד הנאשמים, רפאל ססי, ויחד איתו יצאה לשדוד את מיסעדת אנטוניו בהרצליה.

על ספסל־הנאשמים ישבו השבוע רק שיבעה מתוך תישעה הגיבורים שנתפסו על־ידי המישטרה. שניים מהם, נעמי כתר־אל ואריה חיימי, קיבלו מעמד של עדי מדינה, ונגדם לא יתנהל מישפט. תמורת זאת הם העידו בבית־המשפט נגד חבריהם, ומסרו עדות מפורטת על מעשיה־שוד של הכנופיה.

העולט הזה מביא קטעים מרתקים מן העדויות שמסרו שני עדיה־המדינה בחקירותיהם במישטרה. עדותה של נעמי כתר־אל במישטרה הוגשה לבית־המשפט ונתקבלה,

נאשם מס' 7, נחום בסר, היחיד מבין הנאשמים בהשתייכות לכנופיית השודדים שאינו נמצא במעצר. כאן, מימין, בהפסקה בבית־המשפט.

ארגנטינה, ורפאל ססי מעשי שוד מזויין

רציתי, כי בטלויזיה היה סרט יפה ולא רציתי להחמיץ את הסרט.

אבל רפי ביקש ממני בכל זאת שאני אבוא אתו לשתות משהו, ואני אמרתי לו: "לא נעים, השעה מאוחרת וצריך להשיג בייביסיטר לילדים". בסוף עליתי למעלה, וביקשתי מהבן של השכנה ש"יירד לשמור לחצי-שעה על הילדים, והוא ירד לשמור כמו שביקשתי, ואז אמרתי לי רפי ססי שאני באה איתו והולכת להתלבש, כי אני נוהגת להתלבש יפה כשאני יוצאת.

צילום שבאלימות היתה חלק בלתי-נפרד ממסכת קורותיו הרומנטיות-מסוכנות של הצמד בוני סרט — בוני (פיי דאנאווי) וקלייד (ווארן ביטי).

מה מין היחסים ביני לבין רפאל ססי נמשכו כל הזמן שגרתי ברעננה, ובערך בחודש אפריל 1974 עברתי לגור בחולון, בקריית שרת. רפי ססי עזר לי להעביר את ההריון טים וכל הציוד שקיה לי בבית ברעננה, לבית החדש בחולון, והמשכנו לצאת ולקיים יחסים.

בקשר לשני הילדים שלי, אני הכנסתי אותם לגן של ויצ"ו. מה שאני רוצה לספר זה קודם כל בקשר לשוד מיסעדת אנטוניו בהרצליה, בנובמבר, בערב שבת, זאת אור מרת ביום שישי, יום למחרת תג'הפסח שהיה ביום חמישי, 27.3.75, ססתי לאילת, לאחותי בתיה מסרי, את הכרטיסים לטיסה קניתי בתאריך 24.3.75 בשעות הבוקר. את התאריך הזה, 24.3.75, רשמתי בפנקס שלי, שהיה אצלי בבית. זה היה ביום שני, ואילו ביום ראשון 23.3.75 בלילה הייתי אצל שכנתי דליה, שגרה קומה מעל קומתי, ויחד ישבנו והסתכלנו בטלוויזיה, ואז שמעתי משהו שורק, ויירדתי למטה לראות אם זה רפי ססי, שאני מכירה את השריקה שלו. זה באמת היה רפי ססי, שעמד במתח הדירה שלי כשהדלת של דירתי פתוחה. רפי ססי שאל אותי אם אני רוצה לאכול במיסעדה, ובהתחלה לא

ואז רפי ססי ניגש לחלון של חדר-השינה שלי, וקרא לעבר בווגלו ואריה חיימי, שישבו בתוך מכונית רנו 5 שכורה, ואמר להם שיחכו לנו במיסעדה שקבעו קודם ביניהם ואנחנו נבוא אחריהם עם מכונית. אני עמדתי ליד החלון, בזמן שרפי ססי דיבר עם בווגלו ואריה חיימי שישבו ליד ההגה ברנו השכורה.

באותו הזמן גדמה לי שהתלבשתי, ו- אחרי זה רפי ססי סיפר לי שהסתיר ב- ארון-הכביסה שבדירתי שקית עם כלי-נשק, אקדחים וכפפות, וגם קופסה עם

אחרי שבעלי נהרג הרגשתי שאני זקוקה לגבר

כדורים היתה שם, בזמן שבא לדירה, בי שעה עשר בלילה בערך, באותו זמן ש- ישבתי וראינו את סרט-הטלוויזיה אצל השכנה שלי. רפי שרק לי, ובזמן שבא ולא מצא אותי בבית כי הייתי אצל השכנה שלי, השאיר את השקית עם הנשק. ואחרי יום או יומיים בזמן שהלכתי לכבס, ראיתי את השקית עם האקדחים והכפפות בתוך ארון-הכביסה.

אקדח אחד היה בצבע כסף או ניקל, שרפי ססי אמר לי שזה שלו והיה בשקית עוד אקדח אחד שחור בלי מחס-נית, והוא ניראה לי בערך כמו האקדח הזה שלך (מצביעה על אקדח החוקר, שהוא מסוג ברטה קוטר 0.22 מ"מ). והיה עוד אקדח אחד שחור, לא דומה לאקדח שלך, שהכדורים לא נכנסים למחסנית אלא לתוך תוף מסתובב, וגדמה לי ששמעתי את רפי ססי אומר שזה אקדח-תופי.

אני רוצה לחזור למה שהיה באותו לילה, בתאריך 23.3.75, אחרי שרפי ססי אמר לבווגלו ולאריה חיימי שהם יכולים לנסוע למיסעדה ואנחנו נבוא אחריהם. אז ירדתי יחד עם רפי ססי, ונסענו עם מכונית למיסעדת צמרת בחולון. שם ראינו את

מס' 2, אריה חיימי, הובא השבוע לבית-המישפט המחוזי בתל-אביב כדי לעזור לתביעה להוכיח את הפשעים שביצעו שיבעת הנאשמים, בסידרה של מעשי שוד-מזויין וגניבות. תריסר בלשי היחידה המרכזית של המישטרה שמרוחו מכל עבר, והוא חזק ביניהם בקומה כפופה.

עד המדינה

הנבגדת כרמלה ססי, אשתו של רפאל ססי, הנאשם מס' 5 במישפט השוודים המזויינים, עברה רגעים קשים כשנאלצה לשמוע באוזן לם בית-המישפט את עדותה של נעמי כת-ריאל על יחסיה האינטימיים עם בעלה.

גבריאלי בווגלו ואריה חיימי כבר יושבים על יד השולחן וכבר התחילו להגיש לי שולחן, ואז רפי ססי הזמין כבד וציפס, ואני לא אכלתי כי לא היה לי תיאבון. אחרי שכולם גמרו לאכול, אני ורפי ססי נסענו לדירה שלי בחולון, ואילו גבי בווגלו ואריה חיימי נסעו לרעננה. הגעתי לדירה שלי עם רפי ססי בשעה עשר וחצי בלילה בערך, כי לא התעכבנו בי

הייתי בודדה ומדוכאת, ואז הכרתי את רפי

מיסעדה הרבה זמן, והיות ורפי ססי בא אלי יחד עם בווגלו וחיימי בשעה עשר בלילה בערך, מתי שראיתי אותם אחרי שירדתי מהשכנה כשבאו לקחת אותי אז. למחרת בבוקר, בתאריך 24.3.75, לפי מה שאני רואה בלוח שעל השולחן ולפי מה שכתוב אצלי בפנקס, נסעתי עם מכור-ניתי יחד עם רפי ססי, לעורר-דין מיכאל דותן, מרחוב פרץ חיות בתל-אביב, לקנות אצלו כרטיס-טיסה לאילת. עורר-דין דותן מטפל בענייני כרטיס-טיסה לאלמוגות-מלחמה, בהתנדבות, ונסעתי לשלם לו כסף ולקבל את הכרטיסים.

באותו בוקר, לפני שנסעתי עם רפי ססי לעורר-דין דותן, באו גבי בווגלו ואריה חיימי עם הרנו 5 המושכרת, וציפס-צפר במכונית, ואחרי זה ביקש רפי ססי מהם שיחכו לו. הם התעצבנו שאנחנו (חמש) בעמוד 26

הוא הגשים את חלום חייו: תחת לחפשו אחת-אחת, קיבץ אותן ללהקה

יש להן ג'וקי בדאש

האשה היא משומן דבר נפלא שהאלוהים המציא. האשה היא כמו ההרים, כמו הים, כמו האש, כמו מזג האוויר, נפלא. אני אוהב נשים, ואני אוהב להראות שאני אוהב אותן. אני עושה את זה בשדה הפתוח, לא מסתיר, לעומת אנשים אחרים שאני מכיר העושים הכל בסתר, מה שגורם לכל העסק להיות מלוכלך.

ג'וקי ארקין: שחקן, פנטומימאי, במאי ורקדן, בן 42 ונראה כבן 32. מחיך בהנאה גלוויה מתחת לשפמו הדווי'ואני, כשהוא מתאר את פאר היצירה — האשה. לא איכפת לו שמשמיצים אותו, לא איכפת לו שאומרים עליו שהוא אוהב אותן בנות שמונה-עשרה ומטה. "דוקא היתה לי חברתה מבוגרת, בת 25" הוא אומר, ומתכוון

ההרמון המרקד

כך מכונה להקת בנות הג'וקי של ג'וקי ארקין. הבנות, רובן תלמידות-תיכון, מופיעות שלושה ערבים בשבוע, יש להן

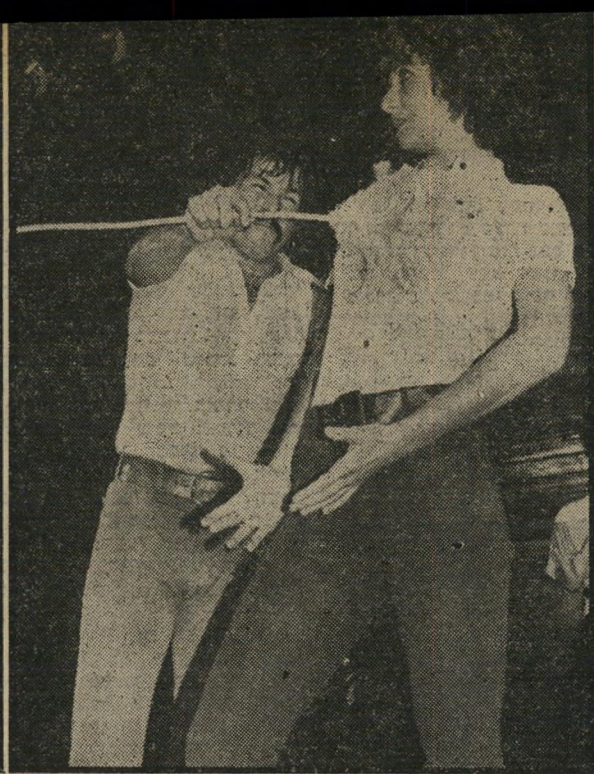
גדודי-מעריצים, אך ג'וקי שומר עליהן, לדבריו, מפני הטרדות. הוא מנסה לשמור על מתח נמוך בחזרות ובהופעות, מסכל מראש כל ניסיון של הבנות להתאהב בו. עד עתה הצליח לעמוד במשימה הזו.

כשחקן, ובעת שהותו בארצות-הברית, הופיע בהצגות רבות על בימות ברודוויי. הוא נשא אשה אמריקאית ונולד לו בן, אך בינתיים הספיק להתגרש מאשתו וליחזור ארצה, לפני כחמש שנים. מייד עם הגיעו ארצה פתח בתיספור לריקודי-ג'אז ברחבי הארץ, ומדי-פעם הופיע בטלוויזיה, כשהוא מלווה בהופעותיו על-ידי קבוצת בנות מצטיינות מבין תלמידותיו. 500 פעם הוצגה תוכנית-היחיד שלו, מי מפחד מפנטומימה, ואז החליט ג'וקי שבהצגה הבאה שלו ישתתפו הוא-

בן יחיד למישפחה שבה חיו מלבדו עוד שלוש בנות. אמו התאלמנה מאביו השוטר, שנהרג בתקופת המאורעות, וג'וקי ואחיותיו גדלו במוסדות. היום יש לכר מלה זבין, האחות הבכירה, משרד נסיעות, אחותו אורה אלמוג היא סקידה בכירה במרכז-החקלאי, ואילו האחות הצעירה והימורסמת מכולן, גליה ארקין, שבה ארצה אחרי שהתגרשה מבעלה ואבי שני ילדיה, סוחרת-טכסטיל הצרפתי אלברט כהן, ויש עוד עובדת עתה כפקידה בבנק לאומי. ג'וקי ארקין התפרסם בעולם הבידור

למה שהוא אומר בכל הרצינות. לא איכפת לו שאומרים עליו שהוא כמעט שגרם לפירוק להקה צבאית מסויימת שבה ביים, ושבה גרם לסיכסוך רבתי בין הבנות, שרבו על חסדיו של הבמאי העליון, שחור-השיער, מה שכן איכפת לו הוא שאומרים עליו כי לאחרונה הגשים את חלום-חייו, ובמקום לחפש אותן אחת-אחת וכל אחת לחוד, קיבץ אותן בנות 16-18, יפות, תמירות, ומשגעות ללהקת בנות הג'וקי, ומאז אין כמוהו מאושר באדם. הוא נולד בתל-אביב כיעקב ארקין,

של הבמאי, בברלין בנד בת ה-18, עזר להיחדשה וחברתו הקבועה של ג'וקי.

פסלים בתערוכה

כך מכונה ריקוד שבו עומדות הבנות ללא נוע, בעוד גזקי ממשש, ונוגע בהן. נאוה סביב (מימין) היא התימניה שבחבורה. אלה סלע (באמצע) היא בוגרת-תיכון העומדת לפני גיוסה לצה"ל, ואילו ענת ארקין (משמאל) הספיקה, במשך ההופעות, לרכוש לה מעריצים

פרטיים רבים משלה. שלוש הבנות, כמו שאר חברותיהן ללהקת בנות הג'ז, הן תלמידי דותו של גזקי, שהקפיד לבחור את הבולטות והמצטיינות שביניהן עבור ההופעות. במסגרת ההופעות רוכשות השלוש ניסיון מיקצועי ושיפשוף על הבמה. שלוש הן מכריות כי הריקוד הוא ייעודן בחיים, מוכנות לוותר למענו על שעות-שינה יקרות.

בוגרת-תיכון העומדת לפני גיוסה לצה"ל, ומלמדת בינתיים ריקודי-ג'ז. שלי סוויד היא בת למשפחת התכשיטנים הידועה, ו- תלמידת-תיכון.

"נאוה סביב אף היא תיכוניסטית, מ- פתח-תיקות. היא בחרה רצינית המביאה להופעות מטעמים תימניים מהאמא שלה. חנה בסביק' היא תיכוניסטית. רק אדל זוהר יוצאת-דופן בלהקה. היא זקנה, בת 25, ונמצאת כרגע בחופשת-הריקוד.

"אחרי הופעות אנחנו הולכים בדרך-כלל לאכול ביחד, משוחחים, צועקים, מספרים בדיחות, אך בעיקר משתדלים להגיע מוקר-דם הביתה, כדי שהבנות תספקנה לישון, מאחר שעליהן לקום בבוקר לבית-הספר. הופעתי כבר עם הרבה להקות, ואני חושב שמה שטוב אצל הבנות שלי הפעם הוא, שבגלל שהן צעירות וחסרות-ניסיון לא קיים אצלן העניין הזה של ליכוד מאחרי הקלעים. קיימת ביניהן הערכה הדדית אחת לשנייה. הן לא מנסות לדחוף, להס- תיר או לגנוב אחת מהשנייה."

הסוערת

נילי בן-יעקב, בת 17 ורקדנית חרשה בלהקה, התאקלמה במהירות, ויחד עם חברותיה מחלקת זמנה בין הספרים והריקוד.

במירוש לא נכון. אני מקפיד לתת יחס שווה לכולן. אני משתדל להקנות להן את הידע שלי מבחינה מקצועית, עובד איתן לאט-לאט. בתחילה הכנו ריקוד אחד ל- טלוויזיה, היום יש לנו חמישה ריקודים. אנחנו מתאמנים 5-6 שעות ביום, פעמיים-שלוש בשבוע, לפני כל הופעה. הן בנות די צעירות ואין להן ניסיון מקצועי. הן חייבות לשמור על כושר.

"יש לנו מנהל-הצגה הממונה על כל הסידורים. אני משתדל לשמור על מתח נמוך ביני לבין הבנות, ועושה הכל כדי שהן לא תתאהבנה בי. לבנות יש חברים, ואלה באים איתן להופעות, ל- עצמי יש חברה בלהקה. זהו בברלי בנד בת השמונה-עשרה, שהיא עולה-חדשה מדרום-אפריקה. היא מתגוררת בהרצליה פיתוח, ומלמדת בעצמה ריקוד בסטודיו שלי, בתל-אביב.

"בין שאר חברות הלהקה: נמצאות, ענת ארקין, שהיא תלמידת-תיכון הלומדת לקי- ראת הבחינות עלי-חשבון שעות-השינה שלה. ענת לוקחת את המיקצוע ברצינות רבה, ולומדת גם במקומות אחרים. אילת רפאלוביץ גם היא תלמידת-תיכון, שעבדה קשה מאד על-מנת להספיק להכין שיעורי- רים, להיבחן וגם להופיע. אילת סלע היא

הסכימו לרעיון שהן תתחלנה את חייהן המקצועיים מוקדם מן המקובל. הבנות שהוריהן התנגדו בכל-תוקף, נשרו. אלו שנותרו זכו להסכמת הוריהן, אחרי שאלה שוחחו ארוכות עם גזקי, ששיכנע אותם כי לא הוא ולא מיסגרת ההופעות הם שד נורא כל-כך.

אומר גזקי: "למרות מה שאומרים עלי, אצלי הבנות הן דבר קדוש. אני מגונן עליהן, שומר עליהן מפני התקפות של מעריצים, אני יודע שזה נראה כאילו גזקי ארקין מתעסק עם הבנות בלהקה, אבל זה

עצמו ולהקת בנות. הוא בחר את המצ- טיינות ביותר מבין תלמידותיו, והחל לעבוד איתן על הופעה.

הלהקה מורכבת מעשר בנות, המתחל- פות ביניהן מדי-ערב. מאחר שרובן-ככולן תיכוניסטיות, המשימות קום לבית-הספר, מופיעות בדרך-כלל יחד עם גזקי המש- בנות. בעוד השאר מכינות שיעורים או מתכוננות לבחינות.

מפאת גילן הצעיר התעוררה, כמובן, בעייה עם ההורים. למרות שאלה ייעדו לבנותיהן עתיד של רקדניות לא כולם

היפהפייה

של להקת בנות הג'ז היא ענת ארקין בת השש-עשרה, גימ' נויסטית הלומדת על חשבון שעות-השינה שלה. ענת לוקחת את הריקוד ברצינות, לומדת גם אצל הרקדנית רנה שיינפלד.

מנוחת הלוחם

גזקי ארקין אחרי הופעה, תשוש, אבל מבסוט.

מתעכבים הרבה זמן ולא יורדים, והמשיכו לצפצף, ואז הם אמרו לרפי שהיכו ליד המרכז המסחרי. אחרי זה ירדתי עם רפי ססי, ונסענו במכונית לבנק לאומי שבי מרכז המסחרי.

רציתי להוציא את כסף המשכורת שאני מקבלת במיקרו-אלקטרוניקה, אבל היו הרבה אנשים ותור גדול, ולא רציתי לחכות. אז נכנסתי לבנק הפועלים, שם אני מקבלת כסף ממשרד הביטחון, והוצאתי מחשבתי 800 ל"י במוזמן בשביל הטיסה לאילת אל אחותי.

אריה חיימי וגבי בוגלו היו ברנו 5

הוא השאיר שקית עם אקדחים וכפיפות בתוך ארון הכביסה

המושכרת, וחיכו בקירבת-מקום. יש שם בית-קפה, שנכנסו לשם לשחות לפני ש-הגענו, וכשאנחנו באנו הם כבר היו ב"מכונית.

מהבנק נסענו לעורך-דין דותן, וגבי בוגלו ואריה חיימי נסעו אחריו ברנו 5. בדרך לעורך-דין רפי ססי דיבר על שוד הסופרמרקט, ואמר שגבי בוגלו ואריה חיימי מתנהגים כמו ילדים ועושים שטויות כשאין להם כסף, והבנתי ממנו שהשוד שעשו לא היה משתלם.

אחרי כן נסעתי הביתה. רפי ססי ישב במיפסת לפתור תשבצים, ואילו אני הלכתי להביא את הילדים מהגן. לא זכור לי אחרי-כן אם רפי נשאר, או נסע לרעננה באותו יום. למחרת, בתאריך 25.3.75 בערב, אני זוכרת שנכנסתי לשכנתי לבקש מיד וודה כדי לארוז בה בגדים בשביל הנסיעה לאילת. הסתכלתי בטלוויזיה כי היתה צריכה להיות סידרת-מתח מירדן, ושכנתי ביקשה ממני לחכות לתוכנית. אבל אני הייתי עייפה, והלכתי לישון.

בתאריך 28.3.75 זה היה יום שישי בבוקר, נסעתי לבנק לאומי, הוצאתי 200 ל"י וקניתי בהם מתנות בשביל הילדים של אחותי. בצהריים הטיע אותי שכן לי שדה-התעופה בלוד עם מכונית, וטסתי עם שני ילדי לאילת.

שכני החזיר את מכוניתו לביתו. הייתי באילת אצל אחותי בתיה מסרי במשך כל

התלבשתי יפה, ובכלל לא חשבתי שאני יוצאת לבצע שוד

ימי החג וחול-המועד. הייתי צריכה לחזור ביום רביעי, בשביעי של פסח בתאריך 2.4.75, אבל דחיתי את מועד החזרה לתאריך 5.4.75. זה היה ביום שבת אחרי-צהריים, ססתי מאילת עם שני ילדי, ושם המתין לי שכני משה, שהודעתי לו טלפונית שיבוא להסיעני לביתי.

רפי ססי הגיע במוצאי-שבת, ואמר לי שהוא צריך להיות בשתי-עשרה בלילה בהרצליה וצריך לפגוש שני חברים. אחרי-כן קיימנו יחסי-מין, ורפי ביקש ממני שאני אסיע אותו במכוניתו להרצליה, דהווי, רפי ססי ירד, והלך למעון סטודנטיס-עולים והביא משם סטודנטית כבת 24 מעדה אשכנזית, שתיאר עם הילדים, ואני ורפי נסענו במכונית להרצליה נוף-ים. ליד מיסעדת אנטוניו ביקש ממני לעצור. הוא לא ראה אותם (את חבריו שעמד לפי גוש במקום כפי שזכננו), ואני נסענו לפאב הנרי השמיני שבקירבת המקום ושם כבר גיקו שלחננו.

רפי לקח כוסית ויסקי ביד, ונכנס לי-מכונית לשתות. אמרתי לו שאני רעבה, ונסענו למיסעדת אנטוניו. התנחתי את הי-מכונית בדיוק ליד המיסעדה, וירדתי עם רפי ססי ונכנסנו למיסעדה. רפי דיבר עם אנטוניו, ואמר לו שאנו רוצים לאכול. אנטוניו ומישהו שעמד לידו, אמרו לנו שהם רוצים לסגור ואין שום דבר שהם יכולים להציע לנו לאכול.

עזבנו את המקום ועשינו כמה סיבובים, כדי לאתר את שני החברים. רפי ססי אמר לי שהוא לא רוצה לשקר אותי ולא סתם ביקש ממני שאסיע אותו למקום שבו תנחתי ליד אנטוניו. גילת לי את האמת שקבעתי במקום עם שני החברים שלו כדי

לבצע יחד שוד במיסעדת אנטוניו. ואז הרגשתי רחמים בליבי על אנטוניו שאני יודעת שהוא נכה והולך צולע, ורפי אמר לי שהיתה לו תאונה.

הייתי אצל אנטוניו לפני-כן עוד פעם נוספת חוץ מהפעמים שעליהן סיפרתי, ואני רפי ססי היה נכנס ואני חיכיתי בחוץ. ורפי יצא ואמר לי שהוא סוחר כספים, סליחה, אני מתקנת, מנסה לסחוט כספים מאנטוניו ומדבר איתו שייתן לו כסף. כשרפי דיבר עם אנטוניו, שליחה אותו החוצה — זה היה לפני יותר מחצי שנה, עוד לפני שהיתה לי מכונית — שמעתי את אנטוניו אומר לרפי שיבוא בפעם אחרת.

אחרי שרפי ססי אמר לי באותו ערב, במוציא-שבת, שהוא עומד לשדוד את אנטוניו יחד עם שני חברים, או פשוט הרגשתי צער על אנטוניו, דרך אגב, הייתי באותו ערב עם חולצה פירחנית. הייתי לבושה יפה ובכלל לא חשבתי שאני יוצאת עם רפי ססי כדי שיבצע שוד. חשבתי לי בלוח. אני אפילו זוכרת שבכיתי. התאפרתי קצת ורפי ססי אמר לי "שטויות, מי ישים לב?"

הגיעו שני בחורים עם מכונית פרטית ונעצרו בקירבתנו. רפי ססי ביקש ממני לנסוע אחריהם. נסענו, והם לקחו את הנשק ממקום-המחבוא שלהם. שתאום ראיתי אותם במכונית, אני חושבת שהיתה צהובה. המשכנו לנסוע בדרך-קיצור של עפר. ססי אמר לי שאנחנו נוסעים להביא את הנשק בשביל השוד, וכך נסענו עד שהגענו למקום שנמצא בתוך פרדס, ושם עמדה מכונית גרוטאה, ואני גילינו את הי-

פנינור אהרון

"ריחמתי עליו מפני שהוא צולע..."

סובארן חונת ליד הגרוטאה ובתוכה שני הבחורים שעד אז לא ידעתי מי הם. נעצרתי לידם, ונדמה לי שהם כיבו את האורות. ירדו וניגשו אלי. הבחנתי בשניים שהם גבריאל בוגלו ומשה בוארון מהר-צליה, שאותם אני מכירה היטב. את משה בוארון אני מכירה עוד מזמן שישן בבית שלי עם רפי ססי באותו לילה ששדדתי את הפקיד במיסעדת אנטוניו, בזמן שהלך לביתו בבתי-ל. בעצם עוד לפני כן, כאשר רפי ססי ומשה בוארון יצאו לעקוב אחרי הפקיד.

אני אפילו זוכרת איך באותו לילה ש-משה בוארון ורפאל ססי עשו את השוד בבתיים, הם חזרו מבחילים, ונדמה לי שאמרנו שעלולים לזהות את מכוניתו של משה בוארון כי הקימו מחסומים, רשלא כדאי שהם ימשיכו לנסוע להרצליה ול-רעננה, כי הם עלולים להיתפס על-ידי המישרה. לכן רפי ססי ומשה בוארון נשארו לישון בדירתה.

כשיו אני רוצה לחזור ולספר על שוד מיסעדת אנטוניו בהרצליה. בוארון ובוגלו ניגשו למכונית שלי, ובוארון שאל אותי: מה, זו את? וביקש ממני לכבות את פנסי המכונית שלי. אמרו לי לעשות סיבוב ולחזור, כי כנראה הם פחדו ולא רצו שאני אראה את מקום-המחבוא של הנשק. רפי ססי ירד ממכוניתו והצטרף לגבי ולמשה. ואילו אני עשיתי סיבוב חוזרתי למקום. אז ראיתי אותם, שהם מחפשים משהו עם גפרורים שחוליקו. הם דיברו ביניהם שגבי בוגלו לא בסדר ולא

הסתיר טוב את הנשק, וגם היה חסר אקדח אחד, ויכול להיות שגבי בוגלו לקח אותו. רפי חשד שמשה בוארון לקח אותו. ביקשו ממני שאני אדליק את פנסי המכונית כדי שיסתכלו למצוא את האקדח שחסר.

רפי אמר להם שהוא לא יכול להשתתף איתם בשוד מיסעדת אנטוניו, כי נשאר בלי אקדח, וחוף מזה כעס על משה בוארון וגבי בוגלו שלא דאגו לו למעיל כדי שיכסה בגדיו. ססי סיפר להם שכבר נכנס למיסעדת אנטוניו לפני שהם באו, ואנטוניו כבר ראה אותו עם הבגדים שהוא לובש והוא עלול לזהות אותו, ולכן הוא סוחד להשתתף בשוד.

אני זוכרת שלמשה בוארון היה מעיל צבאי גדול שבחזקו עוד מעיל. ואני רפי ססי ניכנס למכונית שלי, ובוארון ובוגלו נכנסו למכונית הסובארן, שלאחר השוד

פנינור אהרון

"הייתי לבושה יפה ולא חשבתי לשדוד..."

שעשו ורקו אותה. וידעתי שהיא גנובה, אני ורפי ססי נסענו אחריהם עד ש-הגענו. רפי שאל אותי אם אני יכולה לחכות למעלה לכיוון הים, אבל אני פחדתי להישאר שם בחושך ולא הסכמתי. ואני אמר לי רפי ססי שאחכה בצד הכביש, איפה שעצרנו בסוף, ולא לזוז משם כי אחרי השוד הם יבואו אלי. וכך חיכיתי להם, כולי פחד, שמעתי רישושים ו-רעדתי מפחד, ועברתי לשכב על הספסל האחורי. פחדתי להרים את הראש, ולא רציתי לראות מאיפה באים. הייתי המומה ועישנתי סיגריה בשכיבה, וכעבור מיספר דקות, שניראו לי כשעות בגלל הפחד, שמעתי מכונית מגיעה בהריקת גלגלים, ועשו סיבוב חד שקוראים להם בסלנג הראקה, ונעצרו בצד.

רפי ירד מהסובארן ובא בריצה למכונית שלי, והיה נרגש ושאל אותי אם שמעתי יריות. הסביר לי שהיו יריות במיסעדת אנטוניו, ואני רעדתי מפחד. ססי אמר לי לנסוע מהר אחרי הסובארן, שבה היו גבי בוגלו ומשה בוארון, והסתלקנו במהירות מהמקום. אני אפילו זוכרת שלא יכולתי להדליק את מכוניתי מרוב פחד, ורפי יזרן אותי ואמר לי "מהר!". ואחרי שהתגעתי נסעתי מהר אחרי הסובארן.

רפי כל הזמן התעצבן ואמר לי שאני נוסעת לאט, ובדרך היה נרגש ואמר שהוא מרגיש כמוני, והדליק סיגריה שאני אירגע. בדרך סיפר לי רפי שהוא נשאר בסובארן ולא היה יכול לעשות דבר, כי הוא שמע את היריות שהיו במיסעדת אנטוניו ולא היה לו אקדח. ואז אולי כופף את הראש והסתתר בתוך המכונית, שלא יפגעו בו בדרך.

הגעתי למקום שאני לא מכירה, אלא לפי מה שאמר לי זה נקרא אבן-יהודה, ושם, ליד פרדס, לא רחוק מצומת בכביש עצמתי את המכונית אחרי שגם הסובארן שבה נסעו גבי ומשה עצרה, ומשה בוארון עבר למכונית שלנו, ואילו גבי ובוגלו הלך לזרוק את המכונית והיכה לנו בצד הכביש שנאסף אותו, כי עשינו סיבוב.

בדרך רפי ססי אמר לי שהוא, גבי, מחכה וצריך לאסוף אותה, ובאמת אספתי אותו בדרך. ברצוני לציין פרט נוסף, שכאשר משה בוארון עבר קודם-לכן למכונית, היה לו אהובי הביא אותו את השקית עם הנשק שהכניס למכונית, ואני אפילו זוכרת שזה ליכלד לי את האוטו עם חולות

ועשבים ולחם לא היה נעים וחם ניקו את זה.

את הכסף ששדדו ראיתי אצל משה בוארון, והוא הוציא את הכסף בזמן שכולנו היינו בתוך מכונית. נכנסנו לתוך פרדס, ואז משה בוארון אמר לרפי ססי: "קח את הכסף", ואני רפי אמר לו שבינתיים ישאיר את הכסף אצלי. זה הוא אמר לו בעצם תוך כדי הנסיעה עד שהגענו לפרדס. אחרי שנכנסנו לפרדס, לפי מה שמשה הכחין אותי ואמר לי איך לנסוע, אמרו לי לעצור, ורפי לקח את הכסף ממשה בוארון. הם אמרו לי לכבות את האורות והיציניים של המכונית והדליק את האור הפנימי, ואני רפי חילק את הכסף בין שלושתם. כל אחד קיבל קצת פחות משלושת אלפים לירות.

לי רפי ססי נתן להחזיק חלק מהכסף בזמן שספרו, והחזרתי לו את הכסף שנתן לי להחזיק, ואני משה אמר לרפי: "תן לבחורה, מגיע לה כסף בשביל הדלק, ואני לא אחד הוציא סכום כסף ונתן לרפי, והוא צירף את הכסף לסכום שלו ואמר: 'אנחנו כבר נסתדר בקשר לכסף'. הכוונה היתה אליו ואלי, ובאמת, אחרי שהגענו לביתי בחולון הוא השאיר לי כסף במוזון, בערך מאתיים לירות. בערך אני אומרת, כי לא ספירתי. אחרי-כן נסענו דרך השיכור גים שליד רעננה, ועברנו לא רחוק מהבית של חמי בשיכון פרץ, ואמרתי 'אני לא רוצה שהוא יראה אותי'."

אחר כך הורדנו את בוגלו בשיכון פרץ, לא רחוק מהבית של חמי, ואחרי זה המשכנו להרצליה. משה לא רצה שנעצור בצומת ליד הבית שלו, שהשכנים לא יראו אותו, ואני לקח את המעיל והלך הנשק שהיה בשקית עם הכספות, והלך לכיוון הבית שלו. אבל עוד לפני-כן, בזמן שישב במכונית, רפי אמר למשה בוארון: "תנקה טוב את הנשק", ואחרי-כן נכנס לביתו אחרי שהשאיר את הנשק והמעיל מחוץ למכונית בצד, והביא טוריה מהבית שלו. אחרי-כן בא עם הטוריה, אמר לנו שלום, לקח את השקית עם הנשק ועם המעיל והלך לכיוון הבית. באותו זמן ראיתי את אחותו של משה בוארון עומדת בפתח הבית לבושה בפידמה. היא עמדה בקומה התחתונה שם הם גרים, ומשה אמר לנו שזו אחותו.

אחרי-כן נסעתי עם רפי ססי לאכול ב"מיסעדה בתל-אביב. אני יודעת למה אהבתי אתה, אני אראה לך את כל המקומות שעליהם דיברתי, כולל המקום של הגרין טאה שהסתירו בה את הנשק, והמקום איפה שעמדתי עם מכוניתי בזמן השוד של מיס-עדת אנטוניו, והפרדס איפה שחילקנו את הכסף, ואיפה עצרנו כשגבי הלך לזרוק את הסובארן, ואת הבית של משה בוארון. אני מקווה לזכור את כל המקומות, אבל אני לא מבטיחה שאזכור את כולם.

בקשר למשה בוארון, אני זוכרת שאחרי השוד, כשעבר למכונית, ואחרי גם ביר-גול, אז הוא אמר שאנטוניו התנגד להם בזמן השוד, ושהוא איטלקי, והאיטלקים הם מאסיה והם עקשנים והם חזקים.

רפי סיכר שהוא עצמו עשה את השוד יורה בזקו"

הוא שם לב שלאנטוניו היה אקדח, בכלל, משה התעצבן בדרך על גבי בוגלו, ואמר שגבי נותן את הגב לאנשים והוא לא חזיר, ובזמן השוד במיסעדת אנטוניו ביר-גול עמד עם גבו לאנשים, רצוללים היו להתפעל אותו.

נדמה לי שמשה גם אמר שאנטוניו לא רצה לתת את הכסף, ואני שם לו את הי-אקדח בראש ואמר לו לא לזוז. אמר שאם הוא משה בוארון, לא היה יודע לי להתנהג, אז הם היו נכשלים ויכלו לפגוע בהם. הוא גם אמר שהיו יריות באנטוניו. אחרי-כן, אחרי שנכנסו למיסעדה בתל-אביב, המשכתי הביתה לחולון יחד עם רפי ססי שנשאר לישון אצלי בבית. אני זוכרת ששילם לבייביסיטר בבית אמר לי שהוא מוראג, כי הייסיטר טבעית-אכזרית על הי-דלת של הסובארן בזמן שסגר אותה אחרי השוד, כשיצא מהסובארן ורץ לי-מכונית, כי פחד. הוא הסביר לי כל מיני דברים על טבעית-אכזרית, שאם משאירים עלולים לגלות אותה.

רצוני לספר גם שבאותו יום שבת, כשחזרתי בטיסה מאילת בתאריך

הסברה

אברהם, יצחק ויעקב

שלושה יהודים נאבקים

עם הממשלה האמריקאית — כל אחד בזירה אחרת

אברהם, יצחק ויעקב הם אבות העם היהודי. הם גם שלושה אנשים הנאבקים בשעה זו עם הנשיא ג'ראלד פורד. **מרווח כתב "העולם הזה" בארץ צוה"ה** :

אברהם (בים) הוא ראש-העירייה פרשי סת-הרגל של העיר ניו-יורק. העיר בעלת האוכלוסיה היהודית הגדולה ביותר בעולם. יצחק (רביץ) הוא ראש-הממשלה על המדינה היהודית היחידה בעולם. יעקב (יע')

תעלת-סואץ הודיע כתבו המדיני של ניו יורק טיימס מפי "חוגים ישראלים יודעי דבר": "מעבר הספינה בסואץ סימל את השלמתה של מצרים עם היותה של מדינת ישראל חלק בלתי-נפרד מהמזרח התיכון..."

אולם אותה שעה נעלמת ישראל ממפת המזרח-התיכון בצורה אחרת. חברת-התעופה בריטיש איירווייז, הדפיה לוח-זמנים חדש לשנת 1976, ובו הש" מיטה לחלוטין את מדינת-ישראל מקווי התעופה שלה למזרח-התיכון. בחוברת טיולים מרהיבת-עין של חברה זו, שיש לה יותר מסיסה יומית אחת בין לונדון לתל-אביב, מזכירה החברה הבריטית את אתרי-התיירות הישראלים כחלק מחבילה של "ארץ הקודש". בשעה שערים כביי" רות, דמשק ועמאן מוכרות תוך ציון ה" מדינות שבהן הן נמצאות (לבנון, סוריה,

הוויזה של ח"כ לורנץ — רכשתי אותה עבורי —

י'רדן) מופיעות ירושלים ותל-אביב ללא שייכותן לישראל כלל. בריטיש איירווייז אינה החברה היחידה הנוהגת כך. חברת-הענק אמריקן אקספרס הלכה בעיקבותיה. פירסמה מדור שלם על המזרח-התיכון בעיתונה החדש, מבלי להזכיר בו כלל את קיומה של ישראל ואת אתריה המעניינים את התיירים, הנוסעים בחסותה.

מיפלגות

עסקים ושמועות

במאורת הנחשים

ח"כ שלמה לורנץ

עוזב את בני-ברק

ונכנס למועדון המיליונרים

אגודת-ישראל היתה תמיד מאורת-נחשים. השינאה בין מנהיגיה צוה, ומתנחלת בקרב אותה האופיינית דווקא לחגים האדוקים ביותר. ההשמצות ההדדיות פורחות. בשבועות האחרונים הגיעה חרושת השמועות הפנימית לשיא חדש. ח"כ מנחם פרוש סירב לפנות את מקומו בכנסת. כפי שהבטיח, לח"כ-לשעבר יעקב גרוס, בעוד שפרוש ניסה לשווא להימנע מן הצור רך להתפטר, גברו ההתקפות ההדדיות. המי טרה הפופולרית ביותר: ח"כ שלמה לורנץ.

ההשמצות נגד לורנץ התמקדו באחוזות בת עשרה דונמים, בשולי בני-ברק, שם מתגורר הרב-הח"ח, בעל הזנקון האפור המטופח, בוילה נאה. מפחילאון נמסר, כי האחוזות נמסרה לו כתרומה ציבורית. שנועדה למיפלגה, וכי הוא מכר אותה בעשרה מיליוני ל"י, כרכוש הפרטי.

נאמר גם כי מישוה הבטיח לקבל שקנה את השטח, ישראל אדלר, כי ייעוד הקרקע ישונה בקרוב, ושאפשר יהיה להקים עליה דירות בשווי עשרות מיליונים.

"**בימעט בתינים**". את השטח ברחוב השומר 81 בבני-ברק רכש לורנץ, לדבריו, לפני 16 שנה, בזיל-הזול: 120 אלף לירות. בסך-הכל, "אז לא היו כאן מים וחשמל,

5.475, כאשר נסעתי עם רפי ססי בי מכונית להרצליה, לפני שוד מוסדות אנטוניו, אמר לי רפי שהוא, יחד עם בוגר לו, ויכול להיות עם עוד מישוה אבל רפי ססי הזכיר את גבי בוגלו, שיחד איתו עשו את שוד תחנת-הדלק. לדיברי רפי היה השוד רעיון של בוגלו, והוא התנגד כי אין שם הרבה כסף, אבל בסוף הסכים, ויחד עם גבי בוגלו עשה את השוד, בי תחנת-הדלק. לדברי רפי הם עשו את השוד הזה לפני יומיים, זאת אומרת יומיים לפני אותה שבת (5.475) שבו נסענו לשוד אנטוניו.

זאת אומרת שרפי וגבי בוגלו עשו את שוד תחנת-הדלק בתאריך 3.475, כך יוצא ממה שאמר לי. רפי ססי היה אצלי בבית בזמן שהייתי עדיין באילת. הוא בא לדירה שלי בחולון, ואחר-כך הבנתי שהוא לקח מהדירה את השקית עם הנשק שהסתיר

אחרי שגילו במכונת

אח ששיקרה, ראיתי

שאין מעם הלאה לשקר

בארון-הכביסה. הוא לקח את השקית עם הנשק, ואני מתארת לי כדי להשתמש בו בשוד תחנת-הדלק.

אני גם רוצה לספר ססי אמר לי, שאחרי שנסע במכונית רנו 5 המושכרת, שאריה חיימי נהג בה, והניחו את השקית עם הנשק בתוך המכונית, עצר אותם שוטר במחסום. הוא ניגש אליהם ואמר ש" יעשה חיפוש בבגאו" של המכונית. ססי ירד מהרכב, ודיבר עם השוטר שהוא מכיר אותו מהשכונה, וביקש ממנו שייתן להם לעבור ושזה בסדר. (השוטר לא חיפש בתוך הרכב, והשוטרים המשיכו בדרכם.) ברצוני לספר גם על שוד ספורטוטו בפתח-תיקוה. אני זוכרת שרפי ססי סיפר לי שהוא, יחד עם גבי בוגלו ומיקי חיימי (אחיו של אריה חיימי) — עד המדינה מס' (2) קיבלו אינפורמציה מהבנדוד של כר מלה ססי, אישיתו של רפי, שגר בפתח-תיקוה ויש לו חנות לביגדי-ספורט, והם עשו את שוד הספורטוטו בפתח-תיקוה. רפי ססי נסע במכונית יחד עם גבי בוגלו ומיקי חיימי לבית-קפה שיש שם גם ספורטוטו ושדוד את בעל בית-הקפה וגנבו ממנו אקדח ברמה בלי מחשבות.

משה בארון אמר שיש לו חבר קצין ביטחון, ושהוא ינסה להשיג ממנו מחסנית. רפי ססי כעס על מוסר האינפורמציה ששמו נחום מפתח-תיקוה, ואמר שהוא מסר לו אינפורמציה לא-מדויקת, ושהיו עוד אנשים בחדר השני שהיה להם הרבה כסף, נדמה לי 25,000 ל"י, וזה נודע לו מהעיתון.

לפני השוד של ספורטוטו באו אלי רפי ססי יחד עם מיקי חיימי וגם בוגלו, וישבו רשתנו יין. ורפי ססי וגבי בוגלו רישנו חשיש. הגשתי להם תה ועוגות. ראיתי את גבי בוגלו מחזיק אקדח שחור בידיים חשופות, וססי העזי לו שהוא לא זהיר ונוגע באקדח ועלול להשאיר טביעות אצבעות. רפי ססי עצמו החזיק באקדח ניקל, אבל היו לו כפפות על ידיו. באותו ערב רפי ססי והחברים שלו נשארנו בלי כסף, והם היו צריכים לשלם עבור דלק למכונית שבה השתמשו בשוד. רפי ססי ביקש ממני 50 ל"י. הוא סיפר לי שהם תוכננו לעשות "ברג", זה בסגל שלהם, למלא דלק במכונית בתחנת-הדלק, ולברות מהמקום בלי לשלם, אבל הם ביטלו את הרעיון כי יכלו להיתפס.

זכור לי מיקרה-שוד מוזיין נוסף שרפי ססי השתתף בו. רפי סיפר לי ששדדו בין אדם זקן שהוא בעל חנות. רפי לקח מהזקן כסף אחרי שאיים עליו באקדח שלו. רפי, שהתרגו על הזקן שבהתחלה לא רצה לתת לו את הכסף, ירה ברגלו של הזקן וברח מהמקום. אני זוכרת ש" כאשר קראתי על כך בעיתון שירו לזקן ברגל, גורא הודעוועתי, ושאלתי את רפי ססי מי עשה את השוד, והוא אמר לי שזהו עצמו עשה את השוד וירה בזקן, ולקח ממנו את הכסף."

עמי, שדירתה

שימשה מקום-מחבוא לצידים של השודדים ולכלי-נשקם, ואשר היתה שותפה בבילוי למעשי-השוד שלהם, פחדה בתחילה לדבר, מתוך חשש לחיי ילדיה. אך משתנועה למסקנה כי מאהבה-השודד, רפי ססי, ניצל אותה ואת ביתה לצרכיו ומשתפחה בשקר, החליטה בכליזאת להסתכן. סיפור בוגי וקלייד ה" ישראלי הסתיים באורח עצוב וטראגי לא מחות מזה של בוגי וקלייד המקוריים. לא במוות משותף — אלא בבית-המישפט.

ח"כ לורנץ

— ולא עבור שום מיפלגה!

היתה לי מישפחה גדולה. גיליתי את הבית ואת הפרס סביבו, ורכשתי אותם כימעט בחינם."

בסיפריה-האחווה נרשמה העיסקה בצורה שונה. ב-29 בדצמבר 1960 העבירה מרים ברלוי ז"ל את הרכוש שברחוב השומר 81 אל גוף אנונימי, הקרוי חברת חלקות 673, 674 בגוש 6189. מהות הפעולה נרשמה בגליון מס' 85655 בטאבו כ"מכר ללא תשלום".

הרכוש כלל מיגרש בסך 6.271 דונם ומיגרש שני בשטח 3.949 דונם — ביחד כעשרה ורבע דונם, ובו הוילה שעמדה בו כבר אז.

"מה פיתאים ללא תשלום?" תמה לורנץ. "לא קיבלתי שום תרומה! שילמתי כסף — 120 אלף לירות. רכשתי בשבילי ובשביל מישפחתי!"

המנהלת: הרבנית. מי הם בעלי החברה האנונימית, בעלת השם הצנוע? אצל רשמי-החברות, במשרד-המישפטים בירושלים, נרשמה החברה ב-1 בדצמבר 1960, ימים ספורים לפני שמרים ברלוי העבירה את הרכוש לחברה.

מהדו"ח האחרון בתיק הרשם, מדצמבר 1972, מתברר שהון-המניות, בסך 2000 ל"י, מחולקת ל-1990 מניות רגילות בנות לירה אחת, 3 מניות דחיות בנות לירה, ו-7 מניות מיוחדות באותו סכום. שלוש מניות דחיות רשומות על שם מרים ברלוי ובעלה בנימין, ששניהם נפטרו, ובנם מרדכי.

שתי מניות רגילות נמצאות בידי עורר-הדין יהודה צוקר מתל-אביב, אולי בשם לקוח בלתי-מוזוהה, והרבנית מרתא לורנץ, שהיא גם מנהלת החברה. אין ברישום זכר ללב שלמה לורנץ עצמו.

מרדכי ברלוי, בעל חנות למכשירי כתיבה בתל-אביב: "אין לי כל קשר למיגרש או לחברה. זה היה עניין של הורי, זיכרונם לברכה. לי אין מה לספר על זה." **כמה מיליונים?** לחברת-הכנסת לורנץ עצמו יש מה לספר. "רכשתי את השטח ואת הבית עבורי, ולא עבור שום מיפלגה. לא קיבלתי את זה עבור מיפלגתי, אגודת-ישראל. קניתי."

כמה שווה הרכוש כיום? לפי הערכתו השמרנית של לורנץ עצמו, שוה כל דונם בין 150 ל-200 אלף לירות. הוא מכחיש את השמועה, כאילו מכר את הרכוש תמורת 10 מיליון ל"י. "זה לא יהיה פייר מבחינת הקבלה, לגלות בכמה מכרתי לו", הוא מתנצל.

במשרד מסי-הרכוש בתל-אביב הוגשה כבר לפני שלושה חודשים בקשה להעביר את הרכוש לבעליו החדש. בספרים נרשם כי ערך המיגרש והבית הוא למעלה מ-1.3 מיליון ל"י. אולם הערך שנרשם במסי הרכוש נופל, לרוב, מן הערך האמיתי. לפי דברי לורנץ עצמו, מגיע ערך הרכוש לשני מיליון לירות.

אבל סכום זה אינו מספק את יריביו של לורנץ במיפלגתו שלו, וחרושת-השמועות ממשיכה לפעול במלוא המרץ.

נראה כי נמאס ללורנץ לשמש נושא להשמצות בבני-ברק הקנאות. לכן החליט להעתיק את מקום-מגוריו לעיר-הקודש, ירושלים.

ספורט, מטילה צל על ייעודה של הטל-וויזיה הישראלית כאמצעי המביא את אירועי הספורט לכל בית.

כל תחנת-שידור בחו"ל, מסביר יאיר שטרן, איש מחלקת-החדשות בטלוויזיה ואחד משני ראשי מדור-הספורט שבה, מאמצת לעצמה פרשן-ספורט. העונה החלטנו להתרכז במישחק אחד, כשלמישחק מוצמד פרשן-ספורט. בחרנו בדני רומ, מי שהיה כדורגלן מכבי חיפה וניבחרת ישראל בכדורגל בשנות ה-60. הקושי שלנו היה למצוא פרשן-כדורגל היודע עברית מדוברת טוב. היינו לוקחים, למשל, את המאמן עמנואל שפר, או את המאמן אדמונד שמילוביץ. אבל השניים מתקשים בדיבור בעברית, ואי אפשר לקחתם בתור פרשני-טלוויזיה.

פיגור של 20 שנה. יאיר שטרן (33), עשה את צעדיו הראשונים באמצעי-התיקשורת ככתב-ספורט במערכת חדשות הספורט. עם תום שירותו הצבאי היה לכתב-ספורט במעריב לספורטאים. לאחר-מכן הפך כתב איזורי של מעריב באילת. בשנות ה-60 המאוחרות, שהה ב"ארה"ב למטרות לימודים. היום הוא מחזיק בתואר שני בעיתונאות ותיקשורת-המונים. באוקטובר '70 הצטרף למדור הספורט של הטלוויזיה.

"בהשוואה לאנגליה ולארה"ב, מודה יאיר, אנחנו מפגרים ב-20 שנים לפחות. באנגליה, לדוגמה, נעשים כל הצילומים

כדורסל

אור אדום לאלופה

בשנים הקודמות, היה לנו יותר מדי ביטחון-עצמי. הביטחון-העצמי המופרז גרם לנו לא פעם כישלונות במישחקי גביע-אירופה. דווקא ההפסדים האחרונים במישחקי-המיבחן, עשויים לעזור לנו. כך הגיב טל ברודי, קפטן קבוצת הכדורסל של מכבי תל-אביב, על הופעותיה הבלתי-מצודדות של קבוצתו במישחקי-המיבחן האחרונים שלה.

סידרת כישלונותיה של האלופה הישראלית במישחקי המיבחן החלה במפגש ה"כפול" מול הקבוצה ההולנדית קינזו. ב"מישחק הראשון הצליחה מכבי תל-אביב לנצח בקושי רב, על חודו של סל — 82:84. לא חלפו שלוש ימים בלבד, וה"אלופה הישראלית נאלצה להיכנע, במשך גשגשגולין מול ההולנדים — 93:89. ה"אורחים ההולנדים חשפו מיספר ליקויים בשורות מכבי. עשרה ימים אחרי מיפגש הגומלין עם ההולנדים, קיבל האור האדום מישחק-תוקף: בדבר-יוטא, גברה מכבי תל-אביב במאמץ עילאי על אליצור תל-אביב — 72:80. לא לפני שחובשי-הכיסית הובילו ברוב שלבי המישחק היו קרובים לסנסאציה.

הקבוצה הגבוהה ביותר. במצאי השבת האחרון נחשפה האלופה הישראלית במלוא מערומיה. מכבי תל-אביב ירדה מנוצחת מול ניבחרת ישראל, בהרכב חסר, סטיב קפלן, בועז ינאי, חנן קרן ויאמר מרזל. חשפו את נקודות-התורפה בשורות מכבי תל-אביב. מישחק מסורבל ואי-הצלחה בקטיפת הכדורים החוזרים, גרמו להפסדה של האלופה 100:95.

"שיחקנו לאט ועוד לא נכנסנו ליכולת הרגילה שלנו", ניסה טל ברודי להסביר את מיפגן הכישלון מול ניבחרת-ישראל. המאמן האמריקאי, פארג דוויל, מנסה להתאים את שיטת המישחק למאבקי גביע-אירופה. בגביע-אירופה משחקים עם הרבה כוח, כאשר המישחק מבוסס על השחקנים הגבוהים. מבחינת הגובה, היום אנחנו ה"קבוצה הגבוהה ביותר שהיתה אי פעם ב"מכבי תל-אביב".

טל ברודי בן ה-32, בעל חנות למוצרי-ספורט, היה מעוניין לפרוש. אשתקד הוא אף הצהיר: "די, זו העונה האחרונה". אבל בראשית העונה הנוכחית הוא נאלץ להירכע למסע-השינועים של ראשי האגודה, והחליט "לסחוב" עונה נוספת. "היום לשחק במכבי זה קצת אחרת, בהשוואה לשנים קודמות. יש מישמעת חמורה מצד המאמן. מתאמנים חמש פעמים בשבוע, לקבוצה יש צביון מקצועי לכל דבר, הוא אומר.

מהפכה מועידה. את מכבי תל-אביב עזב השנה אלי קורן, יוסף לוי, ביל פילאס, גבי ניומארק והסקורר של הקבוצה, מיקי ברקוביץ. טל ברודי נחוש בדעתו ששחקני החיוק — בוב גריפין, לו סילבר, שוקי שורן ולורנס מקגריי — טובים יותר מסגל-השחקנים של העונה הקודמת: "בכל שנותי במכבי, אני חושב שהקבוצה הנוכחית היא החזקה ביותר. יש לנו הרבה צעירים, וזה גורם חשוב לגבי האגודה בעתיד". ברודי לא נשמע מתרגש מההפסדים האחרונים: "נכון, יש עוד מה לשפר, אך בדבר אחד הוא משוכנע: "בשנים הקודמות לא העפלנו להציג-הגמר, בגלל שלא ידענו לשחק בחו"ל. העונה, בגביע-אירופה יהיה קשה להכניע אותנו בהפסד-סלים גבוה. וזו המטרה העיקרית כרגע".

הופעותיה של האלופה הישראלית במישחקי רביע-הגמר של גביע-אירופה יחלו ב"11 בדצמבר. הקבוצה תשובץ בסוף חודש זה. בבית בן שש קבוצות, שתים מתור שש הקבוצות תהיינה אריות הכדור-סל האירופי, כמו ריאל מדריד, אינטרופוטס האיסטלי ולודר וואדר היוגוסלבית. "אני מאמין שגשפיל להציג-הגמר", טוען ברודי. "הגיע הזמן. ניכשלנו יותר מדי בעבר". אבל אחרי מישחקי-המיבחן האחרונים שלה, ספק אם יש רבים בקרב אוהדי מכבי המצטרפים לאמנתו של ברודי.

טלוויזיה

מבט על "מבט ספורט"

קשקשנות רדיפונתית, במסווה של פרישות ספורט, שהפכה לאחרונה חלק קבוע מתוכנית הספורט הטלוויזיונית מבט

ספורט

ספורט
טוטו

השבוע יתחלקו כל הפרסים
מינימום הכסף הראשון

1,900.000 ₪

(כולל העברות)

מינימום כלל הפרסים

3,500.000 ₪

(כולל העברות)

יום ח' — המועד האחרון
למסירת הטפסים.

עשה לך מנהג קבוע —
חלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר התמורים בספורט

דן רוטנברג

מה קורה לאלופה?

במצלמות אלקטרוניות. הצילומים נעשים בצבעים. אין מה להשוות בין צילום שחור-לבן לצילום בצבע. באותו הקשר, מדגיש יאיר שטרן: "צילומי-הספורט באנגליה הם מקצועיים ומתמחים בצילומי-ספורט בילבד. צלמי הספורט שלנו, מצלמים הכל. צלם-ספורט צריך להבין בספורט. הצלמים שלנו, לצערי, הם לא תמיד הכי מבנים בספורט". מדור-הספורט בטלוויזיה, שהגה השבוע שבע שנים להקמתו, כסוף למחלקת החדשות. אלכס גילעזי ויאיר שטרן הינם ראשי המדור. את המדור מאיישים יותר מ-30 כתבים, 30 סופרים רק ארבעה במשרה מלאה.

מילבד הביקורת המיקצועית זוכה לפי עמים צוות מבט ספורט למכות וקללות. אומר יאיר שטרן, שעל בשרו הרגיש את אימת הקהל, "בעונה שעברה חספתי מכות. בעת מישחק שהיה אמור להיות ללא קהל, שנערך במיגרש מכבי חדרה. הקהל של כנח צעק לי: "שלא תעז להראות אותנו!" במבט לאחר, קשה לסקר את אירועי-הספורט של ישראל בשבע השנים האחרונות. מבלי לצייץ את חלקה של הטל-וויזיה בהם. הופעותיה המשודרות של קבוצת מכבי תל-אביב בכדורסל, למשל, הפכו מאורע לאומי.

"המבצע הגדול ביותר שלנו", אומר יאיר שטרן, "היו מישחקי עמי אסיה ב"טהראן. היינו במדינה שלא איפשרו לנו בה תנועה חופשית. אמצעי-הביטחון היקשו על השליחות העיתונאית. עמד לרשותנו ציוד חדיש, אך וטירותים ואנשי-המיקצוע המקומיים, היו מפגרים. מטהראן ייחיד יומנים באיכות גבוהה, וכאן באה לידי ביטוי ההצלחה".

ברזיל טרופיקל

דוחקת היצג של הפולקלור הברזילאי בתמותה

ברזיליה קרניבל

WM 74

חיכל הספורט תל-אביב, הצגת בכורה יום ג' 25.11 ב-9 בערב ● 2 הצגות ב-6 וב-9 בערב, בימים: יום ד' 26.11, יום ח' 27.11, מוצ"ש 29.11, יום ב' 1.12, יום ג' 2.12, יום ד' 3.12, יום ה' 4.12, מוצ"ש 6.12. הפצה ראשית במשרד "רוקוקו", רחוב דיזנגוף 63 תל-אביב, טלפון 223663, 248824. כרטיסים: "חדר", אבן גבירול 90. תל-אביב: 248787, "קס" טל", "כנף", "יוקיי" וביתר משרדי הכרטיסים בארץ וזר תל-אביב. ● למוסדות ואירגונים כרטיסי הנחה ב"רוקוקו" ולחיילים אצל קצין העיר.

טוב לי עם קפה עלי.

הכל השתנה. אפילו

משה שרת כבר איננו

מה שהיה פעם

בשיא הסערה של פרשת לבון, בראשית שנות ה'60, התקצבו נאמניו האחרונים של פינחס לבון כדי להקים תנועת

שרת (ערב מותו)

אומץ לב בימים האחרונים

התנגדות במסא"י. תנועה זו נקראה תחילה "מן היסוד", אך לאחר מכן התמסדה בתור חוג רעיוני במפלגת העבודה.

חבריו רצו לקרוא את חוגם על שם אישיות מיסלית בכירה, הם בחרו במשה שרת. אשר בשיא הפרשה התייצב באומץ לב בלתי רגיל מול דויד בן-גוריון. שרת, שנכנע לבן-גוריון פעמים רבות בחייו, ידע אז שתוא חולה בסרטן הגרון ושימוי סופו רים. הפועתו האחרונה נגדו לליבם של רבים, עשו רושם מוסרי עמוק.

אבל בינתיים השתנה גם משה שרת — אחרי מותו. פורסמו יומניו, שחשפו ללא רחם את מעשי הממשלה בימי כהונת ראשיה ממשה בן-גוריון ושרת עצמו. הוא גילה כי הממשלה רימתה את הציבור פעמיים רבות, הסתירה מהציבור באופן שיטתי את האמת על עניינים חיוניים ביותר, ביצעה פעולות תגמול צבאיות ללא כל הצדקה, ועוד.

עתה החליטו חברי החוג חקרו על שמו להסתייג ממנו. הגיליון האחרון של ביטאון החוג הרעיוני הארצי על שם משה שרת ז"ל נושא שם חדש: "החוג הרעיוני הארצי (מן היסוד) לשעבר". הסביר את השינוי הקיצוני הקשיש יונת יגול בי מאמר מאלף.

זהו המאמר במדיוא:

לפני כ-10 שנים קראנו את החוג הרעיוני הארצי על שמו של משה שרת ז"ל. היה זה סמך לתקופת "הפרשה". בה נטל שרת תפקיד מרכזי לצידו. אולם התמונה המוסרית והאישית, ש-הצטיירה לאחר הפירסום של היומנים של משה שרת ז"ל, ביטלו בלב חברי החוג את הקירבה הרוחנית לנושא השם הנ"ל.

אין זאת אומרת, כי חברי החוג הרעיוני הארצי מצטערים על העבר, אלא כהווה אין טעם לשאת את השם הנ"ל כדגל המסמל את החוג. מה גם, שבמשך עשור זה הפך השם שרת לסימן של דברים רבים שונים ומשונים — רחובות, ערים, שכונות בפרוורים, שמות של בתי-ספר ושל מוסדות צדקה וכו'. אין אפשרות מעשית, אישית, להמשיך ולערוך נושא רעיוני פוליטי עם ריבוי השמות הנ"ל.

מסתבר כי סימניה היכר של החוג שלנו יוסיף להיות — החוג הרעיוני הארצי. אומנם כמו בעבר, ימשיכו לקרוא לנו גם בשם הקודם — אנשי "מן היסוד" לשעבר, אבל די בשני הסמנים האלה בתור סימן היכר לחוג.

לפיכך לא נסיף לדגול ולשאת את השם הקודם.

● לרב שמואל הכהן אבידור, על תוכניתו השבועית באה שבת, המוקדמת מדי ליל-שבת, היום שבו מסרבים כל שאר האזינים הדתיים להופיע בטלוויזיה (אלא בתוספת הערה מגוחכת על מועד הצילום, ביום-חול) — בה מקרב הרב את המסורת היהודית בצורה שובת-לב ובלתי-קנאית ללב הציבור החילוני.

צל"נ

● למרים רומשילר ויצחק שימך ענני, האחראים על בחירת הסרטים הרקניים, על שהקנינו ביום השישי, 14 בנובמבר, את הסרט הבריטי השתיקה ה-זועמת, סרט שהופק על-ידי הלורד בייבר-ברוק, איש הימין הקיצוני הבריטי, שהיה כל-כך תעמולה גסה נגד פועלים שוב-תים — עם השלכות ברורות כלפי ישראל.

● לטלוויזיה הירדנית, שהצגה בי-יום הרביעי, 12 בנובמבר, סרט מסידרת קונ'אק, הפסיקה אותו באמצע כדי לשדר מהדורת-חדשות, ושכחה להקרין את ה-המשך, למורת-רוחם הנרגזת של המוני הצופים בישראל.

מאחרי המסך

מהנדסים את המהדור

לאחר השביתות הגדולות של הטכנאים ברשות השידור, שנמשכו למעלה משנה, מונחה ועדה בראשותו של סגן-יושב-ראש הוועדה-המנהל של הרשות חיים שור, אשר תפקידה היה להציע דרכים להבריא את מחלקת ההנדסה, בראשותו של המהנדס שלמה גל.

בימים אלה הגיש שור, בסודיות רבה,

מהנדס גל

הולך

את מסקנות הוועדה ליושב-ראש הוועדה המנהל וולטר איתן ולמנכ"ל הרשות יצחק ליבני. המסקנות, שהתקבלו על-ידי השניים, אומרות כי יש לפרק את מחלקת-ההנדסה של הרשות וליצור שתי מחלקות נפרדות — לרדיו ולטלוויזיה. מסקנות אלה הן סוף דרכו של מנהל המחלקה שלמה גל, אשר הודיע כבר כי אם הן תתקבלנה, הוא יפרוש.

משתיקים את הדובר

עוד מפוטר אחד הוא דובר רשות השידור, ומי שנשא בתואר הנוסף של יועץ המנכ"ל, ארי אבנר. הוועדה-המנהל של הרשות התלונן מיספר פעמים כי אבנר אינו דואג לפירסום של הוועדה, ודרש להחליפו מנכ"ל הרשות, יצחק ליבני, טען כי יש להמתין להודעות מתאימה כדי להיפטר מאבנר, והודעות הגיעו אל המנכ"ל, על כי הרשות אינה משיבה על מאות ואלפי המכתבים של צופים ומאזינים חמגעים אליה מדי-חודש. תפקיד זה היה בין תפי קידו אבנר, וכשנשאל על-יך הוא השיב כי האשמה היא במזכירתו, רבקה שוחף. המזכירה אומנם הועברה מתפקידה, אך אבנר אולץ להתפטר גם הוא. בימים אלה פורסם מיכרו פנימי לתפקיד הדובר, אי-כי אבנר ימשיך לשאת בתואר של יועץ

טכנאי גלי-צה"ל דני (באמצע) וריטן בן-קול השלום מוקפאים

שאשתו זקוקה לטיפול רפואי אשר ניתן רק בארצות-הברית.

לפני שבועות אחדים חזר ארן לארץ. אולם נתקל בהודעת רשות השידור כי הוא אינו מתקבל חזרה לעבודה. הוא גייס לעזרתו את אגודת-העיתונאים בתל-אביב, אשר פתחה במאבק מיקצועי למען החזרתו, ואף הורתה לו להתייצב מדי-בוקר באול-פניה-טלוויזיה בקרייה בתל-אביב.

המאבק הפך מאבק-יוקרה בין יושבי-ראש אגודת-העיתונאים בתל-אביב, כתב דבר, יונה שימשי, לבין מנהל מחלקת החדשות בטלוויזיה, דן שילון, המסרב בכל חוקף לקבל את ארן חזרה לעבודה.

שילון טוען כי בינתיים התקבל לעבודה ככתב לענייני תעופה ותחבורה — נושאים שאותם כיסה ארן לפני נסיעתו — עמ"קם אבנר, אשר הוכיח עצמו ככתב מצליח.

על הגל

מתעוררים ונאור

סוף-סוף סולק ממערכת החדשות של הרדיו עורך-החדשות אריה נאור, בנת של ח"ל-לשעבר של חרות אסתר רזאלי נאור.

משך חודשים רבים הגיעו לרשות תל-נות בלתי-פוסקות על מגמתיות בשידורי מהדורות-החדשות שאותן ערך נאור. חד-שות בנושאים פוליטיים בעריכתו היו בע-לות גזון ימני ריאקציוני מובהק, ולא נשמר בהן האיזון העיתונאי הנדרש. נאור, שניסה להילחם בגירושן מן הר-חדשות משך חודשים ארוכים, הועבר ל-מחלקת האומר, העורכת תוכניות ושידורים תיעודיים, שם יקשה עליו להביע את דיעותיו הפוליטיות בנושאים אקטואליים.

פיראטים בגלי-צה"ל

מפקד גלי צה"ל, מרדכי ("מוטקה") נאור, מנהל מילחמת-חורמה בעובדי הר-תחנה העושים חאלטורות למען קול השלום של אייבי נתן.

למרות איסורו המפורש, עלו אחדים מעובדי-התחנה האזרחיים על ספינת-השלום, עסקן בה בקריינות ובעבודות טכניות, לאחר שביקשו קודם-לכן חופשה מהתחנה הצבאית.

אחד הטכנאים הוותיקים של גלי צה"ל, ראובן לוי, אשר שימש אף כקריין בר-תחנה, קיבל עונש לאחר שירד מספינת-השלום, ונאסר עליו להמשיך לקריין. כמירכ לא קיבל לוי את ההעלאה-בדריגה שהובטחה לו.

אולם לוי ושאר חסידי אייבי נתן בגלי צה"ל, ממשיכים לעבוד למען קול-השלום גם כשהם על החוף. במופע האמנים שנערך בהיכל-התרבות, למען ספינת-השלום, הפ-עילו שלושה טכנאים מגלי צה"ל את רשמיהם עובר אייבי, כשהם לובשים את המדים של ספינת-השלום (ראה תמונה).

למרות התמרמרותם של חלק מעובדי-התחנה על צעדיו של נאור נגד "המרגלים של אייבי", אין ספק כי נאור צודק בכך שאינו מאפשר לעובדיו לשרת תחנת-שידור אחרת, המתחרה בו בגלוי.

למנכ"ל, ולקבל משכורת מהרשות. נראה כי את מקומו תירש אשת-הרדיו המעולה, ערנה פארי. פארי שהתה בשנה האחרונה בחו"ל, שם היתה לצד בעלה, שהיה בשליחות, חזרה בימים אלה לארץ. אחת התוכניות שאותן שלחה מחו"ל, על היורדים ועל פקדיה-הסוכנות המשתקעים בארצות-הברית, עוררה חדים חיוביים רבים.

אין מודעות ואין צופים

אחד המחללים שאותם הצליח דובר הרשות ארי אבנר לעשות, לפני שפוט-רה, בנושא המודעות בעיתונים לקראת מופעים ואירועים מוקלטים ומשודרים. אבנר ביקש להוכיח כי הוא מסוגל לקצץ בתקציב מחלקתו, וביטל את המודעות ש-השקיעו שידורים כגון בירה ומצב-רוח של המפיק יעקב אגמון, וחמני מני של מני פארי.

נוצר מצב של מופעים אלה, שהיו זוכים בדרך-כלל בהצלחה גדולה, הגיעו צופים מעטים בלבד, ועובדה זו פגמה בשידורים. רק לאחר מילחמות-חורמה של אגמון ופארי, נסוג אבנר מן הקיצוץ, אס-כי המודעות שמפרסמת עתה הרשות לקראת מופעים אלה, קוצצו לשליש מגודלן הר-קודם.

העיתונאים נגד הטלוויזיה

בימים הקרובים עומדת להתפוצץ אחת הפרשות המזרחיות ביותר של הטלוויזיה. כתב מערכת תל-אביב של הטלוויזיה, איתן אורן, נסע לפני חודשים מיספר לארצות-הברית, בשליחות הסוכנות בניגוד להסכמתם של מנכ"ל הרשות, מנהל מחלקת החדשות דן שילון ומנהל-הטלוויזיה ארי נץ צוקרמן.

אורן טען אז כי הוא חיב לנוסע, משום

דובר אבנר

שותק

(המשך מעמוד 16)

כל פיתרון פלסטיני סביר, והשוללת במייד חדל אפשרות של הידברות עם אש"ף, אפילו אם זה יכיר בקיום ישראל ויהיה מוכן לדיוקים עימה.

יש בכנסת כמה וכמה חברים המתנגדים לעמדה ממשלתית זו, והסבורים שהיא סור תורת את האינטרס הלאומי. אלה רצו להפריד בין הנקודה האנטי-ציונית הנקודה האנטי-פלסטינית.

הרוב האוטומטי בכנסת מנע זאת. הוא העמיד את המיעוט לפני ברירה שרירותית: להצביע גם בעד השליטה המוסלמית של פת"ח, או להצביע נגד ההחלטה כולה, כך שייראה כאילו תמך באנטישמיות בא"ם.

אילו היתה בכנסת אופוזיציה מוכשרת, בעלת כושר פרלמנטרי, היא היתה מסכלת תרגיל מכוער זה. אבל אין כזאת. במבחן זה נשברה סיעת "יעד", ברע האחרון נטשה את הצעת-ההחלטה שהיא עצמה ניסתה, ותחמה על ההחלטה המגונה של הרוב האוטומטי, הנוגדת את השקפתה. ואילו נציג "מוקד", שהיה יותר אמין, אך לא יותר מוכשר, סוג בכלי-התיקשורת כי שותף של רק"ח.

כל זה לא עמד על רמה מוסרית גבוהה יותר מאשר התרגיל ב"עצרת האו"ם. (בוועדה-הפועל של ההסתדרות, שאני חבר בו, הכשלוני ניסיון דומה ומחננו מן ההחלטה המשותפת, כל התייחסות לעניין הומנת אש"ף.)

בכל ההחלטה העולמית והישראלית. בא"ם ובכנסת, לא נשאלה השאלה הי עיקרית. המגנים והמחייבים התחמקו ממנה בידר עין. אך בלעדית, אין כלל בסיס לזיכרון רציונלי.

מה זאת ציונות? אף אחד מן התוכים, שחזרו השבוע על מילות-הקסם "אני ציוני", לא שאל: "מה זה ציוני? מה זה, ב-1975?" האם הציונות פירושה קיום בית לאומי לעם היהודי בארץ-ישראל? האם פירושה חובתו של כל יהודי לבוא לארץ, לאלתר? האם פירושה חיסול כל הגלויות? האם פירוש המיכה מרחוק בקיום המדינה? האם פירושה שכל יהודי הוא אורח-למעשה של ישראל? האם פירושה שיהודי א' יקח כסף מיהודי ב' כדי שהיהודי ג' יעלה לישראל? **בהעדר תשובה ברורה על שא"דות אלה, אין אדם סביר יכול לק"בוע אם הוא ציוני, או לא.**

דויד בן-גוריון תבע לחסל את התנועה הציונית, מפני שחבריה אינם מוכנים לע"לות ארצה. בעיניו, "ציוני" שאינו מוכן לעלות, אינו אלא אדם מתחסד. לעומת זאת מאמינים ציונים רבים בעולם, שמדינת-ישראל דרושה כדי לחזק את היהודים בסור"רה. כלומר, כאמצעי לשמירה על "הגולה".

ההתחמקות מן השאלות מוכיחה כי הי ציונות היא חולה, חולה מאד. נדמה לי שראשית מודעים לכך, שהרי אחרת לא היו עטים על המציאה ומשתדלים להיעזר בה"לסת הארץ כדי לעורר היסטריה יהודית עולמית לטובת הציונות.

רעיון זה ובריא אינו זקוק להני שמה מלאכותית. דווקא הטרטור הציוני, שמילא השבוע את כליה-התיקשורת בארץ ובעולם, כשי ההמולה הבנאלית באה במקום רעיון חי, מעורר ספקות רבים יותר מאשר החלטת העצרת.

אני רוצה להתחמק משאלה אישית, שאולי עלתה בלב הקורא תוך קריאת דברים אלה.

האם אני ציוני? בעיני הערבים, אני ציוני. עלי-הסחם, כל מי שדוגל בקיום של מדינת ישראל, ציוני הוא. הם אינם כיבדוני כחור צאת ספר ערבי, מטעם אש"ף, הנושא את השם אורי אבנרי והציונות ההתחדשת.

נאמר כי כל הרעיון של הקמת מדינה פלסטינית לצד ישראל, וכינון שלום בין ישראל ופלסטין, הוא רעיון ציוני חדש. **אם ציונות פירושה התמיכה ב"קיום מדינת-ישראל בטווח רחב" ו"חרת-שלום, וחסרי-גומלין של סוגי דריות בינה ובין הפזורה היהודית — כי אז ציוני אני.**

אם ציונות פירושה היסטריה מפוברקת, תוך גיבוב מניצות ררי קית שאבד עליהן הכח — ביאז אני מוכן להישאר בחוץ.

בקציני-מילואים את כל התפקידים שנינו טכנית, לאיישם כך. הצבא הסדיר אינו גדול ביותר, ועוצבות-המילואים מהוות כר לגיטימי ואף מתאים להרחבת אפשרויות ההכשרה והפיתוח של קצינים סדירים, בכל הרמות והתפקידים. נוצרים גם מצבים, שלצורך הקמת יחידות ועוצבות-מילואים, הסבתן או שינויין — ואף להביטחת רמת-כוננותן הנאותה, — מן ההכרח לקיים בתן גרעין סדיר קבוע, ולעיתים אף לתגברו ולהרחיבו, לסריקיוזמן שונים.

אנשי-הקבע, מצידם, מעורבנים בנעשה, ובעיקר בהתפתחויות החששות, יותר מי אשר המילואים. ואפילו בגלל סיבה זו לבדה, הכרחית "נוכחות" מספקת שלהם בעוצבות-המילואים, תופעת הרוטציה הכי רוכה ב"נוכחות" אנשי-הקבע, אם אינה מוגזמת, תורמת גם היא. כלעצמה, את יתרון הרעיון, כן יש קציני-קבע בכירים, שמוטב כי בעת מילחמה יתפקדו בשדה ולא בתפקידים האחזים, שבמקרה מילואים בעת פרוץ המלחמה. מיספסם של אלה יהיה רב יחסית דווקא בדרגות הגבוהות, ומפני שמהם ייצאו, כעבור זמן, ראשי הות.

השלכת מבטלת מראש כל סיכוי לבקרה של הישרון וההחאמה האישית

צה"ל, מן הראוי שייבחנו גם במילחמה, לצורכי רכישת ניסיון חיזוי, כמו לבדיקתם: כיוון שמדובר באנשי-צבא, אין מיבחן "מקצועי" יותר לעניינם (לא שיש, לצורך זה, גם ליוזם מילחמתי).

הבעייה איננה עצם שירות אני שייקבע במערך המילואים עדיפי הנתונים הרלוואנטיים המשתקפים מתיאורי המידע, ניתן לקבוע בוודאות כי קציני-קבע רבים מדי מיזאו תפקידים בעוצבות ובכונות המילואים האחרים. ואין מנוס מ"ראיית תופעה זו כסימפטום מוכחש של ריכוזים מופרזים, שמצא את "ריפיון" בתעסוקה, אשר בחלקה הגדול היתה, למעשה, אכסמה פסווייה.

להערכת, נגרם הדבר משום ההעלאות בדרגה שהיו סיסטמיות ותכופות מדי. כתור צאה, התנפח מיספר קציני-הקבע, בעיקר הבינוניים והגבוהים, בשיעור כה גדול, עד שכל הפסנטים האחרים לא עזרו ואל-מלא שיעבצו לעוצבות המילואים, היו נאי-לצים לשלם להם משכורת חינו, או לפטר רם, או להאט במידה משמעותית את מי מדי וקצב ההעלאות בדרגה — או לבצע פיתרון, שישלב שלושה אלמנטים אלה. פיתרונות כאלה פשוט לא באו בחשבון ב"צה"ל דאן. לכן, "פסנט מערך-המילואים" היה קרישה-צלה הכרחי.

מסיבות שונות, לא ארחיב את הדיבור על צה"ל כעת. אבל צה"ל של קודמים-הכיסורים סבל מריבוי מוגזם של קצינים בכל הדרגות, מדיספרופורציה בין הדרגות — לטובת הגבוהות; מניצרת מה-סור-מיומנה בקצינים, שעה שבאמת היו עורף ואבטלה-סמוייה, במימדים בלתי-ננס'בולים; ומפיתוח בערך הדרגה זבאיתות הקצונה, מפני קידום דוהר וסיטוני מדי, אשר יצר אצל הקצינים עולם-מושגים מעוות, והוליד ביניהם תחרות פרועה מדי ובלי-בריאה.

הייתי עושה מלאכתי קלה — ורמייה — אילו הטלתי את האחריות והאשם למצב המתואר (אשר רק אחת מגורותיו תוארה כאן) על קצינים אלה או אחרים, או על אי-מוכשרותם האישית. נהפוך הוא: בי נושאים המדוברים טיפלו, בתקופות שור, גות, קצינים טובים, שכמה מהם מקובלים אף כמעולים.

הבעייה נעוצה במושגים המעוותים, המטופשים-לעיתים והררי השליטה, שקיבצו צה"ל בידרתו, וזא עזה בידו להיפטר מהם.

אחריות הקצינים האמורים — שבעצם קיומה כמו במשקלה את לפסק, משום שטיפלת כל הרע על ה"מערכת" גורמת להתפרקות מן העיקרון החינוי וההכרחי של האחריות-האישית — מתבטאת בכך, שלא הבחינו במקור הרע ולכן, בפועל, לא רק שלא סתמוה, אלא במידה מסויימת, אף תרמו להגברתה.

נים. מיספר הקצינים הדרוש היה גדול ממיספר הסג"מים והסגנים שבגדוד-ישר"ן. כיוון שבאותה תקופה לא מנה כל השיריון הסדיר אלא שלושה גדודים ביל"ב, קל להבין שהחלטה זו לבדה גררה מייד השפעת-שרשרת: באופן מידי נוצר "מחסור" נוראי בקצינים צעירים. וכדי למלא, דחסו בכוח, לקורסי-הקצינים אף מועמדים שנכשלו במיבדקים וגם שאר המלצותיהם לא היו חיוניות ביותר. אבל היה, "הכרח" לספק את מיספר הראשים המנופח. כך, לא רק שלקורסי-הקצינים נשלחו מועמדים בלתי-מתאימים, אלא ש"אחר-כך" עוד עמדו ולחצו בכל תוקף, שיוורידו את הקריטריונים ולא ישליכו מן הקורס גם מי שמן הראוי היה שילך, רק כדי שלא יתגרע, חלילה, ה"מיכסה". כל אותה שעה לא חדלו, כמובן, מדיבורים על עליונות ה"אכיות" בצה"ל, (אלא ש"אכיות ניתנת, כמסתבר, להגדרות שונות). טכניקות-לחץ אנטי-איכותיות אלו, איפ"שרו לספק לקורס שלי את כל ערימת הקצינים שלו. אולם אילו נשאר, לפחות מחציתם, מש"קים בתיודותיהם, ולא היו הופכים קצינים, לא רק שהיו ממששים לתפקד ברמה ההולמת יותר את כישוריהם (א), אלא גם היו מתמחים במיקצועם וכעבור אותן פרקיוזמן שהוציאו — נכון יותר, ביזבוזו — בקורסי-קצינים, יכולנו לקבלם, לאותו קורס, כמדריכים מאומנים ומנוסים בהרבה. עכשיו גם נמצאו במח"זור קצינים רבים יותר משניתן לעכל ב"תפקיד-קצין אמיתיים — והדבר בלט בשעה שה"רוטציה" וההתקדמות האוטו-מטית בדרגה, הכתיבו יציאת המדריכים מן הקורס.

האינפלציה שנוצרה, נפתרה" באורח המקובל, עיידיו שהטידו עד קצינים נמוכים תפקידים שהם, כבירור, תפקידי-מש"קים; וכן, מוכרקה להם, "תעסוקה", כאמ"צעות חוספת "עוזרים", "פגנים" וכו"ב לפונקציות שונות, במקום שקודם לא נמצאו. כיתה לוחמת או צוות-טנק אייפאשר לנפח: לכן — נעשו כל התוספות הללו כ"נזב" ובעיקר במיפקדות ובמעי"ר-ההדרכה.

תוספות אלה לא היו על-תיקניות. אבל רק מפני הסיבה הפשוטה, שתיקני המוס"דות הנה"ל נופחו בהתאם — ומבחינת הרובריקות, לא הכל על מקומו בשלום. הסנט הנפוץ השלישי ליצירת, מח"סור" מלאכותי בקציני (וחוגרי) קבע, במקום שלאמיתו של דבר קיימים ביזבוז ואבטלה סמוייה, היה ניפוח הסר"פרופורציות של שיעור אנשי-הקבע במערך-המילואים.

עד ששת-הימים, איישו קצינים סדירים את רוב תפקידי המטה בעוצבות-המילואים, מרס"ן ומעלה, וכן כימעט את כל תפקידי-המיקוד, החל ממפקד-גדוד. במל"חמה האחרונה פקדו על גודדיה-מילואים קציני-מילואים.

בששת-הימים היה אחד ממופקי די האוגדות (אכרזה יפה) איש מילואים; וביום הכיפורים, עמדו קציני-מילואים בראש החזית, כי ראשית (חיים בריזכ, בדרום), ב"ראש", "מרחם" גיאומרי נוסף, (שייקה גביש, במרחב שלמה), בראש שתי אוגדות (אריק שרון ודן לנר), וכן מילוא את תפקידי-המטה בכבירים במיפקדות סיקורי הצפון והדרום.

הסיבה האחת והיחידה לכך שקציני-מילואים בכירים לא איישו תפקידים נוספים היתה, שאלה היו תפוסים על-ידי אל"מים "תא"לים ואלופים סדירים, חלקם במינוי חירום — אבל חלקם כתפקידים הייעודי חירוד.

כדי לחדד את הבעייה יש לומר, כי ביום-הכיפורים היה מערך-המילואים של צה"ל מסוגל, למעשה, לאייש את רוב תפידי המיקוד המטה, בכל עוצבות המיילואים ובכל המיקודים, בקצינים, שרמם האישית והמקצועית היתה לפחות שווה לזו של רעהים הסדירים, אשר מילאו תפי קידם אלה בפועל.

מפני שמאגר זה לא נוצר, התי לבטו קציני-מילואים רבים וטרי בים בין הרגלים בחוסר-רממש, או שימשו, כמו עזר וייצמן, "מאפחה לרממב"ד".

אחרי יום-הכיפורים אומנם גברה ההי שעות על קצונת-המילואים הפכירה, והדבר משתקף במיוחד בתחום תפקידי המיקוד הכבירים. מובן, ישנה צה"ל שגיהא חמורה, אם יפנה לקיצוניות ההפוכה ויבקש לאייש

(המשך מעמוד 13) וגם לא יופלו לעומת חבריהם, רק מפני שהללו מוכשרים ומתאימים מהם. מה ש"מגיע מגיע — ולרשות צה"ל כבר עומ"דים מומן פסנטים בדוקים ליצירת שיט"פון, בלא לטבוע בו — נכון יותר, בלא שייראה כאילו הטביע וסחף הכל.

דרגה אישית

הפנט הראשון הוא מתן, דרגה אישית," תוך מיסודה ההדרגתי ואפ"י לו הרחבתה. קצין מסויים, שרצו בהמשך שירותו בתפקיד מסויים, אבל הוא לא היה נכון להיענות אלא בתנאי שלא "יסבול" מנכונותו להמשיך — או שמא לא מיוז מת הקצין המדובר, אלא כנגמל-ליוזם מל"מעלה — ניתנה לו דרגה גבוהה מזו התיק נית לאותו תפקיד, משמע, היא ניתנה לאישיות, לא לתפקיד.

התופעה של עדייה בדרגה באו"ם תפקיד עצמו היא אחד מחזיוני המוכרים והחמורים של המשק הישראלי; וצה"ל, כפי שהשתעבב, בעיקר בין 67' למילחמה האחרונה, לא פיגר באימוץ אף אחת מן השיטות האחרונות.

חריג זה לא היה מזיק ואולי אף היה

וינגייט: 10 שנים סרן

מועיל, אילו נשאר חריג חדר-פעמי, או לפ"חות נדיר ביותר. אבל, חושי-המידה וההת"אפקות לא היו אף פעם מידותיו של צה"ל, ובמהרה הפך היוצא-מן-הכלל נפוץ ורגיל. רבים גם טובים — וטובים פחות — קיבלו דרגות גבוהות יותר, כי "מגיע להם", גם בתקופות שבין "שלכת" ל"שלכת".

עוקצה של מכה זו הוקעה במהרה על ידי פסנט שני: במקום שיוזקקו ל"דר"גות אישיות" הועלו, בבת-אחת, דרגותיהם התיקניות של תפקידים מסויימים — וכך הפך עודף של קצינים, ברמה מסויימת, ונעשה בריגע, "מחסור" חמור, מפני ש"מיספר התקנים החדשים עלה הבה על המצוי. מחסור" זה, שבמחיר-קלמוס, גרם, מצידו, האצה בהולה בקידום קצינים גורספים, תוך דאגה להעניק לכולם מייד את הדרגה המתאימה — כך, שאפילו יוכח כי הקצין המדובר איננו מתאים, כבר לא יינתן להשיבו לתפקידים, שדרגתם התיקנית מתאימה לדרגתו הישנה.

כדי להבין את פסנט ה"מחסור" ראוי, אולי, להביא דווקא דוגמה, הנוגעת לדר"גות הנמוכות, לפני שנים רבות מילאתי תפקיד בקורס להכשרת מש"קים (מפקד שאינו קצין) בחיל-השיריון. מפני היות קורס נדרשו בו כמה עשרות מדריכים, לפי רמת הקורס ואופי נושאי, ודאי ש"מש"קים מאותו סוג, רק ותיקים. כך גם נהוג, כמובן-מאליו, בכל צבאות העולם, וגם בעת שעברתי אני אותו קורס, כמה שנים קודם-לכן, היו מדריכיה-שלי מש"קים. אבל צה"ל חסר לחלוטין את תודעת חיר"גיות המש"קים — בין אמצע שנות ה-50' לראשית שנות ה-60' נרצח מממד זה סופית — וכנראה מסיבה זו, הוחלט כי המדריכים בקורס הנזכר יהיו כולם קצי"י

הזמר ניסים סרוסי

יצא לטוקיו

וכשיחזור, יפרע את החשבון

ביום השישי שעבר קיבלו כמה מערכות עיתונים הודעה אנונימית, שידעה לספר כי על הזמר ניסים סרוסי הוטל צו-עכוב יציאה מהארץ, וכי נסיעתו לפסטיבל-הזמר בטוקיו התבטלה.

ארבע שעות לפני המראתו הצפויה, ב' מטוס אייר פראנס לפריס ומשם לטוקיו, מסר ניסים סרוסי הצהרה לציבור בנו הלשון: "אני עומד לטוס לפסטיבל בטוקיו. יחד עם חיים שלף ממישרד-הפיקות אור. אני בו לחצי המדינה! גרים בארץ אנשים רעים, ואני מתבייש שאני חי בתוכם. מאז שנודע שאני עומד לייצג את ישראל בטוקיו, הוצא נגדי כמעט כל יום צו-עכוב זה או אחר, לאורדוקא על חובות. אפילו על חוזה-השכירות שיש לי, עם בעל-הבית

זמר סרוסי
ברגס האחרון

של המישרד שלי ברחוב פרישמן, הוצא צו-עכוב. בטענה שאולי לא אחזור מה פסטיבל ולכן עלי לשלם שכר-דירה לכל השנה מראש.

כולם הוציאו צווים. "כל העיתונאים בארץ קיבלו טלפונים שאני לא נוסע, מסתם אנשים שרוצים להפריע לי ומקנאים בי כל אדם שיש לו איתי בעיה ממשפטית, או חשבון פתוח, הוציא נגדי צו-עכוב יציאה. כל מי שמגיע לו ממני גרוש, הוציא צו-עכוב. לי מגיע כסף מעריית אור יתודה, עיריית אשדוד, עיריית תל-אביב ומרכז-החברה — הוצאתי נגדם צו?

"יש לי אומץ רב, אופי חזק וכווונת של ארבעה גמלים. לקחתי את עור-דקן אלכסנדר זק, ופתרתי את הבעיה. השתקנתי זק כהן ולילית נגר הוציאו נגדי צו, או דברתי עם השופט שהמשיפט איתם יידחה עד שובי מטוקיו.

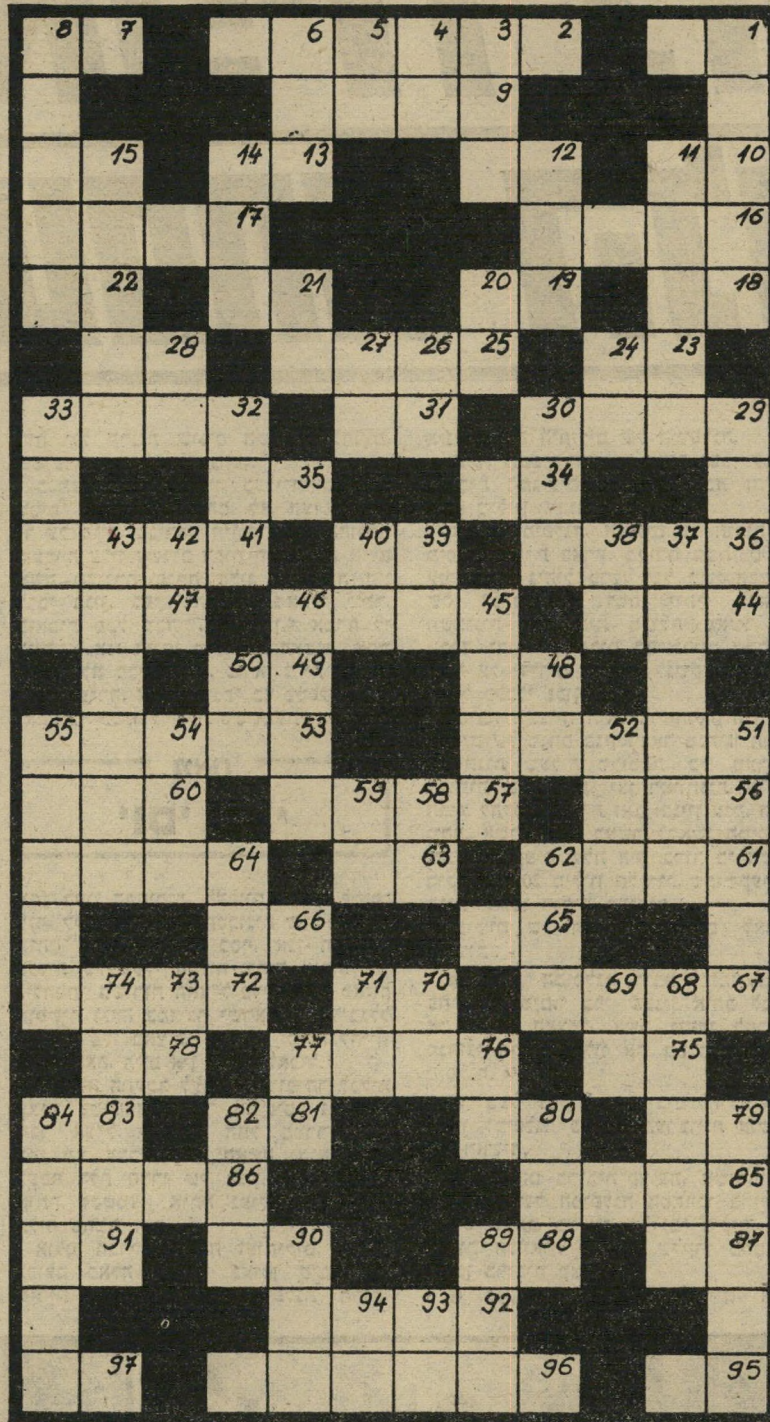
"הסתבר לי שהאדם שתופר עוברי חולי צו-הטריק, מוכר אותן באופן פרטי. עיר כבתי את. הכסף שמגיע לי עד שאתבע אותו לדין, אז הוא הוציא נגדי צו. גם את המשיפט איתו דחיתי עד שאחזור. הפר קדתי בבית-המישפט סכום-כסף הגון, וכשר אחזור מטוקיו אסדיר את העניינים.

"כעת, ארבע שעות לפני המראה, אני בכלל לא מרגיש שאני הולך לייצג את ישראל. אני נוסע, כי זה יכול לעזור לי לפתוח בקריירה בינלאומית.

"אני נוסע בלב כבד, ובהרגשה מופתת. רק מקווה שאוכה בטוקיו, כדי להוכיח לכולם שהם טעו בי."

4 שעות עיכוב. שעות אחדות לאחר שהיחה עם כתבת העולם הזה, עוכב ניסים סרוסי בגמל-התעוה למשך ארבע שעות. אנשי משרת-הגבולות סירבו להתיר את עלייתו למטוס, עד אשר יוכיח להם כי צו-העכוב-היציאה מהארץ, אשר הוצא נגדו בבית-המשפט-השלום, אכן בוטל. רק אחר שאנשי מדור הרמאות, ומזכיר בית-המשפט-השלום מר שחורי, אישרו את ביטול צו-העכוב, איפשרה מישטרת הגבולות לומר לצאת את הארץ.

תשובה העולם הזה 1994

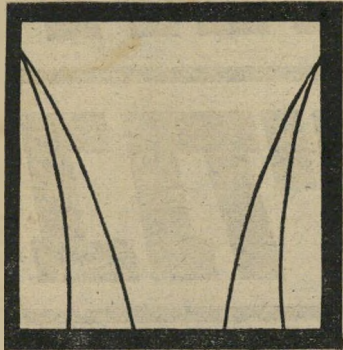
מאוזן:

1. אות; 2. היא נביעות; 7. כינור;
9. בשביל-שבילך; 10. קידומת הולנדי;
12. רשע מרושע; 13. אביו חיוני;
14. קפיצה-לגובה; 15. זאת; 16. ראשון;
17. לפני-כן; 18. בת-קול; 19. זרובית; 21. ענף; 22. קריאת-הגוף;
23. מיקוה-מים ענק; 25. קריאה גדולה;
28. נועם, רוך; 29. הגדל; 31. מין;
32. הווייה; 34. לחבה; 35. מן הסכום; 36. בן-אדם; 39. מילת-חיוב;
41. תישבי יתרץ קושיה ובעייה (ר"ת);
44. מעון; 45. בר-מכירה; 47. גידוי;
48. הסיוח-לילה (ר"ת); 49. מונח;
51. מיבצר; 53. עיוועים;
56. סופר ישראלי בעת החדשה (ש"מ);
57. המונים קטנים; 60. מחלקי היממה;
61. היכן? 63. מעבר את הבצק; 64. מחבר-אופרות צרפתי (ש"מ); 65. עוד;
66. אדם; 67. האב או האם;
70. עצם בפה; 72. ספירה; 75. סוף בלי התחלה; 76. בהול, דחוף; 78. מן הטעמים;
79. מגועל פטנטי; 80. מושת על כל אורת;
81. ירביץ! 83. חמישה-עשר (הפוך);
95. קריאה, השוואה ותיקון; 86. שימרו על השקט! 87. חצי אדום; 88. ראש;
90. חי לילי; 91. תן לי!;
92. אבן טובה; 95. מאותיות הא"ב ה'

- עיברי; 96. מין כבש צמרי; 97. מאכל אבותינו במדבר.
1. יבול; 3. עובר; 4. תליחורבות;
5. כמו 79 מאוזן; 6. גמל צעיר; 8. כלום; 11. צאצאי הדור השלישי; 12. ענף דק ויבש; 14. דרגה במישטרה;
15. מרושע; 20. עליו; 21. בתוכה; 24. קול הפרה; 26. בהמה דקה; 27. בית הציפור; 28. בן .. לחופה; 29. גול את כרם נבות; 30. מחלקי הגוף; 32. קפל בבגד; 33. אתר; 37. יישוב בארץ; 38. סימנת לרבות; 39. הרבץ; 40. גרו יאיר (ר"ת); 42. שמונה-עשר; 43. דג החי במים מתוקים; 45. תשלום עבור כלה; 46. שיח מדברי; 48. תכונת התער;
50. משה-עשר; 51. מין שיר אקטואלי בחרוזים; 52. הקדש מוסלמי; 54. נוגה; 55. שוה-ערך הגינת עבור דבר-מה; 58. מילת-שלילה; 59. קיים; 62. הברה; 64. מימטר; 68. נהר ברוסיה; 69. זכר בבקר (הפוך); 70. מזמר; 71. מילת-זירוז; 73. ישן; 74. מובטחת על-ידי צוואה; 76. חומל; 77. מתוויה-הנגינה; 79. משיבטי ישראל; 80. חיש; 82. עושה בקודש; 84. סחורה; 89. המעצמה החמישית; 90. תיכנס להריון; 93. שוטר-גדודי (ר"ת); 94. נהר באיטליה.

קשקשת 1994

הפעל את דימיוןך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: "קשקשת" ת.ד. 136, תל-אביב. ההגדרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב-אין בתל-אביב, קולנוע-המכונות היחיד בישראל.

קשקשת 1992

● סקופ: זהו הקו החדש בסיני. יעקב ליי, רח' אורלנסקי 36, פתח-תיקווה

● על זה הייתי מושיב את רביי נוביץ.

אשר רן, רח' הרצל 46, פתח-תיקווה

● הידיים ידי עשיר, והציפורניים זקוקות לניקוי.

אילנה פנשושה שוויי, קיבוץ נתיבי-הלה"ה, ד.נ. האלה

● בספרד של פרנקו כבר לוטשים ציפורניים.

אלה גוטמן, רח' תחכמוני 43, ירושלים

● קווים לדמותו של דוד בן-גוריון.

ישראל לסינגר, רח' אילת 19, בת-ים

השבוע בדרייב-אין
בשעה 5.30
"מנעשה ברובוט"
בשעות 9.30-7.15
"מושאק המוות"
של ברוס לי

בסיסונות
● שמלות הריון
● מכנסי הריון
● טוניקות הריון
● חליפות הריון

כהן מודר
תל-אביב, רח' החלום 4
קומה ב' דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 4-2)
להזמנות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

ארוכה הדרך לפרעון החובות של חרות המאפיה לוחמת במיישפחה הלוחמת

הילול למיפלגה כספים, תמורת ערבויות שניראו או בטוחות, ותמורת שיעבודים של בכסי המיפלגה, ובניין מצודת זאב.

מכות למזכירה

עם הקבוצה הראשונה של בעלי החוב חשבו ראשי חרות להסתדר. הם שייכים למימשפחה, אמר פעם בגין. אנחנו נסביר להם את המצב, והם יבינו. אולם בגין לא ידע כי המימשפחה של בעלי החובות גדולה בהרבה מאלה ש"הגיעו אליו הביתה וערכו שערוריות לשם קבלת כספים חזרה. ראשי הגיבורות דיווחו לו כי מיספר מחזיקי הצ'קים שחזרו, מגיע לעשרות בלבד. רק בחודשים האחרונים התברר לפתע לבגין כי צרים עלי מאות ואלפים חברי ואוהדי התנועה, המחזיקים בידים צ'קים בסכומים שונים, החל מ-500 לירות ועד כמה עשרות אלפים, צ'קים שכולם חזרו מהבנק בציון: "גא לפנות למושך" — המונח העדין לאין כיסוי. כשהחל הלחץ על ביתו של בגין ועל לישכתו במצודת זאב להפוך מיסדר של ממש, ביקש בגין לדעת כמה צ'קים של חרות, או של הקרן הכספית של חרות, קרן תל"ח — מסתובבים בשוק. איש לא יכול לתת לו תשובה מוסמכת על כך. בכל פעם שהיה מגיע בעל צ'ק כזה ועורך שערורייה, היו נותנים לו צ'ק אחר תמורת זה שחזר, לעיתים קרובות צ'ק גדול יותר, כפיצוי על עוגמת-הנפש ש"היתה לו, לתאריך מאוחר יותר. גיבורות המיפלגה, שעמדה בלחץ כה גדול, לא השתלטה על רישום הצ'קים, ופעמים רבות אף נתנה צ'ק שני או שלישי, מבלי לקבל חזרה את הצ'ק הראשון, שחזר ללא כיסוי.

אולם ליוטקה קרמרמן היתה הערכה, אשר בחרות מקבלים אותה כריאלית, הוא דיווח לבגין כי לדעתו מסתובבים עתה בשוק החופשי צ'קים הקשורים בחרות, בסכום העולה על 30 מיליון לירות. ה"מדובר הוא רק באותם צ'קים שניתנו לחברי התנועה ולמלווים בריבית-קצוצה. לבגין ולשאר חברי ההנהלה בחרות נדמה היה, כי למרות אי-הנעימות שבי שערוריות, שעורכים להם מדיינים ליד בתיים ובמישרדיהם, לא נשקפת סכנה לחייהם או לגופם. אולם דיעה זו הופרכה במהרה.

מי שתקף את בגין ליד ביתו לא הצליח אומנם לפגוע בו אלא בחבטה אחת. אחד מעוזריו של בגין ואיש-סודו, יחיאל קדיי שאי, נתן את הגירסה שלו לתקרית. "אל מר בגין באים הביתה בעלי-חוב רבים, כדי לבקש ממנו לזרז את תהליך תשלום הכסף שלהם על-ידי המיפלגה. חלק מהם נעימים יותר, וחלק נעימים פחות. יש כאלה ש"מביאים לו מיכתבים ומשאירים לו את המיכתב, כי לא נעים להם לדבר עם בגין מנים-אל-פנים בעניין זה. אחד מאלה ש"הביא למר בגין מיכתב התרגז קצת, ו"כאשר הוא מסר לו את המיכתב, נדמה היה כאילו הוא מכה אותו. אבל זה היה רק אחד מגי רבים".

ואם לא היה די בתקרית עם בגין, הרי זו שאירעה למזכירתו הנאמנה, יונה קליי מבוציקי, זעזעה את בגין, הגיבסלמן הי מושלם בכל הנוגע לנשים, יותר מזו ש"אירעה לו-עצמו. ימים אחדים אחרי התקרית הראשונה הגיע אחד הנושים למישרדו של מנחם

אינם נושיה היחידים של המיפלגה. במשך השנים הצליחה חרות לסבך עצמה בחובות המגיעים כיום, מהערכה זהירה-ל-80 מיליון לירות.

חובות המיפלגה, העולים על חובות כל מיפלגה אחרת בארץ, מקורם בשתי סיבות עיקריות: ניהול כושל של משק-הכספים של המיפלגה, שדמה יותר לניהול-חשבונות של חנות מכולת מאשר של חברה גדולה. היחסים הפיננסיים הסתמכו יותר על ידידים וחברים לנשק מאשר על ניהול כלכלי נכון.

הסיבה השנייה היא יצר הראוותנות ה"מפותח של מנחם בגין ושאר מנהיגי חרות, ראוותנות שעליה מבוססת כל מערכת בחירות של חרות. יצר-ראוותנות זה אף הביא להקמת מצודת זאב, בניין ענק, הדור ויקר, אשר ניבנה כאשר לראשי המיפלגה ואנשי הכספים שלה היה ברור כי הקופה ריקה, וכי 20 מיליון הלירות שהושקעו ב"בניין הפכו חובות מעיקים. הנושים של חרות מתחלקים לארבע קבוצות:

- ותיקי המיפלגה, רובם לוחמי "מיש" פחת הלוחמים, כפי שבגין אוהב לכנות את ותיקי האצ"ל, אשר נזעקו לקריאת מנהיגי חרות והילול את חסכוניותם ל-מיפלגה.
- בעלי-עסקים המקורבים לחרות אשר הילול למיפלגה כספים, בערבויות אישיות של ראשיה.
- מלווים בריבית-קצוצה, אשר ראשי הפיננסים של המיפלגה הסתכסכו ברישתם והציפו אותם בצ'קים על-גבי צ'קים, כדי לכסות הלוואות קודמות שלקחו מהם — גסיכין בריבית קצוצה.
- בנקים ומיפעלים כלכליים אשר

רות של קרנות שונים השייכים לחרות, שמועד פרעונם חלף מזמן. במצודת זאב" היו בעלי-החוב מנו" מסים יותר, איש מהם לא העז להרים יד על בגין, שניראה חיזור לאחר התוויה שעברה עליו עשרים דקות קודם-לכן, אולם אשה מבוגרת פנתה אליו ומילותיה היו לגבי בגין, כפי שהתבטא מאוחר יותר, כואבות מכל מכה. "מר בגין", אמרה לו האשה, "אני הייתי מלוחמת האצ"ל. אתה עכשיו לא מכיר אותי, כי אז הייתי הרבה יותר צעירה. אני האמנתי בך כמפקד שלי, ואחרי-כך כמנהיג שלי. כששמעתי את קרי

מאח 'וסי' ינא'

אתך לפני הבחירות, להלוות כספים למיפ" לגה, לקחתי את כל החסכוניות שלי והבאתי אותם לכאן. אין לי כסף, אני חיה על פנסיה של בעלי המנוח שהיה מורה. אני נילחמתי בשורות האצ"ל כדי לחיות כאשה חופשית וגאה במדינת ישראל. היום, בגלל המפקד שלי באצ"ל, אני לא יכולה לחיות כאשה גאה. היום אין לי מה לאכול". בגין לא התעכב לענות לה, ומיהר לכלוא עצמו במישרדו. אחד הנושים, גם הוא חבר אצ"ל לשעבר, החל ממרר בבכי למישמע דבריה של האשה. הוא מיהר לעבר דלת חדרו של בגין, ניסה לפתוח אותה, וכשמצא אותה נעולה החל דופק עליה בחמת זעם. אולם חברי-המיפלגה הוותיקים, רובם ככולם כאלה שעברו באופן טבעי מ" שורות האצ"ל לשורות מיפלגת חרות,

"אני ארצה אותך! אני אשים לך סצצה בבית!" מנהיג הליכוד, מנחם בגין, נדהם, האיש שעמד מולו, בפתח ביתו של בגין בתל-אביב לא היה מוכר לו. כשיצא בגין מפתח הבית, התי נפל עליו האיש בחצר, חבט בפניו וצעק: "רצחתם את אשתי! אשתי מתה בגלל שסיבתם את המימשפחה שלנו בחובות! אם היא מתה, גם אתה תמות!"

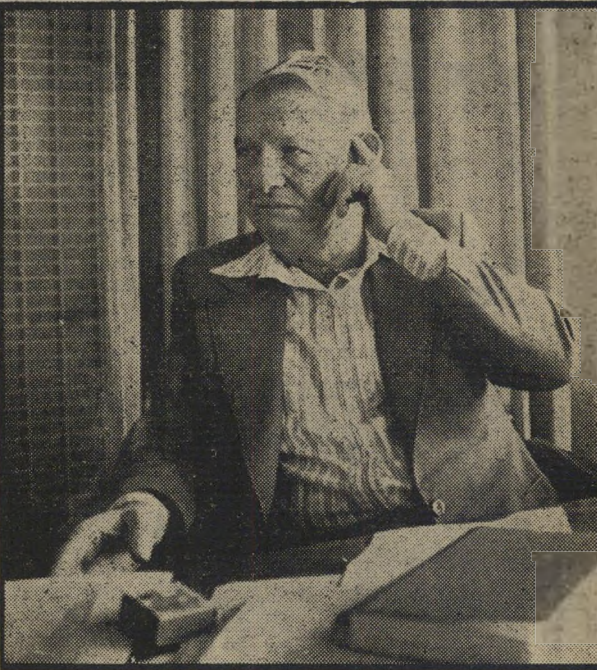
בגין, מנהיג האצ"ל לשעבר, אינו רגיל בהתקפות פיסיות עליו. הוא נסוג לאחור וחשב להיכנס חזרה לדירתו, כדי להסתתר מפני הצועק. עוברים-ישיבים שזיהו את בגין, מיהרו לתפוס את התוקף ולהרגיע אותו. היה ברור להם כי הוא דובר אמת, התוקף לא היה יכול להיות מוגדר כ" ביריון אלים. זיפי הזקן שעל פניו והי כיפה על ראשו העידו כי אכן, האיש שרוי באבל על מות אשתו.

רק אחרי שהאיש נרגע, הצליח בגין להסתלק מביתו. הוא נכנס למכונית, שבה ישב כל אותה עת נהגו ומיהר למצודת זאב, מושב מישרדי תנועת-החרות.

אין לי מה לאכול!"

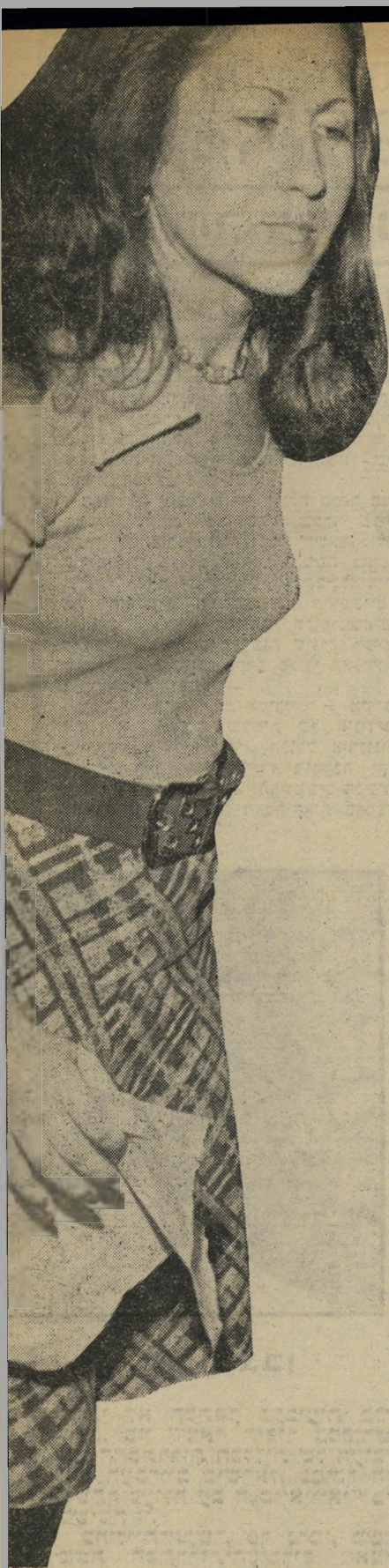
אולם גם שם לא נתנו לבגין מנוחה. על לישכתו המפוארת בקומה ה-12 של הבניין המונומנטלי ברחוב המלך ג'ורג' צרו עשרות נושים כשהם מנספים בצ'קים חסרי-כיסוי של המיפלגה, ובשטר

* ראשי חרות פנו אל העולם הזה בבקשה שלא למסור את כתובתו של ח"כ מנחם בגין, לשם שמירה על ביטחונו.

"אשתי מתה!" אחד הנושים, חבר ותק של המיפלגה, ערך שביתה במיש" רדיו של בגין, וסיפר לכל, כי אשתו נפטרה בגלל החובות שנגרמו לו על-ידי חרות. אלמן אחר תקף לפני מיספר שבועות את בגין בפתח ביתו, ודרש להחזיר לו את כספו, באותה טענה.

"אשתי לוחמת!" ח"כ איתן ליבני, ראש המגבית של חרות, אשר בביתו הונחה לבנת-חבלה, אינו נבחל מאיומי המאפיה. "גם אני וגם אשתי היינו לוחמים באצ"ל, ואנחנו לא פוחדים מאיומים של פושעים," אמר השבוע ליבני לכתב "העולם הזה".

אשלם רק למי שאני מוכרה, נהג אז קרמרמן לומר.

אולם המשאבים הכספיים שעמדו לרשות קרמרמן לא עמדו לו כדי להפגין את כישיונותיו הפיננסיים. הוא אומנם ממשיך לכהן כגזבר המפלגה, על-פי בקשתו הישית של בגין, וכדי לשמור על כוחו הפוליטי בתוך המפלגה, אך כיום הוא מסרב לעסוק בתשלום החובות.

כאחראים על תשלום החובות מונה שניים: משה גני ויצחק שרגאי. שני חברי חרות מהשורה השנייה, הידועים בנאמנותם לבגין. סודרה להם לישכה בקומה ה-11 של מצודת זאב, ובה הם מקבלים את כל בעלי החוב המגיעים ללישכתו של בגין ונשלחים ממנה אליהם.

לשניים יש שיטה פשוטה לחלוטין. הם משתדלים להוציא מבעלי-החוב את הצ'קים שחזרו, כדי שלא תהיה לאף אחד מהם עילה להגיש תביעה פלילית כנגד התחייבותם עליהם. ונותנים להם צ'קים אחרים לתאריכים מאוחרים יותר. אולם פעמים רבות מדי קרה, שגם הצ'קים המאוחרים חזרו, והנושים אינם מסכימים להחליף אותם בשלישית ודורשים רק מזומן. תהילה מנסים לשכנע אותם בנועם, אך אם אין מצליחים בכך מגרשים אותם מהחדר.

כשעבר חוק הקונסולידציה של המפיגות את הקריאה הראשונה בכנסת. נשמו ראשי חרות לרווחה. לא ברור כמה צריכה היתה חרות לקבל בעיקבות חוק שעוריייתי זה, שהיה קנונייה בין חרות למיפגת-העבודה, כדי לכסות את חובות שתי המפלגות הגדולות. בתחילה טענו ראשי חרות כי חובותיהם מגיעים ל-15 מיליון לירות בלבד. לא נקפו שבועות ספורים, והסכום הוגדל ל-30 מיליון לירות. אחרי שברור היה כי החוק יאושר, הודלף לעיתונות כי החוב מגיע ל-60 מיליון לירות, ואילו עתה הוא עומד על 80 מיליון לירות. התיקונה הגדולה של חרות היתה, כאמור, חוק הקונסולידציה. אולם כבר שבועות מיספר לאחר שהחוק עבר בקריאה ראשונה בכנסת, תוך כדי זעם ציבורי, החלו מגיעות השמועות על כוונת ראש הממשלה יצחק רבין להמית חוק זה מיתת-נשיקה שקטה. רבין נבהל מן הזעם הציבורי, וי-החליט להופיע כמי שאינו נותן לחוק שעוריייתי זה לעבור, למרות תמיכת מיפגת-העבודה בו ותמיכת חרות.

לפתע הסתבר למנהיגי חרות, כי הישועה שהיתה כה קרובה אליהם הסתלקה, וכי עליהם להתמודד עם אלפי נושים המיימוג, עם מוסדות בנקאיים, עם מלווים בריבית-קצוצה ומה שגרוע מכל, עם גוביי המאפיה שאינם בוחלים בשום אמצעים, על איתן ליבני הוטל לפתוח במגבית בין חברי המפלגה בארץ. היה ברור כי מקורות חרות לכספים מחבריה סתומים כימעט לגמרי, מאחר שאוהדי התנועה, היעשירים והעניים, כבר נתנו את כל שהיה ביכולתם, לדיברי ליבני הגיעו כבר התימוות לכמה מיליוני לירות, אך האמת היא שרבים תרמו לחרות בצ'קים של המפלגה עצמה — צ'קים שאינם שווים את הנייר שלהם.

חרות החליטה לצאת למגבית בחו"ל. השנורר הקבוע-כימעט של המפלגה, ח"כ חיים לנדאו, נשלח כבר פעמיים לארצות דרום-אמריקה, שם יש לחרות סניפים וי-אוהדים חזקים. דוברת של חרות, ד"ר אליהו ("אלי") בן-אלישר נשלח לארצות הברית, כדי לבדוק את נכונות אוהדי התנועה במדינה זו לתרום. בגין עצמו הבטיח, כי אם יכלו כל הקציני, ייצא הוא עצמו לארצות-הברית ולדרום-אמריקה כדי לעזור למגבית.

בינתיים אין למגבית זו תוצאות משמעותיות, אולם ראשי המפלגה חוששים כי בעוד שהיא לא תצליח לגייס כספים רבים, היא תביא לכך שהסוכנות הבטל את הכספים שהיא נותנת לחרות לפי היסכום של הסוכנות עם המפלגות.

רק שלא

יישפך דם!"

פני חרות עומדות עתה מיספר דרכים כדי להינצל מהשואה, או לפי חות לדחותה. הדבר הדחוף ביותר הוא להגיע לידי הסדר עם ראשי המאפיה, לתת להם ערבויות-כבוד שיתקבלו עליהם.

סיפר השבוע אחד ממקורבי גובי הימאפיה לכתב העולם הזה: "אם בגין יתחם לי על צ'ק או שטר, אני מוכן לדחות את ההוצאה לפועל. אם בגין לא יחתום, לא יעזרו להם כל המילים היפות. אנחנו נוציא מהם את הכסף עם מיץ. תאמין לי, אני מכיר את החבר'ה שמחזיקים את הי

מנחם בגין, הנערץ על חברי מופלגתו הוותיקים, אשר רבים מהם היו פקודיו באצ"ל ושייכים למישפחה הלוחמת, נמצא פעמים אחדות במצור בביתו או בלישכתו, כאשר בעלי-החובות באו לדרוש ממנו, אישית, לכסות את חובותיהם. באחת הפעמים אף הותקף בגין על-ידי נושה נרגז.

חבטה למנהיג

חקירת המישפחה גילתה כי הכתובת לימיטען החבלה לא היתה ארידור עצמו. מינחי המיטען התכוונו לעורר-דין אחר היושב באותם מישרדים, עורר-דין רוני מילוא (מילקובסקי). מילוא, הקשור בי-עסקים עם ארידור, קיבל לידיו את הי-טיפול המישפטי בנושא החובות של חרות, והוא מייצג את המישפחה כאשר הנושים פונים דווקא לדרך החוקית.

מילוא זכר כי פעמים אחדות, כאשר דחה פנייה של נושים לתשלום מידי, הם איימו על המישפחה, דרכו, כי עוד יהיו צרות. המאיימים ביצעו, איפוא, את איומם. הצהרותיו של יורם ארידור ליבני, כנראה, את המדווח, וגובי העולם-התחתון החליטו להראות את נחת-זרועם בשנית.

באחד הבקרים, לפני כשבועיים, גילתה בתו בת ה-17 של ח"כ איתן ליבני, לבנת חבלה ליד דלת דירת הוריה, ברחוב כצנלסון 19 בתל-אביב. המישפחה הוועקה, פירקה את הפצצה וקבעה שוב: "גובי העולם התחתון הניחו אותה".

מייד לאחר שהגינו את הפצצה אצלי בבית, התקשרו אלי והודיעו לי כי זו רק אזהרה. גם אצל ארידור היה מונח פתק ליד מיטען-החבלה. שאמר, אזהרה! סיפר השבוע ח"כ ליבני. "אני לא פוחד מהם, וגם המישפחה שלי לא. גם אשתי וגם אני היינו לוחמים באצ"ל, והעולם-התחתון לא יכול להפחיד אותנו. הבת שלי אינה פוחדת וגם הבן שלי, רביסון בצבא. בי ודאי שאינו פוחד מפושעים".

אך בחרות החלו חוששים. "אנחנו לא משתמשים בשומרי-ראש", אמר איתן ליבני. ואומנם, המפלגה לא שכרה שומרי-ראש לראשיה. בגין עצמו, שלו ביקשו להצמיד שומרי-ראש אשר יגן עליו ועל בני-ביתו, סירב. למרות זאת קיבל השוער של מצודת זאב הוראות ללוות את בגין לכל מקום שבו לא נמצא בנימין, נהגו הוותיק של בגין, ולשמש לו שם כשומר-ראש. השוער, איש-אצ"ל ותק שאף נפגע באחת ההתחליוות שהיו לאצ"ל עם הי-בריסים, אינו מניח לבגין, ומלווה אותו כצל בכל אשר יילך.

צ'ק

תמורת צ'ק

יזבר המישפחה ח"כ יוסף ("יוסי קה") קרמרמן נשא את ידיו בכניעה. הוא לא הצליח להתגבר על חובות המישפחה שכניוברה מונה. אך כשנסו ל-תפקידו כגזבר המישפחה, כדי להציל אותה מהתמוטטות כספית, ערך קרמרמן מיספר שינויים אשר לדעתו יכלו להציל את חרות. הוא סגר את העיתון היום שגרר הפסדים עצומים, דרש לרכוש בידיו את כל הכספים הנכנסים למישפחה — כספי הכנסת, הי-סוכנות, המגבית היהודית וכספי התרומות — ואלהם צירף כספים אישיים שלו. קרמרמן גם דרש שאיש מהמנהיגים, כולל בגין עצמו, לא יתערב בצורה שבת הוא יחזיר את חובות המישפחה, ולא ילחצו עליו, לעשות פרוטקציה לאנשים מסויימים אשר המישפחה חפצה ביקרם. "אני

חרות, ובידיו צ'ק על סך 5000 לירות, אשר חזר מהבנק ללא כיסוי. הצעיר סירב להזי-דהות בשמו, אך דרש בקולניות רבה כסף מזומן תמורת הצ'ק. יונה סירבה להכניס אותו לחדרו של בגין, וכשהחל הלה, יהיה בחור גבוה, שרירי ואדום-שיער להשתולל במישרד, היא דרשה ממנו לצאת החוצה. הוא סירב, ותקף את יונה.

המישפחה הוועקה מייד למקום, אולם הצעיר הגייג'י הסתלק עם הצ'ק שלו עוד קודם שהגיעה כשהוא מבטח כי יחזור, לא היתה זו הפעם הראשונה שהמיש-טרה הוועקה למצודת זאב בחודשים הי-אחרונים. "אחת לשבוע בממוצע", סיפרה אחת מעובדות חרות, "אנחנו מוועיקות את המישפחה לכאן. מאז התקרית שהיתה עם יונה, אנחנו מוועיקות את המישפחה בכל פעם שתאוירה מתחממת. אבל הברייונים מסתלקים עוד לפני שהמישפחה מגיעה".

פניות של הנהלת חרות למחוז תל-אביב של המישפחה, בבקשה להציב שמירה קבועה ליד מצודת זאב וליד ביתו של בגין, נידחו על-ידי המישפחה בטענה שאין ברשותה כוח-אדם לכך. אך בעוד שאפשר להשתלט על אוהדי חרות, ולהרגיעם בעיקר באמצעות מילים טובות של המנהיג בגין, או בעזרת צ'קים גדולים יותר ולתאריכים מאוחרים יותר — אשר בציורף אליהם באה תמיד הבטחה, שלעיתים קרובות אינה מתקיימת: "הפעם זה יהיה בסדר" — אי-אפשר היה להרגיע בצורה כזו גורם נוסף, שניכנס לחוך מערבולת החובות של חרות.

גובי

המאפיה

מיספר בעלי-חוב אשר, לדיברי אנשי מנגנון המישפחה, שמותיהם ידועים, מכרו את הצ'קים שלהם לקבוצת ביריונים, מאפיה של גביית חובות. בעלי-החובות הגדולים אשר החליטה, כי החובות של חרות אבודים, ניסו להציל חלק מכספם ומכרו את הצ'קים למאפיה, תמורת 40-50 אחוזים מהסכום שהיה נקוב בהם.

לפני שביריוני המאפיה, אשר שמותיהם כפי הנראה ידועים לראשי המישפחה, ניגשו לפעול בשיתוף הידועות להם, הם ערכו כמה סיור-איומים במצודה, והבטיחו לי-ראש המגבית יוסף המישפחה, ח"כ איתן ליבני, ולגיוזרה של קרמרמן, כי אם החוב לא יישרע, הם יינקטו יד חזקה.

איומי המאפיה לא עזרו, והמאפיה עברה מדיבורים למעשים. לפני מיספר שבועות הודיע ח"כ יורם ארידור למישפחה, כי מיטען חומרי-נפץ נמצא בפתח מישרד, מישרד עורכי-דין ברחוב אחד-העם 106 בתל-אביב. ארידור מיהר גם למסור לעי-תונת הצהרות אמיצות ביותר, מהסוג של "אנחנו לא ניכנע לטרסנות". לחוקרי-המישפחה היה ברור, כי המיטען הונח על רקע של גביית חובות, אך איש מחרות לא הבין מדוע נבחר דווקא ארי-דור כקורבן המאפיה, וזכה בעיקבות זאת בפירסום נרחב. ארידור לא טרח להסביר זאת, אבל

זכות למזכירה

מזכירתו של בגין, הותקפה אף היא על-ידי אחד הנושים, שדרש לקבל כסף מזו-מן עבור צ'ק של מיפלגת חרות שחזר.

צ'קים. הם לא יוותרו על גרוש אחד, אפילו אם יצטרכו להיכנס לבית-סוהר."

האפשרות שהם ייכנסו לבית סוהר, היא אפשרות נוחה לראשי חרות. ואומנם, מני-היגי המישפחה קיבלו הבטחה ממפל"ח הי-מישפחה, שאול רוזוליו, שמניחי מיטעני-החבלה והמאיימים-בטלפון ייתפסו. צוות מיוחד, הכפוף למטה הארצי, הורכב כדי לגלות את הגובים. למישפחה גם ידוע מי הם הגובים מהעולם-התחתון. שבידיהם נמצאים הצ'קים של חרות, ואשר הם מני-חיהמיטענים והמאיימים-בפוטנציה, אולם ידיה של המישפחה כבולות, משום שעדיין אין נגדם ראיות.

"אני רק מקווה לדבר אחד", אמר הי-שבוע אחד מראשי חרות. "אין לי ספק שבסוף גניע לידי פיתרון, אבל אני רק מקווה שלא יישפך דם ולא ייגרם נזק לרכוש, עד שיגיע הפיתרון המיוחל."

פעיל מק"י מנהל בשם ההסתדרות פעולות־ביון „פרטיות” להשגת מידע סודי על מפלגות ואיגודים קומוניסטיים באירופה * ההסתדרות מכחישה כל קשר עימו ומזכירה את סוכנות־הביון האמריקאית *
מי מעוניין בהכנת „תיקים” על פעולות מיזרח־אירופיות?

**הַאִישׁ
הַכּוֹתֵב
אֶל
הַכּוֹבֵד**

מאת יגאל לב'ב

יֵאִיר צֶבֶן

אני לא הסתמך בקביעות בדי
ויות. בין השאר הזכיר במפורש
ת ההסתדרות הכללית של העוב
ים העבריים בישראל, כמוסד הי
שטת פעולה עם ה"סיאייאי" בי
שימה זו.

בחו"לית הקשר, כך נרמז, משי-
שת חסדרות העובדים האמי-
קאית הגדולה, המממנת הרבה
ן הפעולות הבינלאומיות של ה-
סדרות הישראליות, כמו המכון
אמריקאית שלה.

ירוחם משל הכחיש את כל ההאשמות
אלה מכל וכל, בהשיבו לשאלתה של
די אגנרי, במליאת הוועד-הפועל של ה-
תחברות (ההסתדרות) - בית-ספר ל"ד
ל"ה" העולם הזה (1980), הוא טען כי אני
שקר. אבל הוא לא השיב לשאלה פשוטה:
דוע לא הגישה ההסתדרות תביעת-דיבה
על המחבר? בארץ, בבריטניה או ב-

השבו קיבדה כל הפרשה ה-
את מיפנה דרמאתי. לתמונה נכ-
ה גורם חדש — מעין צלע שלי-
ית במשולש: מק"י.

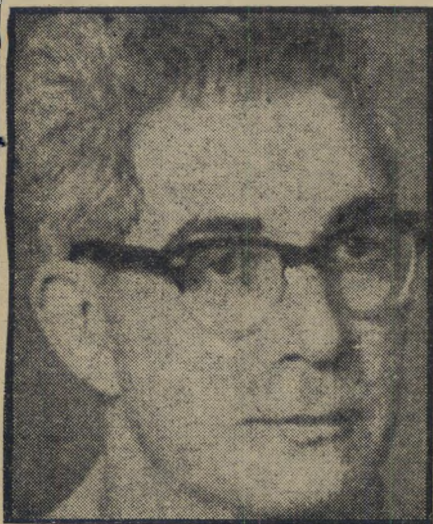
מאז התפלגה המפלגה הקומוניסטית הישראלית ב-1965, בין רק"ח, הנאמנה לר"מ, שאימצה לעצמה קו סובייטי וביטוי קיוני, האשימו אנשי רק"ח עמיתיהם לשעבר בכך שהם משרתים את האמריקאים. לא פעם אף טענו כי ירות זה חורג מגדר פעולה פוליטית יורתית.

טענות אלה לא הוכחו מעולם. אימנם,
ל הנה לנוש כי לאמריקאים הנה עניין

רב מאד בפעולתה של מיסלגה "קומוניס-טית", המנהלת תעמולה אנטי-סובייטית חריפה ביותר, והמשתדלת לחדור למיפ-לגות הקומוניסטיות באירופות. אולם לא הוכח כי מקי' חרגה מפעולות תעמולה. השבוע נתגלה מוסמך, המטיף אור חדש על הקשר המיסטורי וי' עי' כל מערכת היחסים הסבוכה של מקי' (שהפכה ביתיים חזק במוקד) ההסתדרות והאינטרסים באמריקאים.

גיבור הפרשה החדשה הוא יעקב וילבר, מראשי הפעילים במק"י, כיום מראשי הפעילים במפלגת מוקד.

22 בספטמבר שלח וילבר מכתב ל-ישראלי לשעבר, היושב ברומא. ישראלי זה היה בעבר קומוניסט פעיל במק"י, וקשר האהיה קושרי-קירבה עם ראשי המפי-לגה הקומוניסטית האיטלקית. הוא התיידד במיוחד עם אישיות מרכזית במפלגה, תי-אורטיקו ופוליטיקאי ידוע. כל השנים שמר על קשרים עם מק"י, קיבל ממנה

יעקוב זילבר

באופן שוטף חומר מודפס, והיה בר-סמך
בענייני-ישראל אצל ראשי הקומוניסטים
האיטלקיים.

עֵתָה קִיבַּל מִיַּעֲקֹב זִילְבֵּר מִיִּכְתָּב שֵׁ-
הַדְּהִים אוֹתוֹ.

להלן נוסח המכתב במקורו :

„חבר... חיקר,
מ„קול-העם“ ו„במוקד“ אתה יודע,
כלי ספק, כי מק"י כאירגון ו„קול-העם“
בביטאונן חדלו מהתקיים, כי התמזגו
במיפולגת „מוקד“ אחידה.

מאחר ש"מוקד" אינו יכול, מטעמי תקציב, לקלוט את כל עובדי שני האיר-גונים שהתמזגו, "השתחררו" חברים אחרים, וביניהם גם אני.

חיפשתי, איפוא, עבודה חדשה, ואני
כבר עובד לניסיון בעתי"ס, כמתרגם ו-
ממשכתב סוכנויות-הידיעות. אך במיקרה
הטוב תהיה זאת עבודה חלקית, וחו-
ספתי לחפש אחר השלמה.

הנה, נודע למחלקת הקשרים הבינלאומיים של ההסתדרות שאני "חופשי", למאמצי הכיבוש פנה אלי בהצעה, שאקבל את "התק" האגודים המיוחלים אירופים, ויטעל התקדמות הנסיון, להקים ארגון חדש של הארגונים המיועדים. התחלות בכיוון זה כבר נעשו, כפי שאתה יודע בוודאי. אכן, כמובן, "פרנסה" אבל התחלת טיפול בכיוון זה מצד ההסתדרות, ומטעמה שלידי, וראית לי חשובה למדי. לכן השקעתי עבודה וכסף בהתקשרות לכל אותם האגודים בארצות השוכנות.

ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ-ישראל

הועד הפועל

תשובה נא להזכיר :
המח' לקשרים בינ"ל

תל-אביב, יום ו' בכסלו תשל"ו, 10.11.75
המען למברקים: עוברים תל-אביב, ט' ויום: 261111-35
בית העד הפועל, רח' ארלחורוב 93, ו-אביב

לכבוד

הח' יאיר צב

נודע לי באמדינת ה' z. בהם שמסרת לו שבאחר השבועונים עומדה להתפרסם בחבה

בזכור לך, הומלץ זה' זילבר עד ירך לעבודה במחלקה לשברים בינלאומיים של

ההתחדדות, ואז מסרתי לך שאין באפשרותיגו להפסיק אותו בכל מכלול מינהליות, את הורעתי

זו מסרתי גם לה' זילבר עצמו, כעת שהביא למשרדנו הנה דוגמאות של עבודותיו. מאז לא

קיימת כל עשר צט וזו זילגער.

מצאתי לנכון לפיין עובדות אלה למקרה שתתעוררנה בעיות כל שהן סביב הכתובת

שהזכרת.

במיטב הברכות,

מברהם אלוך

מנהל המחלקה לקשרים בינ"ל

מיכתב־ההכחשה של אברהם אלון

35

„אנחנו ציונים מבטן ומלידהו" אמרו

התינוקות הערביים שנולדו השבוע בכפר-סבא

שם כיכר-ציון לכיכר-האום.

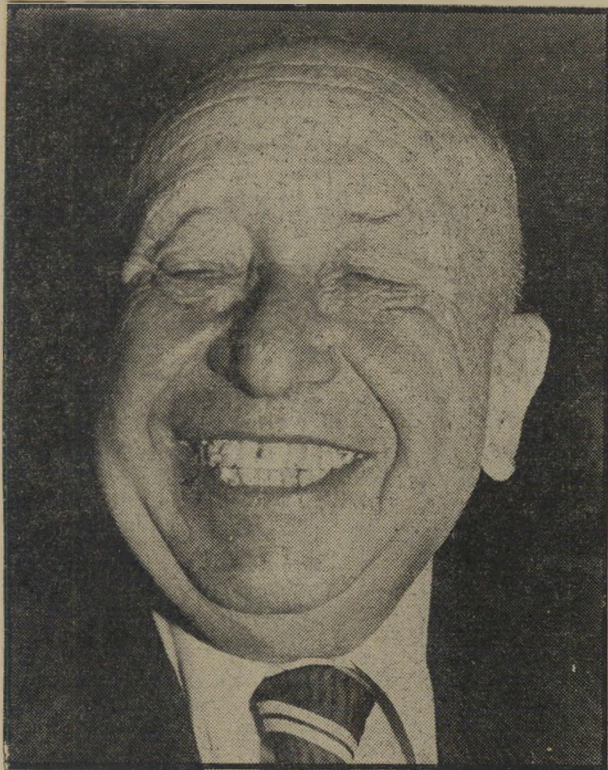
■ חבר החוג, סוכן הביטוח מיקי מילר טען, כי מפא"י שלחה ממשלה לספרד בראש שנות אורו אלפרט, כדי ללמוד את סוד השילטון הניציזי ללא-פרישה.

■ הדוקטור שמואל מליך, מנהל בית-החולים לילדות ב-כפר-סבא, החליט להפגין את הודהו עם הציונות עליידי תלית שלט מאיר-עניינים בפתח חדר-הילדים בבית-החולים, שאמר: „אנחנו ציונים מבטן ומלידהו". המעשה עורר פליאה רבה. שלושים אחו מהתינוקות הגולדים בבית-החולים הם ער-בים מבטן ומלידהו.

■ בדיון על ענייני רווחה, שקיימה הממשלה, התלונן שר-המיטרה שלמה הירל, הי-נחשב כבעל-חזקה על ענייני הרווחה, על מיעוט התקציבים המוקדשים לנושא. בלהט הי-וויכוח כינה את התקציבים ב-שם „תקציבים".

■ עם מותה של מנהלת „אולפני-הסרטה בישראל", מרגרט קלאוזנר, נזכרו אחי-דים מיידיה בכמה סיפורים פיקנטיים, שסיפרה מרגוט כשי-היתה בחיים. בין השאר אהבה לספר כי למרות גילה המתקדם, ולמרות שאינה שייכת לדור של ילדי-הפרחים, התנסתה פעם בלקיחת אל-אס-די, תחת השגחת רופא. מכיוון שרצתה לראות מה זה, את חוויותיה סיכמה בערך כך: „היו לי תמונות מעניינות ביותר, אך הגעתי למסקנה שאפשר להגיע לאותם מצבים שאלהם הגעתי בעזרת האל-אס-די, בדרך הי-טבע בעזרת הפאראפסיכולור-גיה. אפשר בתחלת להיות שיי-כור ולא מיינ". ועוד: „הפא-ראפסיכולוגיה החזיקה אותי תמיד, ונתנה לי כוחות חדשים, אין עולם של מעלה ועולם של מטה. לדעתי, הכל עולם אחד".

■ אגב, בין המומחים לי-פאראפסיכולוגיה מקרב הפור-סטרנים של האוניברסיטה, התי-נהלה השבוע תעמולה שקטה נגד ההשתתפות בהלווייתה של

יוסף לם
מי שהיה חבר-הכנסת ושופט מחוזי, הונח במסיבה דיפלומטית ברגע של עליצות. השופט יוסף לם סיפר על חוויותיו בבית-המישפט.

תרעומתו על שעובדי השגריר-רות נוסעים במכוניות-פאר עני-קיות, דבר שבוודאי מרגיז את האמריקאים. השגריר דיניץ הסביר לאלון, כי עובדיו נאלי-צים לקנות מכוניות אלה, מי-אחר שאין להם די כסף לרכישת מכוניות קטנות.

■ בחוגי יושבי אכסודוס פרחו הבדיחות על רקע פסי-טיבל הציונות. הכובש את הי-ארץ. אחת מהן אמרה כי הוחי-לט לקרוא לכל הרחובות והי-כיכרות עלי-שם הציונות, כיוון שבארץ תמיד קוראים לחובות על-שם נפטרם. בדיחה אחרת אמרה שלאור מעשיהפיצוץ ב-ירושלים צריכים לשנות את

עכשיו שומעים לא רק עליו, אלא גם עליהם.

■ צי'צ' עצמו חגג בשבוע שעבר את יום-הולדתו ה-48. אנשי לישכתו קישטו את חדרו בפרחים, ובישיבת ההנהלה היה אפילו מי שקם לברכו. סגן ראש-העיריה, חיים בסוק, אמר כי 48 בגימטריה הם מ.ח. והיה מי שטען כי כוונתו של בסוק היתה לרמוז לראש-העיר כי בגילו הגיע הזמן שיפציץ את מוחו.

■ שרי-החץ יגאל אלון הגיע בשעתו לביקור בשגריר-רות ישראל בורשינגטון. בהיי-כנסו לשיחה עם השגריר, שימחה דיניץ, הביע את

שילטונות-המכס באר-צות-הברית מקפידים, כידוע, יותר מאשר על כל דבר אחר, על מגיעת הכנסת מיצר-מזון למדינתם, בעיקר כדי למנוע חדירת מוקים חקלאיים. כאשר הגיע לאחרונה תתיאלון פינ-חם („סינייה") להב, מפקד חיל-התחזוקה של צה"ל, לבי-קור בארצות-הברית, הוא נתקל במוכס קפדן, שחשד משום-מה בפינייה כי הוא מבריה מזון. „אין לך שום דבר-מאכל עמך?" שאל המוכס, ונענה בשלילה. „שום דיברי מזון, פירות, ירקות או משהו כזה?" המשיך פקיד המכס וחקר. שוב נענה בשלילה מוחלטת. „אתה בטוח שאין לך שום דיברי-מזון אצלך או בחפצך?" שאל איש המכס את להב בשלישית. הפעם פקעה סבלנותו של פי-נייה, והוא אמר למוכס: „שמע, אם חסר לכם אוכל בארצות-הברית, ואתם זקוקים לעזרה מישראל — אל תתביי-שו! תבקשו!"

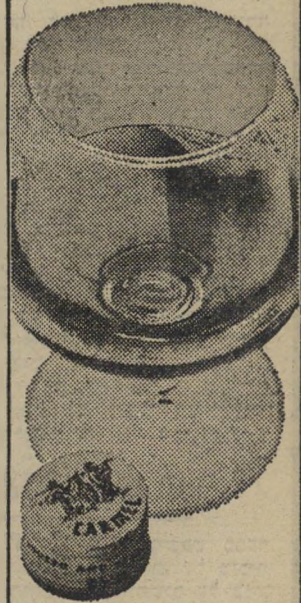
■ מי שהיה בשעתו מפקד חיל-האוויר, אלון (מיל) עזר וייצמן, התעניין לאחרונה ל-דעת מי עשוי להיות המועמד לרשת את מקומו של מפקד חיל-האוויר הנוכחי, האלון בנימין („בני") פלד, כאשר תגיע שעתו לפרוש. נאמר לו כי בחיל-האוויר יש לא מועמד אחד בלבד, אלא שניים — לתפקיד זה. השיב עזר: „או מה הבעיות? שצה"ל יקים שני חילות-אוויר, אחד להגנה ואחד להתקפה!"

■ לפירסומי דיויד ארי-מין, הנמנה עם יועציו של ראש-העירייה תל-אביב שלמה („צי'צ'") להב, יש גירסה מ-שלו על המחלוקת שפרצה ל-אחרונה בין צי'צ' לבין חבריו בהנהלת העירייה. הסביר ארי-מין: „רק לפני שבועות מיס-פר באו חברי ההנהלה אל צי'צ' והתלוננו בפני: „אתה לוקח לעצמך את כל הפירסומים! רק עליך כותבים בעתונים, ו-אילו אותנו לא מזכירים!" שמע צי'צ' את תלונתם, והחי-ליט לפתור את הבעיה. והנה

לאנשים הנכונים

777 ברנדי בינלאומי

כרמל מזרחי
מיקני ראשון לציון וזכרון יעקב

חברת לון-פבר'ה במלון מיגדל-דינאל בהרצליה-פיתוח. איש הפירסום משה פרסקי ניצל את מצב-רוחו המצויין של דיילות החברה, הירבה להתחבק ולהתנשק איתן. כשראתה אותו הדיילת רחל ברימר בת

ציפי קרפקוביץ
דיילת-היופי תבלונדית, היתה בתלבשות קאבויות אחת הי-בחורות הבולטות ביותר בנשף בסיגון המערב הפרוע, שאירגנה

אנשים

קלאוזנר, הנימוק: קלאוזנר הר עשירה לא תרמה מעולם אף פרוטה אחת למימון מחקר רציני בשטח זה.

■ שריהבריא ויקמור שם טוב הוזמן להתארח ב"הוגי" ברעננה. בין השאר סיפר ש"ש"טוב כי כשנכנס ל"תפקידו" ב-1969 היתה לו הוד דמנות קלאסית לבקש משרד האוצר תקציב למישרד. פיני חם ספיר, היה אז מאושפם בבית-החולים מאיר בכפר-סבא לצורך בדיקות. ש"טוב בא אליו לבית-החולים, והוכיח לו

אליאנס בחדרה הוא מזכיר מועצת פועלי חדרה, יוסף ("יוסי") אשתר, שעמד לטוס לגרמניה, אך ביטל את נסיעתו עקב השביתה בבית-החרושת. מסתבר כי אין זו הפעם הראשונה שאשתר מבטל נסיעה ל"חול" ביגלל שביתה באליאנס. ב-1972 עמד לנסע כראש מישר לחת הפועל, אך בגלל שביתה, שהתקיימה אז, נאלץ להישאר בארץ, והמשילחת נסעה בלי ראש.

■ שריהמישטם, חיים צדוק, כימט שאיבד בשבוע

אסף לוי בנו של הבמאי דויד ("מלכת האמבטיה", "אמא קוראז") לוי, היה גיבור-הערב בפתיחת התערוכה של דודתו, נאוה כורש, שהיא אשתו של המחזאי חנוך לוי. אסף טעם מכוסות-היין שהוכנו עבור אורחי הפתיחה, ועליונותו גברה מכוס לכוס. אולם הוא החזיק מעמד עד סוף הערב.

הלכה למעשה כמה כסף עולה טיפול בחולה אחד. ספיר למוד-הנסיון שוכנע, והעניק לשם-טוב תקציב של מיליארד וחצי לירות, שרובו אמור היה להיות מוקצב לבניית בתי-חולים חד-שיים. אלא שהיום "טען ש"טוב, "מתקשה שריהאוצר הר נוכחי, יהושע רבינוביץ, ל-ממש את הבטחותיו של ספיר המנוח."

■ מי שסובל באופן אישי מהשביתות בבית החרושת

ח"י (מימין במרכז), זינקה עליו בשימחה. סמנכ"ל החברה, רעון חמד, איים על הדיילת לירות לור באקדחה, ותחת איומיו היא הס-כימה לרקוד איתו. גם אירית רובין בת ה-25 חגגה במדי שרף.

הזרועות

טבעי הרבר שקשרים חדשים מדחיקים את הזכרונות הישנים. אל תר-גישי מוסרי-כליות על כך. תחיי את הרגע, עוד יותר מן הרגיל. דאג לפרנסתך; בייחוד לטווח ארוך. אם אתה יכול, חתום אפילו על חוזה או על הסכם קבלני. גרום נחת למקורבך עלידי צעד פיננסי נכון. לבשי חם.

שור

21 במרץ - 20 באפריל

אם זכית בימים אלה לחסדו של הגורל, שמצא דרכו אליך באמצעות המין היפה, זע לך, שהגורם לכך הוא הכוכב שלך המקרין ישירות על בני ובנות מזל תאומים. צפה לוויכוחים לא צפויים עם מעבידיך ביום ראשון. לעומת זאת, ביום שלישי יתחיל להסתמן פיתרון לדאגה ולסתבת בדברים הקשורים לביתך ולבית חורריך. אל תצאי לקניות חשובות השבוע.

סרטן

21 ביוני - 20 ביולי

הקצב הסביר בחיך העיסקים מתגבר; לא תקבל את זה ברוח טובה! כי אינך אוהב לחץ. אבל אם תתייחס לזה כאל שלב ריגעי, תצא מן העניין בהישגים גדולים וגם בהכנסות רציניות. איגרת מרחוק תקרב יום גדול בחיך. לביאה: תקבלי החלטה נחושה, וגם תעמדי בה.

נתולה

22 באוגוסט - 22 בספטמבר

אתם מחפשים אתגר שיתן לכם את ההזדמנות להוכיח את עליונותכם. התלהבותכם תשרה השבוע אווירה של התלהבות על אלה הסובבים אותכם. כדאי להזכיר שהשנה, היא שנה טובה לבני מזל בתולה החושבים להינשא. לכן, מוטב אולי להודרו לפני שהשנה תגיע לסיומה.

סקר

22 באוקטובר - 22 בנובמבר

הקסם האישי שלך יסייע לך להיחלץ ממצב מביך. הדימיון הפורה בו חנו אותך מולך עלול להיראות השבוע בעיני אנשים מסוימים כהפי רוח בתפיסת המציאות. עליך להישמר מלהיות אכזר כלפי אחד האנשים הקרובים אליך ביותר. אכזבה ריגשית תימוג ותיראה באור שונה.

דלי

20 בינואר - 18 בפברואר

כמו בשבועות האחרונים, הבעיות המרכזיות שלך הן: חוסר-כסף ושיעי מוס. במישור הפיננסי אין רגיעה. מוטב שתתחיל לחשוב על חריגה קיצונית מעיסוקך - או עיסוקך הרגילים. אם לא תשנה את המצב אתה עשוי להיתקע לצמיתות. במישור הרומנטי, בת דלי, אין עוד טעם רב לרומנים הקצרים והקלים. שמא תחשבי על משהו קצת יותר רציני? מצד שני, האדם המדבר הרבה, איננו מתאים. בלי הרבה בחיק הטבע.

דגים

19 בפברואר - 20 במרץ

טלה

21 במרץ - 20 באפריל

תאומים

21 במאי - 20 ביוני

אריה

21 ביולי - 21 באוגוסט

תאומים

22 בספטמבר - 22 באוקטובר

קשת

21 בנובמבר - 20 בדצמבר

דלי

20 בינואר - 18 בפברואר

סוף השבוע יחייב זהירות במה שנוגע לעסקים או לבריאות. משחו הקשור באש עלול להעיב את שימחתך. מולך מצוי בשבוע זה בסימן של להבה. יהיו לך גם הסתבכויות עם ילדים במשפחתך. שיוולדו ויכוח חריף בין החורים. ייתכן וייראה לך כאילו נשקף לך מקור הכנסה מבטיח יותר מאשר עבודתך הנוכחית. שקול היטב את מעשיך ואל תסמוך רק על האינטואיציה שלך. הרבה במסעות.

רחל מרחלת על כל העולם

הסכם ביניים

כל הארץ כבר שמעה איך פרדריקה סגל פתחה את המועדון החדש שלה בכיכר מלכישאראל, ואיך שהיו שם כל המירומי ואיך המועדון הזה היה המקום בה"א הידיעה בעיר ואיך כל לילה נצצו שם כל הנוצצים הידועים. אבל מה שהאנשים לא ידעו זה שלכולם היה טוב ושמה, חוץ מאשר לבעלת-השימחה עצמה. לה ולבעלה היה גורא עצוב.

היה להם עצוב כי היא ובעלה, **דוב סגל**, בכלל לא הסתדרו עם השותף שלהם, **ארי רונן**, כמו שהם חשבו שיסתדרו איתו

בהתחלה. כי פרדריקה היא גורא "דיקטטור", כשמדובר בעבודה. היא יודעת בדיוק איזה "בון טון", איזה סטאנדארד ואיזה קלאסה לתת לחברים שלה. אז היא החליטה שאו היא או אלי ינהלו את המקום. אבל גם אלי החליט שאו הוא או פרדריקה ינהלו את המקום. אז פרדריקה החליטה לתת לאלי לעשות רגע חושבים, ולקחה לעצמה חופשה ללא-תשלום.

רק אל תחשבו שאישה טמפרמנטית כמו פרדי מסוגלת לשבת בבית בשקט. היא ידעה מה שכולם כבר ראו מומן, שאצלה חייה-הלילה זה בדם. היא פשוט לא יכולה להיות בלי המועדון שלה. ואלי רונן ראה שהוא לא יכול בלי פרדריקה, אז כמו אנשים גדולים הם עשו ישיבת-מנהלים, וחתמו על הסכם-ביניים להפרדת כוחות. והרי לכם מיספר סעיפים שהודלפו אלי ממקור ראשון.

אז ככה, קודם כל אני מודיעה לכם בצורה חגיגית שפרדריקה חוזרת למועדון, ולתואר הנכבד "מס יוראל ביי נייט". היא רונן ממשיכים להיות שותפים פיננסיים. רק מה? הכוח של אלי יעבוד בבוקר ובצהריים ועד שמונה בערב, ומשמונה עד רב יגיע למקום הכוח של פרדריקה, ומשעה זו ואילך מועבר הפיקוד לסגלים. בלי שאלי רונן יתערב. אם הוא רוצה לשנות און דה-האנו, בבקשה. אבל "סה טו".

כעת, אתם בטח חושבים שפרדריקה עוד פעם שמחה ושהכל בא על מקומו בשלום. ובכן, צר לי לאכזב אתכם, כי שימחתה עדיין מהולה בעצב. וכמו שהיא מספרת לי, אתם יכולים לתאמין לה שזה לא קל שוב להתחיל את הכל מהתחלה. היא לא מתכוננת לעשות נשף הפרדת כוחות, ולא נשף-פתיחה מחודש.

היא פשוט תעביר את הבשורה המשמחת לכל החברים המפורסמים שלה, מפה לאוזן ומאוזן לפה, והיא מקווה שכולם יבואו לחגוג גם אם אין מסיבה עם שתייה חגיגה. וכמו שאני מכירה את החברים האלה, הם עוד אף פעם לא הפקירו את פרדי. כשהם ישמעו שהאמא-אלי שלהם חזרה, הם יבואו בהמוניהם ויעמידו אותה על הרגליים.

שוב יהיה לאן ללכת, והעיר תל-אביב תלבש חג.

פרדריקה סגל
למה הם התפייסו?

ניהול ספרים

כשאמרגן מחליט לארגן לו אשה לחיים, הוא כבר דואג מראש שהיא תהיה מאורגנת מכל הבחינות. אחרי הכל הוא כבר בדרך-כלל עבר כליך הרבה הפקות כאלה בחיים שלו. שהוא רוצה להיות בטוח שהפעם זאת תהיה הפקה בלי שום "ריזיקו".

במשך שנים הוא ניהל ספרים ופינוקסנות. לא במס'הכנסה חלילה, אלא בענף-היופי פשוט-כמשמעו. הבנאדם החזיק לא פחות משלושה ספרי-כתובות מלאים רק בשמות של חתיכות לפי האלי-ביית ולפי איזורי מגורים פלוס כל מיני הערות על כל אחת. כדי לא להתבלבל. כי כמו שאמרתי, הוא לא אוהב לקחת תצאנאס, והולך רק על בטוח.

אבל כמו באגדות, נוסע לו האמרגן יצחק ג'ורני יום אחד בדיונגוף, ורואה פיתאום סג'מית חמודה במדים של חיל-הים מודננפת לה על המדרכה, ולא מבי חינוג בעין שלו שכבר מומן דבוקה עליה. משהו במוח המאורגן של ג'ורני אותה לו, שהבחורה הזאת היא בדיוק מה שהוא מחפש לעצמו כבר שנים. הוא לחץ על הברקסים, עצר לידה את הרכב והציע לה באדיבות אירופאית להיכנס למכונית. רק

יצחק ג'ורני
איך הם הכירו?

שלא תחשבו שזה הלך לו כליך בקלות, כי קצינה בצה"ל עוברת קודם-כל קורס יסוד בבית-חן-שדה. לפי כל הכללים היא זרקה לעברו מבט חשדני, ושאלה בקשיחות לשפר הבקשה המוזרת. מה הוא חושב

מהי

האמת?

הפעם אני כבר באמת מבולבלת וזקוקה לעזרתכם.

אין לכם מושג איך שמרעות מתגלגלות במהירות בעיר הזאת, ואיך רכילות אחת סותרת את השניה, ואיך אין בכלל על מי לסמוך.

טוב, למה אני מספרת את זה? מפני שהרכילות האחרונה, שכולם בבוהמה פ"ד דברים עליה, היא על השחקנית היפה **יעל אביב** שנסעה מהארץ ומאו נעלמו עיקריותיה.

אז ככה, בהתחלה אמרו לי שהיא נסעה עם בעלה, **צחי שני**, להולנד והם חיים שם באושר. אחרי זה כבר סיפרו לי שהם בעצם התגרשו. בשלב הזה בא אלי משהו אחר וסיפר לי שלא יכול להיות שהם התגרשו, כי הוא שמע ממקור מהימן שיעל עכשיו בהריון.

בינתיים הגיעה ארצה אחותה של יעל, הזיירת **אראליה וידור**, שגם היא היתה בהולנד, ובעקבותיה הגיע אלי משב רכ"י

שלום, שלום

ואין שלום

דווקא לו זה צריך היה לקרות, בנאדם שחרי-שלום שכמותו, סציפיסט שונא צבא ומילחמות, שסירב בזמנו לשרת בצה"ל מטעמי מצפון. דווקא אצלו בבית אין לאחרונה שלום.

ואני מדברת על הפציפיסט **אורי דיי** וויי, שפרד בימים אלה מאשתו **נירה**, והוכחה לכך שהשניים כבר לא ביחד היתה מסיבה-רבתי שהתקיימה בלונדון. בביתו של המו"ל **דיוויד ולסון**, לרגל הוצאת שלושה ספרים שכתב אורי, שהפך בינתיים דוקטור ומרצה באוניברסיטת מנצ'סטר, ולרגל ההוצאה האנגלית של סיפורה של עורכת-הדין **פליציה לנגר**, במו עיני.

במסיבה נכחו כל המירומי בשמאל המצ' פניסטי בלונדון: היו שם העיתונאי הערבי **פאוזי אל-אסמור**, הדוקטור **משה מחי** בר ואשתו **אילנה**, עקיבא אור ואשתו **לאה**, וכמובן גם אורי דיווויס עצמו. מאוחר יותר הגיעה גם נירה, שכתבה יחד עם אורי את אחד הספרים שלה, ישראל

לעצמו, שקצינה בצה"ל נכנסת סתם בקלות לרכב של בנאדם זר ומתיישבת סתם ככה. ליד גבר שהיא לא מכירה?

ואו! כשיגורי נוכח לדעת שאי-רטרטו הפרת הזה פורח לו מהידיים, הוא זרק לה אינסטיקטיבית מהמתן את הקלף האחרון: "יש לי הרגשה שאת תהיי אשתי ושנאחננו נסתדר יופי ביחד". תגידו מה שתגידו, התקפה כזאת חזיתית מסוגלת להמם אפילו את קצינת-ח"ן ראשית, על אחת כמה וכמה סג'מית אחת קטנה. מן הון להון היא מצאה את עצמה יושבת לצידו במכונית. היא כבר הציגה את עצמה בצורה ניימוסית ואמרה שקוראים לה **ליאור יונה**, ושהיא מירושלים. ואז ג'ורני חיפש מהר בפניקס השמות המפורסם שלו באיזור ירושלים, את השם ליאור יונה, וכשראה שהוא לא רשום, נשם לרווחה. הוא ידע שהיא בסדר. בקיצור, מאז הם יוצאים ביחד כבר שנה. יבקרו הם יתחתנו, ולילדים שלהם הם יוכלו לספר יופי של סיפור על איך שהם הכירו.

רק אל תחשבו שג'ורני חילק את הפנקסים שלו במתנה לחברים. הוא פשוט גנו אותם. על כל צרה שלא תבוא.

יעל אביב וצחי שני

מה הם עושים?

לוח מרענן וחדש. יעל אביב אומנם בהריון, אבל לא מבעלה צחי שני, אלא מאיזה מילונר הולנדי שהיא הספיקה להתחתן איתו.

ואם זה לא מספיק לכם, אז אני יכולה להוסיף גם שהיא חזרה לצבע השיער השחור הטיבעי שלה, שתמיד היה לה, ובקיצור, אף אחד לא יודע שום דבר. אז אולי משהו בכל זאת יודע מהי האמת?

אורי דיווויס (1965)
איפה הם עכשיו?

והפלשתינאים, אלא שהשניים התנהגו כמו שני זרים, למרות שבאופן רישמי הם עדיין בעל ואשה.

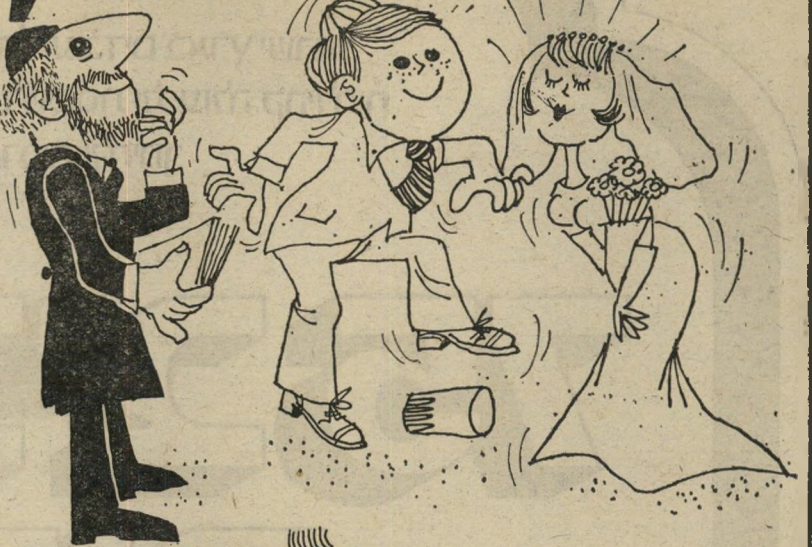
מסיבת הפתעה

אם תצליחו לנחש איזו מתנה קיבל השבוע **רוני בראון**, המנהל בחברת-תיק ליטים. מאשתו **חווה**, תקבלו ממני פרס תקליט. כי חווה פשוט שברה את הראש, וחופשה איזו מתנה מקורית אפשר להביא לבעל המוסיקלי שלה. שיש לו כימעת הכל בחיים. חופשה חיפשה — ומצאה — לא תאמינו, זוג ציפורים כנריות בחוך כלוב מוזהב. וזה עוד אין לו.

וכאילו שלא היה די בכך, היא אירגנה לו בטופסיקרט מסיבת-הפתעה כזאת, שאפילו האורחים היו מופתעים. הקריין, **דן כנר** מהטלוויזיה הגיע לשם בחברת ידידתו הצמודה, מזה זמן רב, **טליה פרידמן**. השחקן **עמוס טל-שיר** הופיע צמוד לידידתו החדשה, **ליאורה**. **איציק כרמל** מניקויראש התייצב עם חתיכה חדשה. **מתי כספי** בא לבד. חווה-ליה היפה הראתה לכולם את המתנה הכי-מקורית שהיא הביאה לבעלה, ועכ" שיו כולם מחכים לראות איזו מתנה יביא רוני לה.

זוג צעיר

על מנת לעזור בפחרון בעיית הדיור שלכם, הכין משרד השיכון שיטת סיוע לזוגות צעירים על מנת הלוואות לזכאים בסכומים ניכרים לקניית דירה. במסגרת השיטה יוכל כל זוג צעיר שאין לו דירה לרכוש דירה המתאימה לצרכיו ויכולתו. להלן יוסבר לכם כיצד אנו, אנשי חברת שיכון ופיתוח לישראל בע"מ, נעזור לכם במימוש זכותכם להינות מחכנית סיוע זו.

אם אתם רוצים לקבל סיוע מה עליכם לעשות?

לגשת ללשכת הרשמה לסיוע לזוגות צעירים במקום מגוריכם כדי לממש את זכאותכם להכלל במסגרת הסיוע. בלשכת ההרשמה גם יוסבר לכם מהו גובה ההלוואה שתוכלו לקבל וכמה יהיה עליכם לשלם כל חודש כהחזר. לאחר שתקבלו את הודעת הזכאות מטעם משרד השיכון מוזמנים אתם אל אחד מסינפי "שיכון ופיתוח" כדי שנוכל לעזור לכם להגשים את מטרחתם - דירה משלכם.

בבואכם מה עליכם להביא?

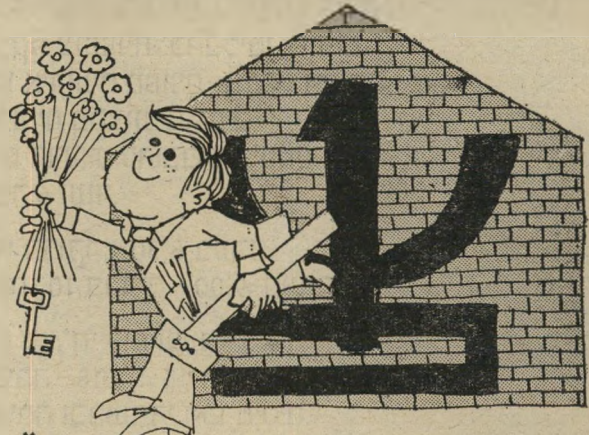
- את "הודעת הזכאות" המקורית של משרד השיכון בשלמותה.
- חיילים משוחררים - העתק על תעודת חייל משוחרר (לפי חוק החיילים המשוחררים).
- תעודת זהות של שני בני הזוג.
- בעת ההרשמה יפקידו הנרשמים סך - 10,000 ל"י לזכות החברה (בערי פיתוח - 5000 ל"י).
- לנוחיתכם אין צורך ששני בני הזוג יופיעו במשרדנו.

כיצד תעזור לכם חברת "שיכון ופיתוח לישראל"?

לשיכון ופיתוח מאגר דירות גדול בכל רחבי הארץ. מקרית שמונה בצפון ועד אילת בדרום. אנו נעזור לכם לבחור מתוך מאגר זה דירה המתאימה לכם. לאחר מכן נקשר אתכם עם אחד הבנקים אשר באמצעותו תקבלו את הסיוע לו אתם זכאים.

מקום	שטח	דירות	מחיר
חיפה והצפון			
חצור	70	3	113,400
סביר	72	3	120,000
כרמיאל	72	3	124,800
מגדל-עמק	70	3	114,400
מגדל-עמק	72	3	121,000
נצרת	76	3	130,000
עפולה	72	3	122,000
קרית-שמורת	59	2	116,500
אור-עקיבא	57	2	83,200
אור-עקיבא	71	3	114,400
חיפה, עבאס	72	3	155,000
מירת-הברזל	71	3	135,000
מעלות	71	3	130,000
נשר ג. עמס	69	3	120,000
נשר ג. עמס	57	2	105,000
נהריה	73	3	141,000
נהריה	71	3	138,000
עכו	75	3	153,300
עכו	73	3	146,500
עכו	71	3	131,000
עכו	69	3	128,500
תל-אביב והמרכז			
אשדוד	72	3	130,000
יבנה	76	3	154,000
נתניה, דור	72	3	130,000
נתניה, ק. גורדאו	71	3	139,000
נתניה, ק. גורדאו	69	3	136,000
נתניה, ק. גורדאו	76	3	158,300
קרית-יגור	75	3	128,000
ראשון-לציון	77	3	165,000
רחובות	71	3	138,000
ראש-העין	72	3	120,000
רעננה, ק. שרת	72	3	130,000
ירושלים			
אשקלון	71	3	135,200
אשקלון	71	3	124,800
אשקלון	74	3	130,000
גות-יעקב	71	2	158,200
קרית-גת	52	2	93,600
קרית-מלאכי	70	3	117,500
באר-שבע והדרום			
אילת	70	3	164,300
אילת	74	3	173,700
אופקים	69	3	117,000
בי"ש, מצדה	58	2	96,800
בי"ש, מצדה	37	1	71,000
דימונה	63	3	125,000
דימונה	68	3	130,000
נתיבות	70	3	117,400
ערד	66	3	131,000
ערד	55	2	115,400
ערד	77	3	155,000
שרות	71	3	110,000

חמחירים חני"ל בתוקף לתקופה מוגבלת

היכן נמצאות הדירות אותן אנו מציעים לכם?

פרטים מלאים והרשמה במשרדי החברה:

נצרת: רח' כרמל 9/4, חיפה: רח' י.ל. פרץ 32, תל-אביב: רח' הארבעה 18/א, ירושלים: רח' מרדכי בן הלל 15, אשדוד: רח' אילת 4, באר שבע: בנין מרכז הנוב, אילת: רח' ששית הימים, אילת לוס אנג'לס.

* רשימה זו כוללת את יתרת הדירות המוצעות לזוגות צעירים והיא משתנה בהתאם לביקוש.

דירות שיכון ופיתוח-דירות איכות ורווחה

ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ ישראל
הועד הפועל - המחלקה לשכונות ולפעולה קהילתית
המרכז לתרבות ולחינוך

תחביב 75 בבית הבימה

היום מפתחת בבית הבימה בתל אביב הגדולה בתערוכות -
שפע של מוצגים בתחומי אמנות שונים. מעשה ידיהם של אלפי אמנים חובבים
מכל הארץ. שידעו לנוצל את שעות הפנאי.
עלי פני ארבעת המיפלים של בית הבימה. תוכלו לחזות בעבודות פיסול מרחקות
מעץ, ממחכת ומינר; בציורים שובי עין עשויים בצבע, בפחם ובקטניות;
בתכשיטים ססגוניים; בדגמים של מיבנים נודעים, בצילומים מענינים, בספינות עתיקות,
בצלחות מקושטות, בשטיחים ופלאים, במוזאיקה צבעונית, בתבליטי צדפים
ובאלפי מוצגים אחרים. נוסף על התערוכה יתקיימו אירועים מגוונים: הצגות הבימה -
האוצר ואמא קוראז', מופעי בידור, כנסים מקצועיים, ימים
המוקדשים לצה"ל, למשמרה, לשכונות, לעולים חדשים, לחובבים ולמתנדבים,
פסטיבל עירי ילדים מספר 6 ועוד.

מועדי הביקור בתערוכה: בימי חול: 10 בבוקר - 8.30 בערב,
בימי נשיים: 10 בבוקר - 2.00 אחה"צ, בשבתות: 10 בבוקר - 9.00 בערב.
מחירי הביקור בתערוכה: מבוגרים - 7.50 ל"י, חיילים ונוער - 5 ל"י,
כרטיסים משולבים: ביקור בתערוכה ובהצגת הבימה - 18 ל"י, 15 ל"י, 12 ל"י, 9 ל"י,
כרטיסים - גם במכירה מוקדמת - בבית הבימה ובמשרד הכרטיסים.
לקבוצות מאורגנות - מחירים מיוחדים. פרטים במשרד תיאטרון הבימה, טלפון 284102.
תחביב 75 בבית הבימה - כילוי תרבותי ומהנה לכל המשפחה.

חודש השכונות תשל"ו
בשיתוף המשרד לקליטת עליה

הרופא הפרטי של חדווה

סות ביותר בכרם. ואם אתם חושבים שאתם כמו חדווה תחת על השירה בגלל שאין לה יותר דאגות של פרנסה, או אתם טועים. כי אצלה הפיומנים זה בדם, ובקרוב היא

בל מכת ריח. וחזון בריצה קלה לתלי אביב, שוחה שני קילומטרים בים, אוכל עוד משהו — והריהו מוכן-מוזמן להתר חיל בעבודה. הוא הציע כמובן ליחיא לרוץ איתו,

נשבעת לכם שחדוות עמרני, החצי של הצמד חדווה ודודי, הגיעה רחוק. כי לא רק שיש לה כיום שם בינלאומי כומרת, היא גם נשואה לבעל, שהוא אחד האנשים הכי מקסימים שפגשתי במום ה אחרון. קודם-כל הוא דוקטור מפורסם, וקוראים לו דדלי דנף. הוא בן 38, ונראה צעיר מגילו בעשר שנים לפחות. מי היה מאמין שהגבר הזה, שמסתובב אצלנו בג'ינס פשוט ועם מחזות על הצוואר, הוא אחד האורולוגים הידועים בארצות-הברית, ואחד הרופאים הבולדים בעולם שמתמחים בהשתלת כליות? הוא בא ארצה למיספר הרצאות על שיטה חדשה שהמציא בניתוח כליות, וכדי להשי תכנון בפעם המיידית-כמה לעלות ארצה. ומה לא הציעו לו אצלנו? להיות מנהל מחלקה באחד מבתי-החולים הכי גדולים בישראל, בית מפורא, רכב, חשבון-הוצאות, הכל — רק שיבוא. אבל לעומת זאת היו גם רופאים שיעצו לו להישאר באמריקה, כי שם יש לו אפשרויות הרבה יותר גדולות להתקדמות מבחינה מקצועית. אז דדלי החליט פשוט שהוא יחל לק את הזמן שלו בין קליפורניה וישראל, וככה כולם יהיו מרוצים. אבל מי שהכי מרוצה זה יחיא עמרני, האח של חדווה שהוא גם יצרן-ג'ינסים מצליח, וביקר כבר שלוש פעמים אצל אחותו. יחיא סיפר לי שחדווה ודדלי (כמעט נפ לט לי חדווה-ידויה) גרים בחילה מטר ארת בבחור-לילה בלוס אנג'לס, יש להם שם בריכת-שחייה ושלוש מכונות-פאר, ובקיצור הלחאי על כולנו.

יחיא עמרני, חדווה ודדלי דנף באים והולכים

אפילו תוציא תקליט ארינג'ונג שמורכב כולו משירים שחדווה חיברה להם ב- שבונה את כל המילים וכל המנגינות. אחי רי הכל, היא יכולה עכשיו להרשות לעצ- מה לוכסס כזה, לא?

אבל יחיא ויתר בצורה אלגנטית וצירף אליו את ציון, בעל המיסעדה מכרם-התימנים, שגם מאכיל אותו לפי מיטב מסורת תימן. אחרי הכל, דדלי נשוי לבת אחת המישפחות התימניות המיוחד-

תגידו לי בכנות, כמה תוכניות-טלוויזיה אתם מכירים שכדאי לחגוג בגללן? אני, אישית, לא מכירה אף תוכנית כזו. אבל עובדי מחלקת-הספורט בטלוויזיה, לעומת זאת, גילו שהם עובדים על התוכ- נית מבטספורט כבר שבע שנים, ושבר מוצאיה-שבת האחרונה שודרה התוכנית ה-35 במספר. ואם זו לא סיבה טובה לחגוג, אז איזו סיבה טובה יותר מזה יכולה בכלל להיות להם?

ישר למחרת הם אירגנו מסיבה. הזמינו את כל מי שהוא משהו בעולם הספורט בארץ, הזמינו את כל מי שהיה קשור אייטם לתוכנית, הכינו סירטי-פארודיה על העובדים, הוציאו מהארכיוון את ה- תוכניות הראשונות, הכינו אוכל וויסקי והרבה מוראל ספורטיבי גבוה, ומה עוד צריך? חתוכות, כמובן. אבל גם כאלה היו.

בשעה עשר הגיע יועץ-ראש-המשלה, דן פתיר, והודיע שראש-המשלה יצא חק רבין לא יכול לבוא, למרות שגם הוא ספורטיבי ומשחק טניס. אבל שלא תחשבו שהמשלה נשארה בלי ייצוג, שר-החינוך-והתרבות, אהרון ירלין, ישב ב- צד ופיטפט עם מנכ"ל רשות השידור יצחק ליבני, ועם המאמנים דוד שווייצר ואברהם חמו, ועם מומל"ה שפיגור ואסתר רובינשטיין.

דן שילון, מילד התוכנית, נשא נאום נרגש, ואמר שהתוכנית הוותיקה עוד תגיע רחוק. יורם ארבל ורפי גינת, שהם גם זמרים-לשעבר, שרו שירים, ובקיצור, כולם ממש השתכרו מיין ומגוסטלגיה. עדי-כדי-כן שבסוף המסיבה, בערך בשלוש לפנות-בוקר, הם לא שמו לב שהצלם שלהם, עימנואל אדמעי, נרדם במוע- דון וגשאר שם עד הבוקר.

למחרת הם קיבלו טלפון בהול לבוא לחלץ אותו. צוות-החוק קליה-גליים של מבטספורט יצא מיד למקום.

ועכשיו שמעתם שלאור הצלחת המסי- בה הזו, מארגנים מסיבת יום-הולדת גם למבט לחדשות. אחרי הכל, תודו שגם להם מגיע. אבל על זה כבר בטח נשמע בחדשות.

קקטוס

בקינג'ים

אני מרגישה פיתאום שחיי-הלילה ב- תליאביב מתעוררים לתחייה. אין לי מר שג עם זה בזכות צ'יצ', או ניצב רייד עופר מהמישטרה, אבל עובדה: אני יכולה היום, בלב שקט, להצביע על חמי- שה מקומות לפחות, שבהם אפשר ללכת לבלות.

המועדון החדש ביותר שנפתח בעיר השבוע הוא הקקטוס קלאב, השוכן בדיק

באותו מקום שהיה הקינג'ס קלאב זיל, וגם נראה אותו דבר — חוץ מהאורחים. זה שאני באופן אישי לא הכרתי שם כמעט אף אחד, לא אומר שלא היו שם כל מיני אנשים מעניינים שניסו לרקוד עם כל מיני חתיכות שמדברות אנגלית. אבל לא היה מקום, כי הכניסו לשם פסג- תר ענק, ואורגאן, וזמר אנגלי ששר כמו אנרי וויליאמס ולבש חליפה ופאפיון. כוסות-השפספס התמלאו עוד לפני ש- הספיקו להתרוק, וכולם איחלו המון מזל טוב לבעלים החדשים של המועדון. וזיזי אבלי, שהיו ממש מאושרים לראות כל- כך הרבה אורחים, וקיוו שהמצב הזה יימשך גם אחרי הפתיחה.

מסיבה בבוהימה

או איך שהוא הלך, קם החבר שלו ארנן הרר, שהוא סופר בזכות עצמו וגם אירגן את המסיבה, הודיע לכולם שבונה את כל המילים וכל המנגינות. אחי רי הכל, היא יכולה עכשיו להרשות לעצ- מה לוכסס כזה, לא?

על הפסיון הסתובב כל הזמן תקליט של להקת הפיתויים, אבל אף אחד לא רקד, עד שהגיעה למסיבה השחקנית אביבה גר שהתחילה לרקוד לבד, כי מי שמכיר את אביבה יודע שזה לא מפי ריע לה. אלא שזה הפריע כנראה לשחקן יצחק חייקיה, המשתתף יחד איתה בהצג- בה החדשה מושל ירחו, שהצטרף מהר לריקוד והצמיד אותה אל ליבו באחוות- שחקנים נרגשת.

השחקן-בוטיקאי יהודה ברקן ישב במירפסת וסיפר בדיחות. בחדר ישבו כר- לם על מיזרנים נמוכים והסתכלו איך אביבה רוקדת, ואיך השחקן רובי גליק מן תופס מבטים עם כל החתיכות ועושה להן סימנים ביד שאין לו שום כוונות גסות.

מאוחר יותר הגיעו גירי גוב ורני סנדרסון מכוונת. לבד, מאיר פניני שטיין בא עם החברה שלו דבורי ריב, וצ'יצ'יצ'י בא עם עיינה אידן. רק הציירת ליאת נירשרי חיפשה לה כל הזמן איזה אובייקט לצויר.

בתוך היה נורא קר, ובפנים נורא מתוקי ובכף. כולם ישבו ופיטפטו ושרו ועישנו ורקדו עד ארבע לפנות-בוקר. ואני, למחרת, פתחתי מהר את עיתון- ניה-הערב וחפשתי, אולי משהו כתב על המסיבה. לא מצאתי כלום. לקחתי נשי- מה עמוקה והייתי מבסוטה לאללה. עוד מסיבה אחת בעיר הזאת עברה בשלום.

בחי, אפשר לחשוב שרק מסיבות יש בעיר הזאת. אבל המסיבה שכולם דיברו עליה לפני, וכולם מדברים עליה אחרי, היתה זו שנערכה בביתו של השחקן מנ- חם זילברמן, שהוא אחד הבתים הכי מפורסמים בעיר: רחוב שלמה המלך 91 דירה 13. וזה מה שהיה שם:

קודם-כל, המסיבה נערכה לכבוד בר- נה תירוש, שהוא עיתונאי עם כמה לשעבריים, שהוציא לאור ספר חדש. אבל בונה היה רק כמה דקות חולך, כי הוא לא אהב את כל הסטוצים האלה, ואפי- לו שהסטוץ הזה היה לכבודו. סטוץ, למי שלא יודע, פירושו בווארגון של דיוני- גוף אירוע רב-משתתפים, וגם כל מיני דברים אחרים.

אבל מי שישב שם כל הערב חצי- עצוב וחצי-שמח היה דווקא ממי חזון, בעל-ירושלם של המועדון שהעביר את המפתחות לאבי ולזיוי. סמי, שעבד בימי- הוחר של הקינג'ס קלאב לצידו של הר- אמרגן המנוח מרקי תורג'מן, עבר אחרי זה לנהל במקום מיסעדה איטלי- קית בשם מאפיוו. אלא שבסוף נשבר לו מכל תעלולי המאפיה התל-אביבית, ש- היתה עורכת לו ביקורי-נימוסין בעסק, וסמי החליט שחיי-לילה זה כבר לא בשבילו.

הוא מכר את העסק, לקח את אישתו היפה סימה ושני ילדיהם החמודים, והם נסעו להם לצרפת לחיות בשקט. שם הוא פתח לו בקרוב בוטיק רציני לבגדים, שישכון ליד בניין-האופרה בפריס. ומדי- פעם יקפץ לביקור-מולדת. אם יתחשק לו לפתוח עוד פעם מועדון, הוא נשבע לי שזה יהיה רק אחרי שהילדים שלו יגדלו.

סמי חזון וזיוי נכנס ויוצא

קולנוע

שחקנים

הכוכבה שמתאמצת

לא להתאמץ

יש כוכבים הנאלצים לעמול קשה כדי לשמור על כוכבתותם. הם רצים מסרט אחד למישנהו, מעסיקים צבא של אנשי יחסי-ציבור, מתגרשים ג'וק'סטופ, ואינם מחמיצים אף ככורה אחת. מחשש שיעדו רץ מן הצילומים של האנשים היפים. אחריהם, פשוט, ניהנו מן הטבע באי-יות, "כאריזמאית" וככל שהם משתדלים פחות, כך גדולה הצלחתם. למשל, מיריי דארק, פעם היתה אחת מן הכוכבות הרבות, שהתרוצצו כעב-ברים רעבים מאולפן פריסאי אחד לשני, חוטפת בשימחה כל פירור של תפקיד ומשתתפת בחדרונה במילחמת-מרפקים הנצחית, שהיא מוציאה-לואי ההכרחי של עולם-השעשועים.

מצפצפת על החזיונות. עד שהתמזל לה מולה, והבמאי ג'ורג' לואיסנר בחר בה לגליוה. אותו סרט, שנעשה לפני 10 שנים, הציג על הבד דימוי חדש של האשה הצרפתית: חופשית, עושה ככל העולה על רוחה, מתפרנסת בכוחות-עצמה ומנהלת את אתהבותיה באותה העזה ואי-תלות כמו הגברים שבחיה. מיריי, עם תיסרוק תה הבלונדית הצעירה, רגליה הארוכות וגזרתה החטובה, תנועותיה בטוחות וי-מבטה עירני וחזוף, מצפצפת על חזיונות עוד קודם ששרפו אותן בכיכר הטיימס, ומרגישה בנוח באותה מידה בחליפות

תמרורים

נפרדו . שחקן-הקולנוע האמריקאי שזכה לפירוסום עולמי מאז זכה באוסקר עבור משחקו בסרט הקשר הצרפתי, ג'ון הקמן ואשתו ג'ורג'ס. היו נשואים 19 שנים, ולהם שני ילדים.

הוענק . פרס על-שם אוסישקין מטעם הקרן-הקיימת-לישראל לד"ר אלכס בייק, הביוגרף של בנימין זאב הר"ץ, ומחבר ספרים על תולדות היישוב העברי. למשוררת דליה רביקוביץ על סופר המנוח שלמה גורדונסקי. פרסים בשווי של 4000 ל"י כל אחד הוענקו ל-זוכים על יצירותיהם בתחום תולדות ארץ-ישראל והציונות, ויוענקו בטכס שיתקיים בירושלים.

נפטרה . בגיל 70, מהתקף-לב מרגוט קלאוזנר, נשיאת אולפני הר-צליה. נולדה 1905 בברלין. אביה, יוליוס קלאוזנר, היה איל-הנעליים של גרמניה, ואחד היהודים העשירים בה. כשהיתה בת 20 נישאה לד"ר יעקב ברום. ב-1926 עלתה לישראל. כעבור חצי שנה חזרה עם בעלה לברלין, התגרשה ממנו ועלתה שנית עם בתה, מרים. הצטרפה לקיבוץ

מרגוט קלאוזנר
רוחות

בית-אלפא ונישאה שנית לאיש העלייה השנייה, יהושע ברנדשטטר. השניים הקימו את חוג ידידי הבימה וסייעו להבאת התיאטרון לארץ. ב-1949 הקימה את אולי פניה-הסרטה בהרצליה. עסקה בספרות וב-פארא-פסיכולוגיה, ערכה סיאנסים ספירי-טואליים בדירתה שבשדרות בני-גוריון ב-תל-אביב, ולאחר-מכן בוילה שבנתה ליד האולפנים. השאירה בת, הפסיכולוגית מרים שפילמן, ובן, הבמאי עמוס מוקרי, היושב בלונדון.

נפטרה . בגיל 77, דוד מוכיחו (טאובה), ראש-העיר היהודי הראשון של באר-שבע אחרי כיבושה. נולד בזולקוב, קיבל חינוך מסורתי וכללי בגימנסיה וב-אוניברסיטה בווינה. על הארצה ב-1920. היה חבר קבוצת גבע, כיהן בעיריית באר-שבע עד 1961, היה חבר בוועד מפא"י ובוועד הפועל של ההסתדרות, חבר מועצת המנהלים וסגן יו"ר חברת החשמל. מיוזמי האוניברסיטה בבאר-שבע.

נפטרה . במינכן שבגרמניה, אר-נפט האנפשטנגל (88), שהיה זמן-מה דובר המפלגה הנאצית. בנו של מו"ל ממינכן, נכדו של גנרל אמריקאי ממוצא גרמני, למד באוניברסיטת הרווארד שבר ארצות-הברית, חיבר תזה, "ממלכיותו של מיראבו", סחר ביצירות אמנות. נמשך אל הנאציזם והיה ממקורביו של היטלר, אותו הסתיר ב-1923 בדירתו. ב-1932 מונה כי דובר המפלגה הנאצית לעיתונות הורה. ב-1937 נמלט דרך שווייץ לאנגליה, אחרי שהיה נדמה לו שיתנקשו בחייו. הוא נפל קורבן למעשה-קונדס של הצמרת הנאצית, כאשר במסגרת — בדרך לספרד של פראנקו גילה לו הטייס כי קיבל הוראה אישית מהרמאן גרינג לזרוק אותו מעל לשטח הרפובליקאים. היטלר ואנשיו צחקו, אך האנפשטנגל נשאר משוכנע עד הסוף כי אכן רצו לרצחו.

מיריי דארק ב"בלונדי"
איפה נגמרת האשה?

מיכנסיים זהויות זהדוקות לגוף, בשמלות-ערב, או עירומה כביום-היולדה. מיריי דארק זו הפכה אבי-טיפוס של דור שלם. מאז, קשה לומר שהשתתפה ביצירות מופת. למעשה, הסרט הבולט ביותר אולי שניתן לה להופיע בו הוא סרט בשם ויקאנד (סוף-שבוע) של גודאר, התקפה מהצט ופראית על חברת-הצריכה המר-דרנית, שלא הוצג מעולם בישראל. בנוסף,

הגיעו מבחר מעילים חדישים לחורף 1976

מעיל פונצ'ו (פרס) על חליפת טוויד תואמת

דגמים אכס קלוסיביים מרהיבים מיובאים מחו"ל ובעיצוב מקומי בלעדית ל-

Genia

מבחר גדול של שמלות וחליפות.

גניה Genia Ltd. בית האפנה העילית תל-אביב רח' אלנבי 42 טל. 55357

הזהרו מחיקויים!! חזיות HUIT 8 הגיע משלוח של 4 צבעים נוספים

בלי תפר * מקסים * סקסי * בצבעים מרהיבים עם חזיות HUIT 8 את מרגישה, "בלי"

לחשיג: תל-אביב: סלון "מלכה", פסג' דיונוף; ירושלים: סלון "אביבית", בני-הודיה 17; שיק פריז, בני-הודיה 1, חיפה: סלון "שלוה", הרצל 36; באר-שבע: סלון "קליין", קק"ל 117; רמת-גן: בוטיק "אמנון", הרוא"ה 3; פתח-תקווה: סלון "צפיר", חובבי ציון 36; ראשון-לציון: סלון "כריה", רחובות: סלון "גניה", הרצל

מירי ודילון ב"ג'ף" (1968)
איפה מתחיל הפלרט?

מירי ב"ג'ף ודילון
איפה מתחיל הפלרט?

היא המשיכה לשתף פעולה עם לאונרד בקומדיות-המתח שלו (בארבוז), בהן התייחסה לשינויים שחלו בעולם הסרטים הפופולריים, ובאחד מסרטים אלה אפילו הדייקה, באורח מרשים מאד, בחלק הראשון את גופה, ובחלק השני את כרסיה המותן.

הסיגנון המתאים לה ביותר, הקומדיה הקלילה והרימנטית, לא דרש ממנה מעולם מאמצי יתר, מבחינה מישחקית. אלא ש"מעל ומעבר לכישיון-משחק, ניחנה מירי בתכונה חשובה הרבה יותר לקולנוע: אישיות אמינה, כזו שלמן הרגע שהיא נכנסת לתפקיד, אי-אפשר עוד להבדיל מתי נגמרת הדמות והיא מתחילה מירי האמיתית.

אורחת אצל דילון. לעומת הסרטים הבינוניים שבהם התברכה, היו חייה סרט מרתק הרבה יותר. סיפור-האהבה שלה עם אלן דילון נמשך מזה שנים מספר, הן שניים מהווים את הווגיה-ראשון במעלה היום. בקולנוע הצרפתי, ואהבה זו היא בעצם שהרחיקה את מירי, במשך שנים, מאולפנים ומתפקידים שהיו עלולים להפריד בינה לבין אלן.

בפרס יודעים המפיקים, שאין שום סייכוי לשכנע אותה שתצטרף להסרטה ארוכה או מרוחקת מן הבית. היא פשוט מסר-

בת לבוא. לעומת זאת, היא מצטרפת ב"דרדלל" לציוותי-ההסרטה בסרטיו של אלן, וזמן לזמן אף צצה, בתפקיד-אורח זעיר, בסרטים שהיא מפקד (היא היתה יצאנית-רחוב שגראתה לשניה, בשני חלקי בורטולינו). ולכן, אין זה פלא שהקאריירה שלה הגיעה בשלב מסוים לשפל מדאיג. אומנם, תמונתיה מתפרסמות מדי-שבע בעיתונות, אבל זה עדיין לא יכול להיות תחליף לעבודה של ממש.

אולי מתוך הכרה בכך, הפיק דילון למענה את שדי הקרח, כשהוא מפקד את מלאכת הבימיה בידי האיש שהפך את מירי לכוכב, ג'רמי לאונרד. בצרפת, עצם השתתפותם של השניים בסרט (למרות שדילון הסתפק בתפקיד מישני, יח"סית), הספיקה כדי לגרום ממון, מה שמוכיח כי מירי היא באמת כוכבת. אלא שאפילו המעריצים לא יכלו לעצור את ביטויי האכזבה. אחר-כך, היא שבה פעם נוספת למחשבות-הגב הענקיים של הבלונדי עם הנעל השחורה חזרה, וסרט חדש ב"השתתפותה, הסלפון הוורוד (הצבע רומן) לכך שהמכשיר הוא כלי-העבודה של נע"רות-טלפון) יצא בימים אלה בפרס. וזו רים ארוכים מדובבים ליד הקופסה. בסרט מכריזה שוב מירי על עצמאותה האישית, כשהיא מגלמת יצאנית שלא נדחפה למיט צוע מתוך חוסר-רצון, נסיבות חריגות או מ"ידעמה, אלא בחרה בו מרצון, ובכוונה-תחילה.

מירי בכתב ספרים. עד כמה אין מירי מתאמצת היום להשיג פירסום, יכיר לים לרמון כמה מדבריה. היא מכריזה בגאון שהיא בת 36 (היא זמן ששום כוכב בת-קולנוע לא היתה יותר מאשר בת 30), מפרסמת ספרים בשמה האמיתי, מירי אר"ג, וזוכרת בכנות בימ"ל-דותה, בכפר שליך גמל טלון, שם גדלה בחווה גדולה, נעורונה מכוערת שאף אחד מן הילדים לא הציע לה לשחק ב"רופא", והאמינה שהשונים בחצר הן רוחות רעות המבקשות לתפוס אותה בקוציהן הרוקניות.

היא מכרה את דירת-הגג המפוארת שלה בפרס. היא נוסעת בסנדר מיושן מן ה"אולפן ואליו, מתגוררת הרחק מאורות ה"זיקורים, בכפר מרוחק למדי, בתוך אחוזה עזובה שקנה אלן דילון, בין שפנים, תרני גולות וברווזים המשכשכים בבריכה הטיבי עית הגדולה שבמקום, המצויידת אפילו בשני איים.

ולמרות ריחוקה, קשה למצוא שבוע ללא כתבה על מירי דארק או תמונה חדשה משלה, באחד משבועונים-החדשות. זהו זה, יש כוכבים שאינם צריכים לתת אמץ, או שמא זהו שיטה חדשה ושונה למאמץ פירסומי?

תדרין

תל-אביב

*** האנגליה הרומנטית (פאר, אנגליה) — משולש נצחי רומנטי ומסוגנן להפליא, של הבמאי ג'ון לוי, שדרכו אפשר להבין במערכת היחסים החדשה שבין הגבר לאשה בחברה המודרנית, ובין הממסדים לאלה שקוראים לעצמם חופשיים.

אתרתון ובלק: כישרוניים ויומריים

ונבך מופיע דונאלד סאתרלנד, בתפקיד מונוד לדמות עדי-כדיך שאי-אפשר להתעלם אף לרגע אחד מן העובדה ש"הוא משחק, במקום להיות אותו. ובכל זאת, יש לעיין לשבח שני מרכיבים בסרט. האחד, הצלם קונרד הול, ששיחור בצורה מופלאה לא רק את ציבעי הסרטים של שנות ה-30, אלא גם את צבעיה של הוליווד דאז. השני הוא התיפאורן ריצ'רד מקדונלד, שהצליח להקים לתחייה בתוך אולפן את הוליווד הנוצצת.

נוארה וז'ובר: נבוכים ומבולבלים

בסך-הכל זה נראה כמו גרסה מוסרטת של האסיר, ששודר בזמנו בטלוויזיה. גרסה מקושטת בכמה דיאלוגים שונים, בכמה צילומים נאים ובלא מעט דקות מרגיזות בשיטחיות ובעיקר ביחס הסובייקטיבי שבו הם מצולמות, יחס שבסופו של דבר מונס בכל היומרה הפילוסופית של הסרט.

פיספוס

מונוכונטאלי

יומו של הארבה (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) — במקור, זהו אחד הספרים החריפים ביותר שכתבו על הוליווד, תערובת של חומור שחור ויאווש עמוק, סאטירה צורמת ולעג אכזרי, שלא חס על דבר מן הנקלע בדרכו.

סיפורו של בוגר פאקולטה לאמנויות, העובד כצייר במחלקת-התיפאורות של אולפן-סרטים גדול, ושל כוכבנית צעירה מאד, בובה שהיא מיווג של תמימות, אשליות והמוריות, על רקע הוליווד של שנות ה-30 — סיפק לנתניאל ווסט, מחבר הספר, את ההזדמנות לומר כל מה שחשב על תעשיית החלומות, אותה הכיר מקרוב מאד בשנות שהותו בקליפורניה.

הסרט המבוסס על ספר זה, לעומת זאת, מהווה אחד מאותם פיספוסים מונומנטאליים שרק הוליווד, כפי שמתאר אותה ווסט, מסוגלת להם. ראשית, בשביל סרט שהוא אמריקאי במהותו, נבחר במאי בריטי (ג'ון סלינג'ר). שנית, בשביל סרט שעיקרו הוא האווירה המוזיית שבה חיים גיבוריו, שרבים מהם אינם מסוגלים להבדיל בין המציאות שלפני המצלמה, לזו שמאחריה, נבחר במאי שצילם כוחו בריאליזם נאטוראליסטי (כמו קאובי של חצות). שלישית, את תפקיד הכוכבנית-הנעורונה מסרו לקארן בלאק, שחקנית ישרונית בהחלט, שאינה נעורונה כבר מזמן ואף אינה נראית ככוכבנית מן השורה, וכל מה שתעשה לא יעזור לה בנדון. ואילו מולה, כמנהל-חשבונות נחבא-אל-הכלים

סכול

נפוח

אורח בלתי-צפוי (פריז, תל-אביב, צרפת) — פראנק קאפקא מסתתר מאחרי סיפור מוזר זה על אדם הבורח, לא ברור בדיוק ממה, נקלע לתוך ביתם הכפרי של סופר ופסלת, המנסים לעזור לו להציל את עורו מפני כוחות החושך.

כל זה נשמע סימלי מאד, ונשגב מאד, ואכן — זאת הכוונה. מה שהבמאי רובר אנריקו ניסה לעשות, הוא להציג על כך שאפילו בחברה דמוקרטית מסודרת, קורה וצריך לחסל פרטים בודדים, כשהכלל נתון בסכנה. אלא שהדברים הללו נאמרים בצורה מעורפלת מאד, וזאת משום שאנריקו, שהוא ביסודו במאי של סרטים פשוטים מבחינה דרמטית, המבוססים בעיקר על פעילות פיסית של גיבוריו, מנסה למשוך גם את הסיפור הזה לאותו כיוון.

מה שמוגש, בסופו של דבר, הוא מיפגש בין שלושה כוכבים בעלי כישרון-מישחק לא-מבוטל, ז'אן-לואי טרינטי-ניאן (הנמלט מן החוק?), פיליפ נוארה (הסופר) ומארלן ז'ובר (הפסלת). התלישות שבמנועי הפעולה הזאת, ועצם העובדה שהתפקידים כתובים כך שקשה מאד לצופה לחזי' דהות עימם, מגבילים את העלילה למיסגרת של תרגיל איני-טלקטואלי יבש, שנוטה לא פעם לעצבן, משום שהוא נמשך יתר-על-המידה.

העולם הזה

סיפורה האישי של אלמנת מלחמת

יום־הכיפורים שהשתתפה במעשי שוד

רמי
ססי

נעמי
כתריאל

השודדת הבוגדת